

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISETTE MARSHALL

HEART
OF
SILK
AND
SHADOWS

FAE ISLES
book 0.5

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

IPEK VE SI-1ADO5VS

FAE ADALARI - KİTAP 0.5

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

LISETTE MARSHALL

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2022 yazar Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ASIN: B09WCTKX29

Kapak tasarımı: Aziz Jüpter

Editör: Erin Grey, The Word Faery

www.lisettemarshall.com

www.facebook.com/LisetteMarshallAuthorwww.

[instagram.com/AuthorLisetteMarshall](https://www.instagram.com/AuthorLisetteMarshall)

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

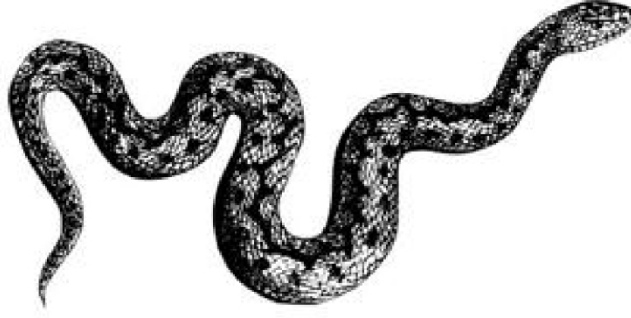
[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

CHAPTER 1

Yine güneş doğdu.

İlk altın ışıkları her sabah olduğu gibi kemerli yatak odası pencerelerinden süzülüyor, maun döşemeleri tereyağlı bir ışıkla dolduruyor ve kırmızı damarlı mermer duvarları doğaüstü pembe bir parıltıyla örtüyordu. Agenorun hayal meyal hatırladığı bu manzara, altı yüzyıl kadar önce Kızıl Saray'ın kalbindeki bu kule dairesine ilk taşındığında onu huşu ve hayretle doldurmuştu.

Artık bakışlarının o en tanıdık gözlükte oyalanmasına bile izin vermiyordu, sadece ince battaniyeleri bir kenara fırlattı ve yatağının ezici yumuşaklığı onu hiç kalkmamaya ikna edemedi kendini yerden kaldırdı.

Yine bir sabah.

Yine bir gün.

Ayağa kalkıp pencerelere doğru yürürken bir iniltiyi bastırdı, bacaklarındaki ve kanatlarındaki sertlikten kurtulmak için omuzlarını yuvarladı.

Zarif balkonunun altından ada ilk ışıkların tadını çıkarıyordu; arkada engebeli dağ silsilesi ve ovaların yoğun yapılaşmış kasabaları, son olarak da inci gibi beyaz kumsallar ve denizin köpüren masmaviliği. Çok sessizdi. Çok huzurlu. Çok ... sıkıcı.

Agenor zaman zaman, güneşin her sabah aynı değişmeyen yeryüzünün yine onu bekleyeceğini bilerek ufuk çizgisinin üzerine çıkma isteğini nereden bulduğunu merak ediyordu.

Belki o da görevin ne demek olduğunu biliyordu.

Göz ucuyla gördüğü bir hareket onu düşüncelere dalmaktan alıkoydu. Mercan, maun ağacının üzerinden sürünerek ona doğru geliyordu, gecenin soğğundan hâlâ halsizdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi - kalbinde bir anlık neşelenme.

"Günaydın, kızım.

Ona ters ters baktı, dili onu azarlayacakmış gibi dışarı fırladı. Agenor güldü. Sabahki ruh hali, etkileyici bir şekilde, gündüzkinden daha kötüydü.

'Merak etmeyin, sizi yalnız bırakacağım. Zaten onları aşağıda bekletmemeliyim.

Mercan, yakut kırmızısı vücudunun bir metre uzunluğundaki kısmını pencerenin altında, güneş ışığının döşemeleri ısıtmaya başladığı yerde kıvırırken onu görmezden geldi. Eğilip onu sevmeye isteğine karşı koydu. Günün ilerleyen saatlerinde bunu takdir edecekti. Şu anda, eğer denerse kendini bileğine bir santim gömülü dişlerle bulabilirdi.

Zehir sorun olmazdı; onunla geçirdiği bir asırdan sonra zehre karşı bağışıklık kazanmıştı. Ama onu bedeninden söküp atmak biraz zaman alacaktı ve Anne bekletilmekten hoşlanmıyordu.

Coral'ı güneşlenirken yalnız bıraktı ve bakmadan gardırobundan bir gömlek çıkardı - koyu yeşil ipek. Yeterince iyiydi. Zaten bugün çok fazla kırmızı büyüye ihtiyaç duymayı beklemiyordu ve eğer zorlanırsa, her zaman ekstra bir renk kaynağı olarak kanatları vardı.

Kıyafet parçasını açarken göğüs cebinde bir şey kıpırdadı. Agenor yine bir kıkırdamayı bastıramadı.

"Kıyafet seçimlerimi tahmin etme konusunda gerçekten esrarengiz bir yeteneğin var ufaklık.

Basilisk küçük başını uzattı, boncuk gibi gözleri parlak ve tetikteydi. Agenor ona parmağını uzattı ve küçük yılan parmağın etrafında kıvrılıp başını rahatça sıcak deriye yasladı. Agenor gömleğini kafasına geçirdi, sonra Basilisk'i nazikçe cebine geri soktu ve önce kanatlarını sonra da ön düğmelerini ilikledi. Göğsüne yaslanan küçük ağırlık, yanında taşıdığı görünmez bir gülümseme gibi garip bir güvenceydi.

Dün geceki çağrının tonuna bakılırsa, bugün buna ihtiyacı olabilirdi.

Balkona çıkarken Coral'ın üzerinden dikkatle geçti, yüksek kapıları açtı ve tuzlu deniz havasını ciğerlerinin derinliklerine çekti. Bu ilk soluma, her zaman ona yaşadığını hissettiren tek solumaydı. Ondan sonra nefes almak günün geri kalanında basit bir hayatta kalma eylemine, düşünmeden yapılan bir refleks meselesine dönüştü. Bir görev meselesi.

Balkon kapılarını arkasından kapattı ve düşerken kanatlarını açarak kendini aşağı bıraktı. Hava onu, içinde yaşadığı kulenin etrafında, savaşçıların eğitim gördüğü geniş avlunun üzerinde yavaş bir kayışla aşağıya taşıdı,

salonun ön odasına girişi sağlayan yüksek mermer kemerlere kadar uzanıyordu. Sarayın o orta kısmı bile bu saatlerde, önlükleri ve elbiseleriyle koşuşturan birkaç insan hizmetkâr dışında hâlâ ıssızdı. Yüzlerini ne tanıyor ne de hatırlıyordu; zaten hepsi birbirine benziyordu.

Salonun bakır ve yakut kaplamalı kapısı ardına kadar açık olmak yerine aralık duruyordu ve bu toplantının niteliği hakkındaki şüphelerini doğruluyordu. Kanatlarını taktı ve içeri süzöldü. Salonun ortasındaki masanın etrafında beş kafa saydıktan sonra ağır kapıyı arkasından iterek kapattı.

Masanın başında Achlys gümüşi kahkahasını attı. "Her zamanki gibi geç kaldın, Agenor.

Savaştan beri gün doğumundan önce uyanmamıştı. Bu sefer de uyanmasını beklemiyordu; o saatte hazır bulunması için yapılan çağrıda, satır aralarında, uyandıktan sonra mümkün olan en kısa sürede salona gelmesi söylenmişti. Adam biliyordu. Onun bildiğini biliyordu. Son bir buçuk asırdır ayda iki kez aynı konuşmayı yapıyorlardı. Neden hâlâ ona ayak uydurmaya çalıştığından emin bile değildi.

"Yoluma bir yılan çıktı," dedi, masaya doğru ilerlerken onu hızla inceleyerek. İrislerinde karanlığın zerresi olmayan parlak mavi gözler. O halde tamamen Achlys'in kendi gözleri, bedenini paylaştığı kız kardeşinden eser yok. Melinoë, Anne'nin diğer yarısı, tamamen uyuyor olmalıydı, bu konuşmayı tamamen Achlys'e bırakmıştı - bu da toplantının *o kadar* da istisnai olamayacağı anlamına geliyordu.

Beklediği gibi.

Anne'nin yanında Ophion ona hızlı bir sırtış fırlattı. "Korkarım tanışma faslını kaçırdın, kardeşim.

"Ben hallederim," dedi Agenor, Thysandra'nın yanına çökerken bir iniltiyi zorlukla bastırarak. Thysandra ona sert bir baş hareketiyle karşılık verdi - Ophion'dan görebileceği herhangi bir gülümsemeden ya da aşırı hoş bir sevecenlikten daha gerçek bir sevgi jesti olduğunu biliyordu. "Sanırım Khonna hakkında.

Achllys solgun dudaklarını büzdü. "Ah. Duydun demek. Mükemmel.

Her zaman duyardı. Söylentiler savaşçıları arasında hızla yayılırdı; artık bu adayı nadiren terk etse de, takımadalarda bir gün içinde haberdar olmadığı çok az kavga olurdu. Khonna adasındaki isyan haberi dün gece boyunca damla damla gelmişti. Elbette dikkat çekici bir isyan değildi, imparatorluğun istikrarını tehdit edecek bir şey değildi - sadece birkaç haftada bir meydana gelen çekişmelerden biriydi. Bundan ilk söz edildiğinde gözünü bile kırpmamıştı. Ama Achllys -ya da daha doğrusu Melinoë, haberler geldiğinde uyanık olan o olmalıydı- yine de bir toplantı yapılmasını emretmişti.

Her zamanki gibi.

Bundan hiç sıkılıp sıkılmadıklarını merak ediyordu. Kemik kaplı duvarları ve kemik kaplı tahtıyla bu salonda oturup, aynı sonsuz döngüler içinde sıkışıp kalmış gibi görünen bir imparatorluğun Yüce Leydi'sini oynamak. Burada anlamsız bir isyan, orada bir fae kan davası. Aynı danslar tekrar ve tekrar ve tekrar.

Nankörlük ettiğinin farkındaydı. Savaşı bunun için vermişlerdi - barış ve istikrar, tehdit altında olmayan refah, kimsenin sevdiklerini Alves'in kılıçları, Anka kuşlarının alevleri, vampirlerin dişleri ve ara sıra insanların kurduğu pusular yüzünden kaybetmek zorunda kalmayacağı bir dünya. Ama barış... Onun da ölümcül bir yanı vardı.

"Duydum," dedi. "Lütfen sözünüzü kestiğim yerden devam edin.

Masanın diğer tarafında Deiras, gece Khonna'ya yaptığı uçuşla ilgili gereksiz uzunluktaki raporuna devam etti - isyanın gücü

kırılmış, savaşın ön saflarında yer alan madenciler ölmüştü. Thysandra sessizce, ciddiyetle dinledi. Achlys, Agenor'un çok iyi tanıdığı gözlerinde parlayan ateşle dinliyordu - gelecek kanlı intikamın ilk işareti. Onun yanında, Ophion sandalyesinde uzanmış, yavaşça kanatlarını okşuyordu. Her zamanki gibi, onu yatağına almadan önce sarayda yerine getirdiği görevlerden çok, Anne'nin sevgilisi olarak konumuyla meşgul görünüyordu.

Son olarak, topluluğun geri kalanından iki sandalye uzakta oturan Creon, kafataslarıyla kaplı tavan kemerlerine bakıyordu; kara gözlerindeki ifade o kadar sıkılmıştı ki, Yüce Leydi'nin oğlu dışında herhangi biri bu yüzden aklını kayırabilirdi.

Her zamanki gibi.

Agenor, erkek konuştuğu gözlerini tekrar Deiras'ın yaralı yüzüne çevirmeye zorladı. Kendisini, senaryosunun tamamını zaten bildikleri saçma bir tiyatro oyununu oynuyorlarmış gibi hissetti - o kadar eski, o kadar tanıdık bir performans ki, söylenen her kelimeye mimikleriyle eşlik edebilirdi. Khonna'nın insanları, kendilerinden önceki pek çok kasaba ve adanın insanları gibi, kendilerini kaybetmeye mahkûm oldukları pervasız bir savaşa atmışlardı. Bu saçmalığın devamı halinde yiyecek ve diğer kaynakların üretimi zora girebilirdi. Diğer insan adalarına bu tür davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğine dair bir mesaj vermek için bazı cezaların uygulanması gerekiyordu. Asıl soru cezanın ne olacağıydı.

Tartışma tahmin edilebilir her adımı izledi. Ophion ada sakinlerinin her birini öldürmeyi teklif etti. Thysandra nazikçe ona üç yüz ölü madencinin işe yarar bir şey üretmeyeceğini ve Khonna'nın sarayın ana kömür kaynaklarından biri olduğunu hatırlattı. Deiras alay etti ve bir noktaya değinmekle ilgili bir şeyler homurdandı. Agenor, bu kadar küçük bir toplulukta birkaç düzine ölümün de muhtemelen bir anlam ifade edeceğini öne sürdü. Ophion yaşlılık ve güçsüzleşmekle ilgili bir şaka yaptı. Agenor

Hangisinin yaşlandığını görmek için bir gün diğerini hoş bir şekilde antrenman yapmaya davet etti ve Ophion da bunu neşeyle kabul etti, ancak hepsi onun asla gelmeyeceğini biliyordu.

Her zamanki saçmalıklar... Yine de Achlys'in gülümseyip "Creon mu?" demesi yarım saat sürdü.

Oğlu ilk kez başını kaldırdı, yüzünde hâlâ o hafif, tembel gülümseme vardı. Dudakları kıpırdamadı ama Agenor onun Yüce Leydi'ye sessizlik içinde cevap verdiğini biliyordu - on yıllar önce sesini ondan aldığından beri onunla ve başka hiç kimseyle konuşmadığı şekilde.

O utanç verici sahne bile, her nasılsa, dünya hakkında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sesi olmayan Creon Hytherion hâlâ aynı kibirli savaşçı, aynı sadık katildi; hatta bu role daha da sıkı sarılmıştı. Bugünlerde insan adalarında ona Sessiz Ölüm diyorlardı. Khonna, kendisinden önceki pek çokları gibi, nedenini yakında öğrenecekti.

Aynı çemberler. Aynı kalıplar. Tekrar ve tekrar.

"Teşekkür ederim Creon," dedi Achlys, yine o tıngır mingır, neşesiz kahkahalarından biriyle. "Bu işi halledeceğine inancım tam.

İsteseydi, dün gece beş dakika içinde varabileceği bir sonuç. Ama tüm Fae'lerin Anası tiyatroyu severdi ve her zaman da sevmişti. Agenor, huzuru ve yaşamı için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunun farkındaydı. Halkının refahı için ödenecek küçük bir bedel. Yine de dakikalar sonra günlük görevlerine devam etmek üzere salondan çıkarken kafasının arkasındaki hain sese engel olamadı...

Bu ses ona, biçeceği meyvelerin bunlar olacağını bilseydi savaşta bu kadar cesurca savaşmayabileceğini söyledi.

Gün sıkıcı, akılsız bir rutin içinde geçiyordu. Eğitim sahalarında karşılanması gereken yeni acemiler vardı, hepsi de zafere aç genç fae'lerdi. Deiras'ın insan adalarından topladığı haraçların idaresiyle ilgili bazı küçük sorunlar. Bir yıl boyunca bilmeden aynı sevgiliyi paylaşan ve şimdi sözde eşlerinin sadakatsizliği yüzünden birbirlerini suçlayan iki teğmen arasında çözülmesi gereken bir kavga.

Agenor bütün sorunları daha önce binlerce kez görmüş ve çözmüştü. Dudaklarından dökülen her yatıştırıcı söz, her sivri soru, her sinirli emir - bunları uyurken de üretebilirdi.

Öğleden sonrasını akademi koridorlarında dolaşarak, eğitmenlerinin keskin bakışları altında büyü pratiği yapan yeni yıl fae çocuklarını izleyerek geçirdi. *Yıkım için kırmızı*. Orada burada, bir öğrencinin ellerinin altındaki kırmızı yüzeyden aniden çekilirken bir masa parçalara ayrıldı. *Değişim için sarı*. Tahta demire, kadife cama dönüştü; bir keresinde pervasız bir genç kız öğretmenin elbisesini bükülen sarmaşığa dönüştürdüğünde yardım etmek zorunda kaldı. *İyileştirme için mavi*. Bu kısım, her zamanki gibi, çoğunlukla öğrencilerinin peşinden koşan ve mobilyalara verilen en kötü zararı gidermeye çalışan yetişkinlere bırakıldı.

O sabah giydiği yeşil gömlek her şeye rağmen işe yaramıştı. Agenor yürürken sol elini yan tarafına dayadı ve kırık camlara, parçalanmış sandalyelere ve yırtılmış giysilere renk patlamaları savurarak onları onarmaya çalışırken ipekten son mavi parçasını da çekti. İşini bitirdiğinde gömleğinde sadece altın sarısı bir renk kalmıştı. Çocukların ona baktığını biliyordu ve bunun tek nedeni de gömleğine yapışan küçük yılan değildi.

birkaç dakikada bir başını göğüs cebinden çıkarıyordu. Evde sihirle çevrili geçen yıllardan sonra bile, çok azı onun kullandıklarına benzer güçleri ya da yüzyıllar ve yüzyıllar süren eğitimden sonra geliştirdiği beceri ve hassasiyeti görmüş olabilirdi.

O bilirdi. Aynı salonda renklerini kontrol etmeyi öğrenen ebeveynlerini ve büyükanne ve büyükbabalarını da görmüştü. Öğretmenlerine ve öğretmenlerinin öğretmenlerine öğretmişti.

Kızıl Saray'da hayatta kalmak için belli bir yetenek ve beceri seviyesine sahip olmak gerekiyordu ve o, bu saray daha inşa edilmeden önce bile hayatta kalmayı başarmıştı.

Bu heyecanlı genç yüzlerde, bu pervasız sihirde bir burukluk vardı. Kendisini inanılmaz derecede yaşlı hissetmesine neden oluyordu; kemiklerinin iliklerine kadar işleyen ve yılların omuzlarına daha da ağır gelmesine neden olan bir yorgunluk. Basilisk'in göğsüne yaslanan ağırlığı artık bir dayanak noktasıydı - hala yaşayan, nefes alan erkek olduğunu, uzun zaman önce unutulmuş bir çağdan kalma, onsuz büyümüş bir dünyada kalan bir kalıntı olmadığını hatırlatıyordu.

Kimsenin kazara başının kesilmeyeceğine ya da çamura dönüşmeyeceğine güvenmeye cesaret eder etmez, izin isteyip normalde olduğundan daha erken odasına çekildi.

Hizmetkârlar, yılanlar için odayı sıcak tutmak amacıyla her zaman olduğu gibi bütün öğleden sonra ateşi yanık tutmuşlardı. Agenor o nemli sıcaklığa adımını atar atmaz gömleğini gevşetti, göğüs cebinden Basilisk'i çıkardı ve ipeği kanatlarının ve omuzlarının üzerine çekti. Birkaç saatlik sakinlik. Yakında Achlys -ya da daha büyük olasılıkla Melinoë- onu akşam yemeğine çağıracaktı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Thysandra onu bulacak, özel olarak konuşmak isteyecek ve Creon'un kararlar alınması gerektiğinde şımarık bir velet gibi davrandığından yakınacaktı - bu tür toplantılardan sonra hep içine attığı hayal kırıklıkları

sabahın tartışması. Ve sonra yatağına girip uyuyor, güneşin onu bir kez daha uyandırmasını, bir başka günün her tahmin edilebilir dönemeci takip etmesini bekliyordu...

Gömleğini giysi yığınının üzerine geri atmak için gardırobunun kapağını açtı ve kaskatı kesildi.

Gardırobunun dağınık olması gerekiyordu. Her zaman öyleydi; hizmetçilere bundan yüzyıllar önce vazgeçmelerini söylemişti. Ama gömlekler, pantolonlar ve paltolar şimdi düzgünce katlanmış yığınlar halinde duruyordu, renklerine ve kumaşlarına göre sıralanmışlardı, öyle titiz bir organizasyonda ki, neredeyse içine atmak üzere olduğu gömlekten utanacaktı.

Ve en yakın yığının üstünde, gölgeli siyah ipekten olan... Bir not.

Birisi gardırobuna bir not bırakmıştı.

Agenor ona baktı, uzun zamandır hissetmediği bir hisle derisi karıncalandı, adını koymasına birkaç göz kırpmasını aldı - *şaşkınlık*.

On iki yüz otuz üç yıllık ömrünün son sekiz yüzyılında hiç kimse onun emirlerini göz ardı etmemişti. Hiç kimse ona gömleklerinin arasında not bırakmamıştı.

Yılanlar bunu hissetmişti elbette, onun ani tedirginliğini, omurgasını karıncalandıran inanılması güç şaşkınlığı. Oleander mürekkep siyahı bedenini Agenor'un ayak bileğine doladı ve elini uzatıp gömleğinden parşömen parçasını aldığı anda onu uyarmak istercesine usulca tısladı. Agenor hiç düşünmeden onu omuzlarına kaldırdı. Agenor yatağının kenarına oturup bir süre katlanmış nota bakarken, kız onun gövdesinin etrafında kıvrıldı, kösele vücudu onun tenine karşı gergindi.

İçinde ne mesaj bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu - en ufak bir fikri bile yoktu. Bu en son ne zaman başına gelmişti?

Onu açmak neredeyse bir kayıptı. Ne yazık ki sonuçta kayda değer bir şey olmayacaktı, sadece gardırobunu temizleyen hizmetçinin bulduğu ve fark etmesini istediği bir parşömen parçası ya da ... ya da ...

Mırıldandığı bir lanetle başını salladı ve lanet şeyi açtı.

Saygıdeğer Lord Agenor, ilk satırda şöyle yazıyordu.

Ve işte yine oradaydı, kürek kemikleri arasında kaşınıyordu - beklenmedik bir şeyin o tekinsiz, canlandırıcı hissi. *Yeni* bir şeyin. Çünkü bu selamlama, insanların onun etrafında uyguladığı olağan saygının hiçbirini göstermiyordu. Her zamanki ihtiyatlı temkinliliğin hiçbiri yoktu.

Alay eder gibiydi.

Agenor gözlerini ovuşturdu. Harfler yerlerinde kaldı.

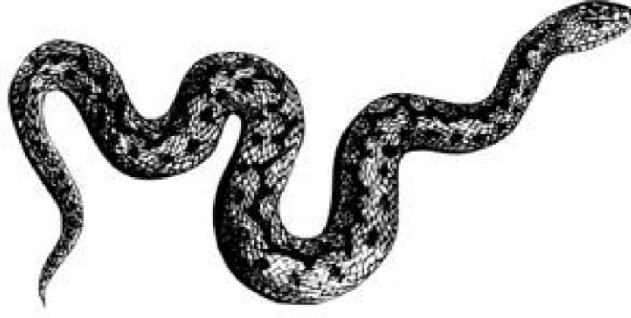
Bugüne kadar kadim fae lordlarının yeryüzündeki en korkutucu güçlerden biri olduğunu sanıyordum. Gardırobunuz olarak adlandırdığınız (kuşkusuz modaya uygun) kargaşayı gördükten sonra artık yanılıyorum. Hiçbir şey beni orada bekleyen kaostan daha korkunç olamaz. Daha uzun süre var olmaya devam etseydi, eminim ki cehennemi bir yaratık hepimizi yutmak için kümülatif ihmalinizin katıksız gücünden ortaya çıkacaktı. Sizi öfkeli bir palto yığınının ellerinde acı dolu bir sondan kurtardığım için minnettar olmalısınız.

Palto demişken, sıkı çalışmamın ödülü olarak yanımda götürdüğüm palto olmadan da yapabileceğinizden eminim. Koleksiyonunuzda özellikle duygusal hissettiğiniz kıyafetler varsa, lütfen onları işaretleme nezaketini gösterin, böylece kendi vestiyerimi daha da tamamlamak için döndüğümde korkunç kalbinizi kırmaktan kaçınabilirim.

, *Bir hırsız*

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

Allie ıssız koridora son bir kez baktıktan sonra kapıyı iterek açtı ve odun yığınının çelikten bir kalkan gibi tutarak ilerideki boğucu yatak odasına süzüldü. Onu hiçbir sert ses karşılamadı. Girişinde hiçbir şey kıpırdamadı - hiçbir şey, yani, yapılmamış yatağın üzerinde güneş ışığının tadını çıkaran büyük kırmızı yılan dışında.

Allie yaratığa hızlıca bir sırtış fırlattı ve aldığı tıslamanın odadan defolup gitmesi için bir uyarı olmamasını umdu.

Görünürde hiç Fae muhafızı yoktu. Eşyalarına göz kulak olmak için geride kalan Lord Agenor'un kendisi de yoktu.

Daha kötüsü de olabilirdi. *Çok* daha kötüsüne hazırды.

Russ dün gece yine aptalca bir plan diye mırıldanmıştı ve elbette haklıydı. Tüm bu çaba onları kurtarmazsa, muhtemelen onu öldürecek ve

Belki ailenin geri kalanı da. Ama Inga'nın korku dolu hıçkırıklarını, dün gece onlara dik dik bakan soğuk gözleri hatırlamak onu harekete geçirmeye yetmişti. Eğer şimdi vazgeçerse, güneş yeniden batmadan önce pişman olacaktı.

Ve Inga bundan çok ama çok daha fazla pişman olacaktı.

Allie bir laneti bastırarak parmak uçlarında ilerledi ve kütükleri ocağın önündeki zemine indirdi. Alev alev yanan ateş, hizmetkârlara sarayda giydirdikleri kısa kollu, dizlerine kadar uzanan bu elbisenin içindeyken bile yüzünü kızartacak kadar sıcaktı. Yine de Agenor daha fazla odun, daha fazla sıcaklık istemişti. Piçin bu sıcakta boğulmamayı nasıl başardığını kimse tahmin edemezdi.

Yine de birkaç hafta daha boğulmasa iyi olurdu, yoksa her şeyi baştan planlamak zorunda kalacaktı.

Odunları ocağın yanına bırakarak aceleyle odanın diğer tarafına, mermer duvarın üçte birini kaplayan heybetli gardıroba doğru ilerledi. Yatağın üzerindeki yılan boncuk gözleriyle onu takip etti ama uzun gövdesini battaniyeden çözmedi.

Saldırmaya kalkışmadılar. Allie ancak nemli ellerini açtığında yılanların *bir şeyler* yapmasını beklediğini fark etti - efendilerinin emirlerini yerine getirmelerini, kalesini savunmalarını. Muhtemelen onlara emir verebilirdi, değil mi? Kuşkusuz Lord Agenor ile hayvanları arasındaki bağın tam olarak ne anlama geldiğini ya da yılanların neden onun yanında yüzlerce yıl yaşayabildiğini bilen biriyle hiç karşılaşmamıştı ama onları bir şekilde kontrol etmemesi pek mümkün görünmüyordu. En azından onu ısırıyor gibi görünmüyorlardı.

Ama yine de saldırı yok.

Titreyen ellerini eteğine sildi, sol parmaklarını gardırobun kapı koluna sıkıştırdı ve hızla kenara çekilerek

açıldı. Hiçbir yılan dişlerini boynuna gömmek için dışarı çıkmadı. Beklenmedik bir zevk daha.

Dün özenle dizdiği yığınlar hâlâ oradaydı. Ama en yakınındakine koyu yeşil ipek bir gömlek eklenmişti, alttakiler gibi düzgünce katlanmıştı ve bu gömleğin üstüne ...

Bir not.

Allie gözlerini kırptırdı. *Kendi* notu değildi - bu parşömen kâğıdı dün temizlik yaparken bir fae sekreterinin ofisinden aşırıldığı sayfadan daha büyük ve çok daha kaliteliydi. Bu da onu oraya başka birinin koyduğu anlamına geliyordu.

Ve dünkü kargaşaya bakılırsa, Agenor'un kendisi dışında çok az insan buraya bakıyordu. Bu da şu anlama geliyordu.

Cevap mı yazmış?

Farkına varması çok yavaş oldu. Tanrılar merhamet etsin. Mektubunun amacı bu değildi, bir konuşma başlatmak. Neden yüzüne karşı alay eden bir hırsıza cevap vermek için çaba harcasındı ki?

Elini uzattı, parmak uçları parşömenin pürüzsüz yüzeyinde gezinirken tereddüt etti. Çok mu pervasız davranmıştı? Niyeti sadece onu biraz dürtmek, paltolarından birinin kaybolduğunu fark etmesini sağlamaktı. Onu biraz kızdırmış olabilirim. Ama eğer cevap yazacak kadar alındıysa...

Ya bu ölümcül bir tuzaksa? Onu bekleyen korkunç cezanın ilk uyarısı mı?

Yutkundu, sonra katlanmış parşömeni ipekten çekip aldı ve sallayarak açtı. Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu.

Zar zor okunabilen bir el yazısıyla, "*En Sefil Palto Hırsızı*" yazıyordu.

Allie yine gözlerini kırptırdı.

Paltomdaki canavarlarla ilgili endişeniz oldukça dokunaklı. Korkunç bir fae lordu olarak (gerçekten de saygın bir yaşta), geçmiş yüzyıllarda gardırobumdan kopanları yenmekte hiç zorlanmadığım konusunda sizi temin etmeme izin verin. Sizin yerinizde olsaydım, gömleklerimin arasında saklanan yılanlardan daha çok endişe duyardım. Davetsiz misafirlere karşı hassas olabiliyorlar.

Allie yatağın üzerindeki kırmızı yılanı baktı. Yılan ona sert bir bakış ama harekete geçmedi.

Arkadaşlarına onu durdurmaları için emir vermemiş miydi? Onlara onu durdurmamaları için emir vermiş miydi? Mektubunun tonu... Öfkeli görünmüyordu. Daha ziyade...

Eğlendin mi?

Gittikçe daha fazla şaşkınlık içinde yazıya geri döndü.

Sorunuzu yanıtlamak için - lütfen hızlı parmaklarınızı yılan işlemeli gömleklerden uzak tutun. Onlar rahmetli kız kardeşimin hediyesiydi. Aslına bakarsanız, söz konusu parmaklarınızı diğer kıyafetlerimden de uzak tutmanızı tavsiye ederim, ancak mektubunuzun üslubuna bakılırsa, bu tavsiyeye uyacağınızdan pek umutlu değilim. Bu da güdülerinizin ne olduğu sorusunu gündeme getiriyor. Hırsızlığınızdan zengin olmayı umuyorsanız, birkaç gömlektan daha pahalı eşyalarım olduğunu fark etmiş olmalısınız. Eğer giymek için modaıa uygun bir şeyler arıyorsanız, hırsızlığın size kendinizinkini satın almaktan daha pahalııa mal olacağını fark etmelisiniz.

Kıyafet. Eğer bu Fae Lordu'nun yaratıcı bir intihar girişimi değilse, itiraf etmeliyim ki motivasyonunuzu anlayamıyorum.

Bu yüzden - gerçek korkutucu fae lordu tarzında - sana bir pazarlık öneriyorum. Bir palto daha al, ama karşılığında bana cevap ver. Eğer açıklaman tatmin ediciyse, meseleyi halletmiş sayacağım.

İstemedен ilgisini çeken

A.

Dudaklarından istemsiz bir kahkaha döküldü. Genellikle olmaktan memnun olduğu mantıklı bir insan için fazla soluksuz ve fazla akılsızca çıkmıştı.

Pazarlık mı?

Yüce Tanrım. Gözlerini tekrar çizgiler boyunca gezdirdi ve adamın sözlerinin ardındaki açık eğlenceyi anlamaya çalıştı. *İstemedен de olsa ilgisini çekmişti.* Sadece sorularının cevaplandığını görmek için bir ceketini daha feda edecek kadar mı?

Karnında gerginlik çalkalanıyordu. Bu, planlarını yaparken düşündüğü bir seçenek değildi - hazırlıklı olduğu bir risk de değildi. Neden öfkelenmemişti? Neden onu tazı dişleri ve cehennem ateşiyle tehdit etmiyordu? Gururlu bir fae erkeği, Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu ve tüm bu lanetli adada dolaşan en güçlü büyücülerden biri olarak, kızın alayları karşısında öfkeden deliye dönmesi gerekirdi. Ve bunun yerine ...

O da mı alay etti?

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Ona istediği cevapları vermek imkansızdı - onu istediği yere götürmek için aldatmaya *ihtiyacı vardı*. Ama ona cevap vermeyi kesinlikle reddediyordu.

bilgi de kulağa tehlikeli geliyordu. Bu sefer hiç mektup bırakmamış olabilir mi? *İstemedi* de olsa *meraklanmıştı*. Kıyafetleri birer birer kaybolmaya devam ederken bunu kötü şans olarak adlandırıp günlerine mutlu şekilde devam etme ihtimali çok azdı.

Çünkü onları çalmaya devam edecekti. Inga'yı güvende tutması gerektiği sürece - Agenor'un ona oynattığı rolü oynaması gerektiği sürece.

Bu yüzden cevap yazmak zorunda kaldı. Ve zaman kazanmalıydı.

Kırmızı yılanı son bir kez ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve önlüğünün cebindeki kalemi yokladı. Tanrılara şükürler olsun ki dünkü ziyaretten sonra onu çıkarmamıştı. Kucağındaki parşömeni çevirerek bir süre boş yüzeye baktı, sonra bir şeyler karaladı,

En Merhametli (Hala Kadim Olsa da) Fae Lordu,

Yumuşaklığınız beni şaşırttı. En azından gömleklerinizin arasında beni bekleyen üç yılan, bir tazi ve belki de Anne'nin kendisini bulmayı bekliyordum. Neredeyse gardırobunuza o kadar da bağlı olmadığınız sonucuna varacaktım. Buna sevindim; en son edindiğim şey için kendimi suçlu hissetmekten nefret ederim. (Kız kardeşinizin hediyelerine dokunmayacağım elbette.)

Allie bir an için son cümleyi düşündü. Bunu yazmaya tam olarak niyetlenmemişti. Asıl planı, tam da onun güvende tutmaya çalışabileceği kıyafetleri almaktı - onu harekete geçmeye itecek herhangi bir şey. Ama ölen kız kardeşi...

Yutkundu. Hayır, batmak istemediği derinlikler vardı. Belki de bu iş çok uzarsa ahlak kurallarını yeniden gözden geçirmeliydi.

Inga'nın durumu çok . Şimdilik buna gerçekten gerek yoktu.

Cevap isteğinize gelince - çok aceleci davrandığınıza inanıyorum lordum. Ünlü filozof Dephineia, zor yolun bize kolay yürüyüşten daha fazla keyif verdiğini söylemiyor mu? Ve Phyron'un Risaleleri bize, yerine getirilmemiş dileklerin en derin tatminden bile çok daha güçlü bir kuvvet olduğunu öğretmiyor mu? Eğer bu bilgece derslerden yola çıkarsak, sorularınıza hemen cevap vermeyerek size bir iyilik yapmış oluyorum. Ama size gerçeğin küçük bir parçasını vereceğim: hayır, hırsızlığımdan bir kuruş bile kazanmaya niyetim yok.

Yine de merak ediyorum - gardırobunuzdaki en pahalı parça hangisi? (Tüm kıyafetlerinizin hediye olmadığını varsayarsak, bu durumda bunu sormak muhtemelen kaba bir soru olacaktır).

Açgözlülüğün

azalmadan, Palto

hırsızın

Kendine düşünmek için bir dakika daha tanımadan notu katladı, kendi oluşturduğu yığınlardan yılan işlemesi olmayan en yakın pahalı görünümlü gömleği kaptı ve mektubu bulduğu yere bıraktı. İşe yaramak zorundaydı. Yarın döndüğünde üç yılan ve bir tazi tarafından yakalanırsa, o zamana kadar nasıl devam edeceğine karar verirdi.

Dephineia da aşkta ve savaşta risklerden kaçınılamayacağını söylememiş miydi?

Eve döndüğünde Russ çoktan onu bekliyordu, kirli gömleği dirseklerinden yırtılmıştı, tırnakları inşaat alanlarının kirinden hâlâ kararmıştı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattığında yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmamıştı ve Agenor'un yakut kırmızısı gömleğini önlüğünün altından çektiğinde yüzündeki gülümseme görülmemiş bir hızla kayboldu.

"Bir tane daha mı aldın?"

Allie onun sesindeki bariz sitemi duymamış gibi davranmaya karar verdi. "Açıklandığı gibi.

"Dünden sonra sana hiç tuzak kurmadı mı?"

Tuzak yok. Sadece bir mektup - kibirli bir fae lordundan beklediği son mektup. Russ'ın bunun tehlikeli bir numara olduğunu düşüneceğini ve en başta sadece isteksizce desteklediği planla daha da az eğleneceğini biliyordu.

"Tuzaklardan eser yok," dedi, paha biçilmez gömleği arka odadaki yataklarına fırlattı ve saçındaki ilk tokaları topladı. Koyu kahverengi bukleler sanki güneş doğduğundan beri nefeslerini tutmuşlar gibi serbest kaldı. "Inga nerede?"

'Bebeğe yardım ediyorum. Lora'yı işe götürmek için geldiler.'

Allie dondu kaldı. 'İş için mi? İki gün önce doğum yaptı-'

"Biliyorum Al, biliyorum. Köhne sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Mack onları durdurmaya çalıştı ama hepimiz senin kadar inandırıcı değiliz. Gülümsemesi gerçekten de inandırıcı değildi. 'Yanında çalıştığı kadın onu istedi. Inga elinden geleni yapıyor.

Allie bir küfür savurdu. Mack, Inga'nın bebekle kalmasına izin verdiyse durum kötü olmalıydı. 'Onu kaçıran fae'lerin isimlerini biliyor muyuz?

Yarın Leander'la konuşmaya çalışacağım. En azından çalışanlarının hanımefendinin istekleri yüzünden ölmesi hoşuna gitmeyecektir.

"Mack muhtemelen biliyordur.

"Güzel. Arka odaya doğru yürüdü ve iş elbisesini çıkarıp yerine daha rahat olan keten tuniklerinden birini aldı. Zihni şimdiden argümanlarla dolup taşıyordu - şifacılarının en az bir hafta dinlenme reçetesi, son on yılda işlerine yenik düşen üç yeni annenin örnekleri ve bunların hiçbirisi onları ikna etmediyse, bazı fae'lerin ona hala borçlu olduğu iyilikler ... 'Başka haber var mı?

"Bizim için yeni bir sevkiyat var. Greyside.'

Bir sevkiyat - bu, insanların kötü durumundan rahatsız olan gizemli yardımcılar tarafından ara sıra adaya kaçırılan mallar anlamına geliyordu. Sabun, şifalı bitkiler ve bazen de fazladan yiyecek... Hiç kimse ne olduğunu ya da gizli dağıtım ağının üyelerinin bulması için kimin nereye bıraktığını önceden bilmiyordu. Allie'nin tek bildiği sırada kendisinden önce kimin geldiği idi ve sırayla mallarını nereye bırakması gerektiği idi.

Bu da onun ya da Russ'ın bugünlerde Greyside'a yürümesi gerektiği anlamına geliyordu. Kötü zamanlama. Artık Inga'yı akşamları yalnız bırakmak istemiyordu.

"Pekala," dedi, tuniği kafasına geçirirken iç çekişini bastırarak, "bir şeyler buluruz. Gil'in bacağına durumu nasıl? Herhangi bir gelişme var mı?

"Bugün onu değerlendirmesi için bir doktor gönderdiler. Russ'ın sandalyesinden kalkarken inlediğini duydu. "Mucizevi bir şekilde önümüzdeki iki hafta boyunca hiçbir iskeleyle tırmanmaması gerektiği konusunda bizimle hemfikir oldu.

Omuzları bir parça gevşedi. Tanrılara şükürler olsun. Komşularını ziyaret eden ilk fae şifacıdan beri günlerdir ikinci bir görüş için yalvarıyordu.

ev, Gil'in yaralı ayak bileğinde tahribata yol açan enfeksiyona rağmen çalışmaya tamamen uygun olduğunu bildirmişti.

"Heloise'den bahçeden fazladan yara otu getirmesini isteyeceğim," dedi ve paslı aynanın önünde durup saçlarını hızlıca daha gevşek bir örgü haline getirdi. "İki haftanın yeterli olacağından emin değilim ama en azından bunu yapabiliriz-

Russ diğer odadan duyulabilir bir şekilde alay etti. 'Heloise, Marette geçen yaz yaşananlar için özür dilemediği sürece bunu yapmayacağını söylüyor. Inga bu öğleden sonra tam bir çılglık maçı olduğunu söylüyor.

"Heloise kışına bir çubuk sokup emebilir. Neşesiz bir kıkırdama. "Al...

"Bir adam ölebilir," dedi Allie, yeni örgüsünü yerine bağlarken ve aynada kendine bakarken yüzünü buruşturarak. Ana odaya geri dönerken ekledi, 'Eğer mantıklı davranmak istemiyorsa yarın onunla konuşurum. Rinald'ın Greyside'lı o adamla olan küçük kaçamağını duymasını istediğini sanmıyorum.

Russ kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sobaya yaslandı. 'Sen nasıl tüm bunları *biliyor* musun?'

"Alacaklarımı dikkatle takip ediyorum," dedi omuz silkerek.

Yumuşak bir kahkaha attı ama öylece bıraktı. Allie yemek sepetlerinin içindekileri kontrol etti -az sayıda soğan ve biber vardı ama hiç yoktan iyiydi- ve kesme tahtasını eline aldı. Russ kımıldamamıştı. Alışılmadık bir durumdu. Çoğu akşam, Allie mahkemeden dönene kadar yemeğin yarısı hazır olurdu.

"Sorun nedir?

Bir küfür mırıldandı. "Bence bunu yapmayı bırakmalısın, Al.

"Neyi yapmayı?

"Ondan çalmak. Agenor."

Bir bıçak kaptı ve ilk soğanı ikiye böldü, belki de gereğinden biraz daha agresif bir şekilde. "Bana bir şey olmaz. Muhtemelen ilk katın eksik olduğunu henüz fark etmemiştir bile.

"Peki ya fark ederse? *Gerçekten* de endişelerine kapılmış olmalıydı. Başka bir gün olsa, yalanını anında anlardı. "Tanrı aşkına Al, seni gerçekten kaybedemeyiz.

"Yani Inga'dan vazgeçmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Hayır!" diye tersledi. "Elbette yapmazdım, ama... Bak, soyunacak başka birini bulamaz mısın? Biraz daha az güçlü birini?"

"Bunu konuşmuştuk," dedi Allie, hayal kırıklığını sesinden tamamen uzak tutamayarak. 'Güçlü olmak *zorunda*. Bütün mesele bu. Tek etkili alternatifler Ophion ve kahrolası Sessiz Ölüm olurdu ve ben de gizlice-'

"Hayır, tabii ki değilsin."

"Öyleyse Agenor olmalı, değil ?"

"Hayır!"

Burnundan bir nefes çekti. "Russ, günüme devam etmek için senden izin almama gerek yok. Tabii beni ispiyonlamayı planlamıyorsan-"

"Ben senin *kocanım*," diye tısladı.

"Farran sadece en iyi arkadaşın mı? Soğan doğrama işinin arasında ona ters bir bakış fırlattı. "Bana koca kartını oynama.

"Demek istediğim bu değil," dedi sertçe. "Bak, beni senin kocan olarak görüyorlar. Eğer Agenor seni onun eşyalarının üzerinde bulursa, tüm ailenin peşine düşebilir ve o zaman Inga ne yapar?"

Allie alaycı bir ifadeyle,

"Muhtemelen ölür," dedi. "Al..."

Dikkatli oluyorum, tamam mı? Ve eğer beni yakalarlarsa, söz veriyorum onlara senin yeni doğmuş bir bebek kadar masum olduğunu söyleyeceğim ve-'

Tek pencerenin üzerine bir gölge düştü. Donup kaldığında dışarıda ürkütücü bir sessizlik olduğunu fark etti - ne çılgılık atan çocuklar ne de sohbet eden anneler vardı. Günün bu saatinde, Rustvale'in kalbinde bu sessizliğin tek bir anlamı olabilirdi.

Russ sobanın karşısında kaskatı kesildi, içindeki mücadele bir anda dışarı sızdı. Geriye sadece acımasız bir kararlılık kalmıştı, yıllar önce ilk karşılaşmalarında sadece birkaç dakika içinde onun güvenini kazanmış olan o ifade.

"Eh," diye mırıldandı, dışarıya bir bakış atarak, "en azından şu lanet gömleğe sahip olmak iyi oldu, sanırım.

Allie ona alaycı bir gülümseme gönderdi ama ağır yumruklar kapının ince tahtasına çarptığı anda yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hissetti.

Bu oyunu tekrar oynama zamanı.

Russ ertesi sabah itiraz etmeyi bırakmıştı ve Allie korkunun altında yatan garip bir *heyecan* duygusuyla o sessiz koridora gizlice geri döndü.

Hiç mantıklı değildi. Olmadığını biliyordu. Agenor, sorularına cevap vermeyi reddettiği için hâlâ gardırobunda yılanlar, tazılar ve fae savaşçıları saklıyor olabilirdi. Onun oyalamalarına gereğinden bir dakika daha fazla katlanırsa gerçekten çok kızardı. Onun yaşında ve gücünde bir fae lordu, şüphesiz yapacak daha iyi binlerce işi varken neden bir hırsızın odasına girip çıkmasına katlansın ki?

Ama odununu bırakıp gardırobun ağır meşe kapılarını tekrar açtığında ne yılan tuzakları ne de tazılar vardı. Sadece özenle katlanmış gömlekler ve en soldaki yığının üstünde yepyeni bir not vardı.

Russ onun katlanmış parşömeni koyu kadifenin altından ne kadar hızlı aldığını görseydi, şüphesiz bunu bir iki kıkırdamaya değer bulurdu.

Ama Russ, Kızıl Saray'ın kalbinde hiçbir yerde yoktu ve maun zemine sırtını ağır gardıroba dayayarak çöktü, gözlerini kurbanının cevabı üzerinde gezdirdi.

En Acımasız (Ve Beklenmedik Şekilde İyi Okuyan) Palto Hırsızı,

Bir kez daha, sağlığım için gösterdiğiniz endişe beni duygulandırdı. Dephineia'nın zor yol olarak adlandırdığı bu görünüşte keyifli deneyimi ortaya çıkarmak için yılanlarla ve palto canavarlarıyla günlük yüzleşmeyi riske atmaya istekli olduğunuz için minnettar olmalıyım. Şahsen ben Chimalis'in aç bırakılmış ve alay edilmiş bir hayvanın eninde sonunda ısıracağını, iyi beslenmiş bir hayvanın ise yumuşak başlı ve zararsız olacağını anlatan masallarını daha çok seviyorum. Beni son mektubunuzdaki yetersiz kırıntılardan daha fazla beslemeyi planlamıyorsanız diye sadece bir uyarı.

Kıyafetlerim sayesinde zengin olmayı ummadığınızı iddia ediyorsunuz. (Eğer öyle olsaydı, bir sonraki ziyaretinizde Elderburg kadifesinden lacivert paltoyu seçmenizi tavsiye ederdim; Veba'dan önce kıtada yapılmıştı ve türünün son örneğidir).

Peki başka ne tür açıklamalar mümkün? Beni rahatsız etmeye çalışıyor olsaydınız, -akılsızca- kız kardeşimin gömleklerini alırdınız. Giyim tarzımdan memnun olmasaydınız, beni konu hakkında bilgilendirmenin daha basit yolları olurdu. Gördüğünüz gibi, hala tamamen karanlıktayım ve size şiddetle öneriyorum

Yakında bana daha fazla bilgi ver. Chimalis'in dediği gibi, beni ısırma-ya zorlama.

, A.

Ve dün beklediği tehditler de vardı - ama olabileceği kadar korkunç değillerdi. Tehdit ederken bile hâlâ oyun oynuyordu. Hâlâ onun yemini yutuyordu. Allie gözlerinin tekrar dağınık el yazısının üzerinde gezinmesine izin verdi ve içinde imkânsız, önlenemez bir kahkahanın yükseldiğini hissetti - Rustvale'e gece ge-
ç saatlerde yaptığı ziyaretler onu bu saçma, pervasız planı yapmaya zorladığından beri hissetmediği bir hafiflik.

Kucak dolusu odunu sürüklemekten sırtı ağrıyordu. Ayakları çoktan yorulmuştı ve daha saatlerce çalışması gerekiyordu. Ama işte buradaydı, dünyanın en güçlü büyücülerinden biriyle, arkasında bin yıldan fazla yaşamı olan bir fae erkeğiyle mektuplaşıyordu ve bir şekilde henüz kaybetmiyordu.

Elderburg ceketini birkaç dakika içinde buldu; daha ilk günden dikkatini çekmişti. Ancak bu kadar nadir, bu kadar çarpıcı bir parça, amaçlarına hizmet edemeyecek kadar tanınabilir olacaktı. Bu yüzden onu bulduğu yere geri koydu ve ilk gömlek yığının-
dan başka bir seçim yaptı, yine de yılan işlemeli her şeyden dikkatle kaçındı.

Cevabı bu kez kolayca geldi. Dudaklarında bir gülümseme ve kalbinin hemen altında parlayan tehlikeli, heyecanlı bir beklentiyle karaladı.

En Uğursuz (Söylemeliyim ki, Beni Oldukça Akıllıca Tehdit Ediyorsun) Lord Agenor,

Ah, Chimalis'in kurdu - çocukken zavallı yaratık için oldukça üzüldüğümü hatırlıyorum. Yine de tüm hırsız dürüstlüğümlle itiraf etmeliyim ki ısırman konusunda pek de endişeli hissetmiyorum. İçimden bir ses bu zorlu yoldan çok keyif aldığınızı söylüyor. Öte yandan yılanlarınız, ziyaretlerim sırasında bana olumlu aç bakışlarla bakıyorlar. Hiç sıcakkanlı dostlarınızı ya da bu arada sizi kemirdikleri görüldü mü?

Göreceğiniz üzere, Elderburg paltosunu almadım, her ne kadar çok güzel olduğu kabul edilse de. Ancak mavi benim rengim değil ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu kadar eski bir giysinin modaaya uygun olduğu söylenemez. Değerini telafi etmek için onun yerine iki gömlek çalmayı tercih ettim. Kuşkusuz biraz daha besleyici bir bilgi kırıntısı karşılığında beni affedeceksiniz:

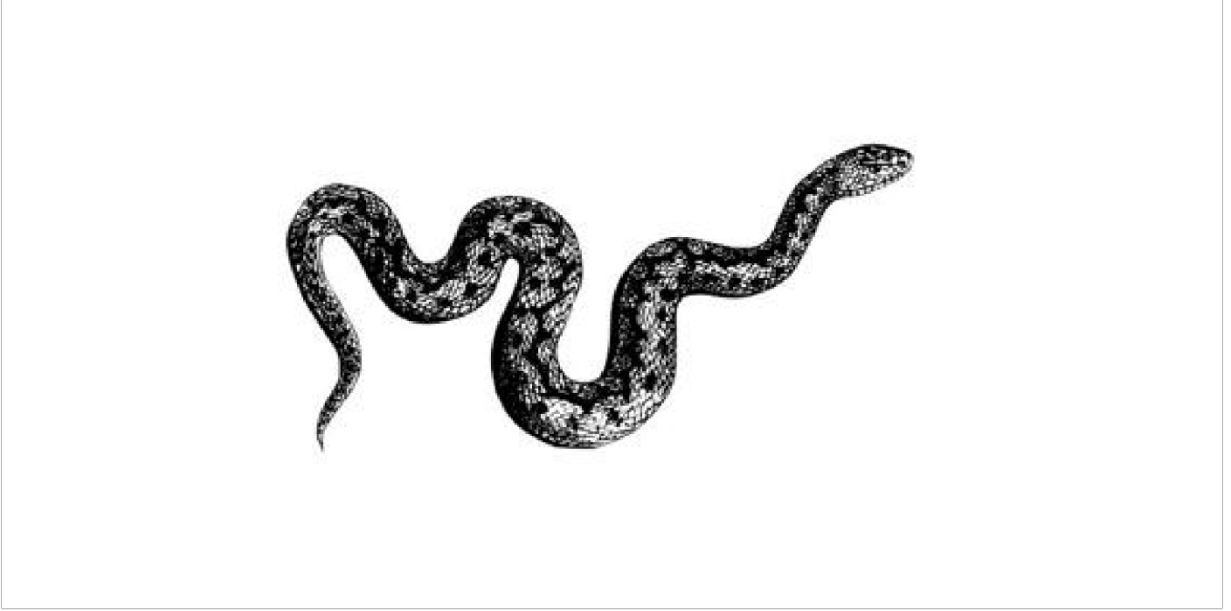
Senden çaldığım her şeyi aşk için çalışıyorum. Ne istiyorsan onu yap.

Zorlukla

*korkutulmuş,
palto hırsızınız*

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

Agenor sol elinin parmak uçlarını Coral'ın derimsi pullarına sürterek yılanın derisinden bir parça soluk kırmızı çekti. Renk, büyüünün hafif, tanıdık ürpertisiyle kolundan yukarı doğru aktı ve parmak uçlarında küçük, parlak bir kırmızı kıvılcım bırakarak tekrar sağ eline kadar indi.

Masasının üzerindeki buruşuk parşömen yumağı bir toz kokusuna dönüştü.
Yıkım için kırmızı.

Çıplak omuzlarına sarılan Mercan, sanki onu rahatlatmak ya da belki de onu bir daha büyü kaynağı olarak kullanırsa dişlerini boğazına gömeceğini söylemek istercesine uzun bedenini biraz daha sıktı.

Agenor bir inilti çıkardı. Mercan kuyruğunun ucunu Agenor'un kaburgalarına vurarak ona bu kadar sızlanmamasını söyledi ve Agenor neredeyse inliyordu

Tekrar.

İçimden bir ses, bu zorlu yolu bitiremeyecek kadar keyif aldığını söylüyor, diyordu çünkü mektubun kusursuz el yazısı ona. Ve tanrılar ve şeytanlar adına, bu zor bir yoldu. Ne yazacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ne düşüneceği ya da ne bekleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kendini yine yüz yaşında, karanlıkta çırpınan ve tüm yanlış noktalara vuran bir çocuk gibi hissediyordu - bu deneyim hafızasının o kadar derinlerine gömülmüştü ki, nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Ve gerçekten de bundan çok keyif aldı.

Biri, *herhangi* biri onu en son şaşırtmayalı ne kadar olmuştu? Ama üç gün üst üste, döndüğünde ne bulacağına dair hiçbir fikri olmadan odasına gitmiş ve her seferinde tamamen dengesi bozulmuştu. Teklif ettiği pazarlığın biraz rahatlama ya da minnettarlıkla karşılanmasını beklemişti. Tehditlerinin bir etki yaratmasını beklemişti. Ama hırsız tüm bunları öyle bir umursamazlıkla savuşturmuştu ki, hayal kırıklığıyla yanıp tutuşuyor ve aynı anda kendini yepyeni bir ruh gibi hissediyordu.

Gerçeklerin peşinden koşuyordu. *Meraklıydı*. Yüzyıllarca süren basit, itaatkâr rutinin ardından solmuş ve çürümüş olduğunu düşündüğü bir parçasını uyandırdı - aç, eğlenceli ve umutsuzca canlı hisseden bir parçasını.

Ve ortaya çıktığı gibi, umutsuzca kelimeleri kaybettim.

Başka bir parşömen yaprağına uzandı, söyleyecek mantıklı bir şey bulmak için beynini zorladı - son denemesinde döktüğü cevaplar için yalvarıştan biraz daha statüsüne ve gücüne uygun bir şey. Hırsızın yalvarmalara karşı pek duyarlı olmayacağından şüpheleniyordu. Cevap muhtemelen onu eski bir fae lordunun zavallı bir bahanesi olarak adlandıracaktı ve bu yanlış olmazdı.

Masasının köşesindeki mektup ona, *ısıрман konusunda pek endişeli hissetmediğimi* söylüyordu.

Bir meydan okuma. Kabul etmezse lanetlenirdi.

En Pervasız (Ve Sayısal Olarak Biraz Zorlu) Palto Hırsızı,

Mektubunuz beni kandırmak için iyi bir girişimdi; ancak son ziyaretinizde iki değil, üç gömlek aldığınızı kesinlikle fark ettim. Birkaç hafta içinde mahkemede çıplak dolaşmaktan başka seçeneğim kalmayacak. Niyetinizin bu olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum, zira bu maskaralıklardan başka ne şekilde kazanç sağlayacağınızı düşünemiyorum.

Orada durdu, karaladığı kelimelere baktı ve bu ikinci denemeyi de unutturma dürtüsünü bastırdı. Çıplak. Düşüncesizce çizilmiş bir senaryo, bir tepkiyi garantileyecek kadar saçma olması gerekiyordu - ama hırsızın yazısındaki o etkileyici derecede düzenli çizgilerin ve kıvrımların ardında bir kadın sesi olduğundan bu kadar güçlü bir şekilde şüphelenmeseydi bu senaryoyu seçer miydi?

Parmak uçlarını tekrar kırmızı pullarına değdirdiğinde Coral bir uyarı tısladı ve bir lanet mırıldanıp elini geri çekti.

"Nasıl istersen," diye homurdanarak ona hızlı bir bakış fırlattı. "İşler ters giderse kimi suçlayacağımı biliyorum.

Ona yorgun, gözlerini kırpmadan baktı. Agenor gözlerini ovuşturdu, yazısına geri döndü ve aceleyle başladığı yazısını tekrar okudu. Bir risk, evet. Eğer çıplaklık iması yanlış anlaşılırsa, dönüşünde sağır edici bir sessizlik ve mektupların yokluğuyla karşılaşabilirdi. Öte yandan, çoğu fae dişisi çıplaklıktan o kadar kolay caymazdı ve bu mektuplar

Özellikle de herhangi bir şeyden kolayca cayabilecek bir kadın izlenimi vermiyordu.

Ve itiraf etmeliydi ki bu, almaktan oldukça hoşlandığı bir riskti.

Kalemmini mürekkep kavanozuna daldırdı ve fikrini tekrar değiştiremeden yazmaya devam etti.

Yılanlarla ilgili sorunuza gelince - hayır, genellikle beni ısırılmazlar, ancak ara sıra beni tehdit eden ziyaretçileri öldürdükleri bilinmektedir. Benimle nasıl bağ kurduklarının hikayesini size anlatmam için beni ikna edebilirsiniz, ancak bu şu anda sadece bir avuç fae'nin bildiği gizli bir bilgidir. Bunu sadece benzer büyüklükte bir sırta takas edebilirim. İsminiz, motivasyonlarınız ya da eşyalarımın şu anki yeri bir başlangıç olabilir.

Dişlerimi bileyliyorum,

A.

Mektubu katladı ve dün gece hırsızinkini bulduğu yere koydu, sonra Coral'ı omuzlarından kaldırdı, giyindi ve yatak odasının rahatlatıcı, boğucu sıcakından çıktı.

Ama kalede bile, günler öncesinin adımlarını ve kanat çırpışlarını yeniden izlerken, yüzyılların rutini iliklerine kadar işlemiyordu. Kendini eğitim alanındaki her savaşçıyı yepyeni gözlerle incelerken buldu, hangisinin her öğleden sonra odasına uçup gardırobuna o meydan okuyan mektupları bırakmış olabileceğini merak ediyordu. Yanından geçen her fae'nin kıyafetlerine hızlıca bir göz atmaktan kendini alamıyor, tanıdığı ipekleri ve renkleri arıyordu. O kontrol ederken

Geçmiş günlerin haraç yönetimi, zihni dikkatsizce sayıları ve hesaplamaları atladı ve bunun yerine harflerin şekillerine odaklandı, tanıyabileceği bir el için umutsuzdu.

Ancak hırsız kendini bir kasa defterinin sıkıcı karalamalarında ele vermiyordu ve eğitim alanındaki acemiler vücutlarında sıra dışı hiçbir şey taşımıyordu.

Öğleden sonra erken saatlerde Ana'nın salonuna doğru yola çıktığında, vücudundaki her lif ısrarlı ve hüsrana uğramış bir kararlılıkla uğulduyordu. Yakında o günkü görevlerini geride bırakacaktı. Yakında odasına dönecek ve - umarım- bulmacanın başka bir parçasını içeren başka bir mektup bulacaktı ve geceyi kelimeleriyle boğuşarak, bu hoş ve yabancı savaş alanında yolunu bularak geçirecekti ...

Gözünün ucuyla gördüğü bir anlık kırmızı ışık dikkatini çekti.

Kemik salonunun kalabalığında, Achlys'in günün bu saatinde siyah ipek ve kadife yastıklarına uzandığı tahtın hemen arkasında bir parıltıdan fazlası değildi. Başka bir gün olsa fark etmez, gözünü bile kırpmazdı. Ama bugün zihni, dişlerini avına geçiren bir yılan gibi, garip bir şekilde kafasının arkasına vuran bir çekiç gibi bir hisle bu parıltıya kilitlendi - çünkü görüş alanının kenarından geçen o renk, en tatlı, en baş döndürücü şarabın o koyu kırmızısı, hırsızın ikinci ziyaretinde gardırobundan kaybolan gömleğin tam rengiydi.

Son saatlerini, karşılaştığı her kıvrımı ve köşeyi inceleyerek geçirdiği renk tam olarak buydu.

Olduğu yerde dondu kaldı, gözlerini kırıştırdı, döndü. Uzuvarın ve kanatların arasında, onu tekrar bulması bir anını aldı - koyu, kiraz kırmızısı bir ipek, ona kendi parmaklarının nasırları kadar tanıdıktı.

Biraz fazla iyi tanıdığı bir erkek vücuduna giydirilmişti.

Deiras salonun diğ er tarafındaki kemik kaplı duvarlar boyunca kıkırdayan bir fae kıızıyla derin bir soh ete dalmış bir şekilde yürürken Agenor soğuk mermer zeminde fel  olmuş gibi duruyordu. Ana'nın İlk Elçisi izlendiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Giydiğ   alıntı gömlekle ilgili en ufak bir çekingenlik ya da dikkat belirtisi bile göstermedi, manşetleri ve yakasını kaplayan el dikimi gümüş işlemelerle çok kolay tanınabilirdi.

Deiras?

Deiras?

Agenor'un boğazında şiddetli bir bulantı yükseldi ve onu sabah boyunca iten hafif, canlı beklentiyi boğdu. Odasına gizlice giren ve arkasında o kışkırtıcı mektupları bırakan isimsiz, yüzsüz bir fae dişisinin belirsiz görüntüleri gitmişti. Onun yerine, sadece Deiras'ı görebiliyordu, o ince elleriyle elbiselerinin arasını karıştırıyor, yaralı yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bulduğ  mektupları okuyor ve ardında kendi alaycı cevaplarını bırakıyordu.

Hepsi bu kadar mıydı?

Hiç sevmediğ  aşırı ukala, aşırı hırsl  bir piç, kolay bir kahkaha ve g   heyecanı için onu aşağılıyor muydu?

Agenor kendini geri adım buldu, kendi aptallığının lanetleyici kanıtından uzaklaştı, konuşmalarına dalarken kendisinden uzaklaşan fae'lerin zar zor farkındaydı. İ ini bir boşluk kapladı - omuzlarını   kerten ve parmak uçlarını uyuşmuş, ağır bir   fkeyle dolduran bir soğukluk. *Utan la*. Kendisiyle oynanmış ve oynanmasına izin vermişti. Baştan  ıkarıcı bir hırsızın kalbindeki o asırlık sıkıntının ağırlığını kaldıracakğ  hayaliyle öylesine büyülenmişti ki, şüpheci ve mantıklı olmayı unutmuştu.

Sol elinde renklerin karıncalanmasını hissetti, aşağıya baktı ve parmaklarını pantolonunun siyahına kenetlenmiş, birbirine karışmış renklerden herhangi birini çekip çıkarmaya hazır buldu.

Yıkım için kırmızı.

Deiras o alaycı, kibirli mektupta ne demişti? *Isırman konusunda pek endişeli değilim.* Sinsi, gaddar piç. O hep böyleydi, değil mi? Eğitim alanındaki genç acemilere zorbalık etmek, başka bir insan adası isyan ettiğinde adalet yerine şiddetli misillemeyi tercih etmek... Gerçekten, dedi Agenor kendi kendine, bunu beklemeliydi. Eğer bir sürprizin -herhangi bir sürprizin- beklenmedik hazzının kendisini bu kadar kolay kör etmesine izin vermeseydi, muhtemelen bunu yapardı.

Deiras o günkü baskınını çoktan tamamlamış mıydı?

Mide bulantısı yine galip geldi. O piç kurusu bu sabahki mektubu okumuş muydu? Bu düşünceyle tüm şiddet arzusu iliklerine kadar işledi - Deiras'ın ince dudaklarının gülünç derecede müstehcen cümleler ve üstü örtülü cevap açlığı karşısında o tanıdık sırtışıyla kıvrıldığını hayal etti. Agenor parmaklarını pantolonundan çekerek bir laneti bastırdı. Bu görüntü kazınmışken öldürmek için nasıl hareket edebilirdi? Diğerinin bakışlarıyla tekrar karşılaşmak . O alaycı gri gözlerdeki aşağılanmayı görmek, bu yenilgiyi bir anlığına bile olsa kabul etmek - midesinde hâlâ çalkalanan dehşet ve tiksintiyle, buna dayanamazdı. düşündüm.

Tanrıların canı cehenneme. Ellerini bu pislikten temizlemenin ve bu gece gidip bir fiçı şarapta boğulmanın zamanı geldi.

Aniden arkasını dönerek koridorda bronzlaşmış bir yüz ve tanıdık çift mürekkep siyahı kanat aradı. Her zamanki gibi Creon'un siyah giysili

Annesinin tahtına yakın bir yerde, alçak kadife bir fauteuil'e yayılmış, etrafında her zamanki sıkılmış, tartışılmaz kibir havası olan bir figür.

Agenor çoktan yürümeye başlamış, karşılaştığı fae gruplarının arasından, onların şok olmuş çığlıklarına ve küfürlerine aldırmandan dirsek atarak geçiyordu. Creon ancak son anda başını kaldırdı ve yüzyıllar önce daha düşük güçteki herhangi bir büyücüü öldürebilecek o boş dikkatsizlikle bakışlarını karşıladı. Agenor bir kez olsun Yüce Leydi'sinin oğlunun ne kadar kayıtsız olmayı seçtiğini umursamadı. Çocuk ona gözlerini devirebilirdi ve bu bir fark yaratmazdı. Şu anda önemli olan tek şey hızlı ve etkili bir intikamdı ve Creon en kayıtsız ruh halindeyken bile etkili olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

O çökmekte olan fauteuil'e ulaştığında etraflarında geniş bir boşluk oluşmuştu. En meraklı saray dedikoducuları bile Anne'nin yakın çevresinin üyelerini dinlememeleri gerektiğini bilirdi.

Creon sadece yaralı bir kaşını kaldırdı. Savaştan önce, sesini önce, bir ya da iki soru sormak için çaba sarf edebilirdi. Ama Agenor, Ana'nın oğlunun onun tedirginliğini yeterince iyi hissettiğini biliyordu ve yazılı bir mesaj bekleyecek durumda değildi.

Gerçekten de birkaç yıl boyunca yazılı mesajlardan bıkmıştı.

"Deiras'tan kurtulmam gerek," dedi sesi kısık bir şekilde. İsmi ağzından kaçırmamak için çaba sarf etti. "Onunla ilgilenebilir misin?"

Kreon bu açık şiddet önerisi karşısında gözünü bile kırpmadı. Şiddet onun uğruna yaşadığı şeydi - doğduğu günden beri bunun için yetiştirilmiş, büyütülmüş ve eğitilmişti. Kedi gibi tek bir hareketle ayağa kalktı, karanlık gözleri Deiras'ın salonun diğer tarafındaki masum figürüne kayd. Yine o kaş kalktı, yine dile getirilmemiş bir soru.

"Benden alıyor," dedi Agenor, sesi olabildiğince düzdü. Öfkesinin ve utancının o yırtıcı gözlerden kaçmasını ummaktan daha iyisini biliyordu, ama bu nafile bir gurur meselesiydi - en azından sihirli bir şekilde geliştirilmiş duyuları olmayan herhangi bir izleyici için kendini kontrol etmek. "Bugün bununla uğraşacak sabrım yok.

Tek bir omuz silkme hareketiyle Creon onun yanından geçip gitti, yaralı elleri kemerindeki bıçaklara gitmeye başlamıştı bile. Çevrelerindeki konuşmalar temkinli fısıltılara dönüştü. Anne' hizmetkârları, oğlu ve en ölümcül katili harekete geçme zahmetine girdiğinde bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı.

Agenor başını kaldırdı. Achlys tahtında daha dik oturmuş, o soğuk mavi gözleriyle onu inceliyordu. Bakışlarında eğlence parıldıyordu - daha kana susamış türden bir eğlence, bir parça onayla karışmıştı.

Tiyatro. Onu yatıştırmanın daha kolay bir yolu yok.

Agenor başıyla onayladı ve arkasını dönerek salonun girişine doğru ilerledi. Arkasından fısıltılar bir söylenti fırtınasına dönüştü ve ardından Deiras'ın tanıdık sesi duyuldu - şok olmuş haykırışlar ve ardından merhamet için yakarışlar

...

Ve sessizlik. Ölümcül, sağır edici bir sessizlik. Sessiz Ölüm, gerçekten.

Agenor, arkasında genç bir kızın feryadı yükselirken bile arkasına bakmadı. Cevap isteyen bir erkek fae'nin bağırışlarını ve ardından gelen, daha fazla et ve kemiğ'e batan bir bıçağın, acı çığlıklarına dönüşen öfkeli çığlıkların sesini duymazdan geldi. Herhangi bir savaş alanında körü körüne güvenebileceğ'i pek fazla fae yoktu ama Ana'nın oğlu bunlardan ilkiydi.

Böylece kendi aptallığından, Achlys ya da Melinoë'nin er ya da geç İlk Elçi'nin ölümü için talep edeceğ'i açıklamadan uzaklaşarak yürüdü. Salonun ön odası neredeyse bomboştu. Birkaç

Kalan fae'ler onun yüzünü görür görmez aceleyle uzaklaştılar; dirseklerini mermer korkuluklara dayayıp dağın yamacından aşağı yayılan avluya bakarak beklerken kimse onu rahatsız .

Mide bulandırıcı derecede tanıdık bir manzara. Her kemerli pencereyi, her keskin kenarlı çatıyı biliyordu. Bu kadar tanıdık duvarların hâlâ onun için sırlar ve sürprizler saklayabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Sürpriz olması gereken bir şey varsa o da Deiras'ın cüretkârlığıydı. Ama bu bile ... Sadece aynı eski kibir, aynı eski entrikalar, aynı acımasız oyunlar. Bunun yaşlı kemiklerine bu kadar ağır izin vermemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. En azından aşağılandığına dair dedikodular sarayda yayılmadan önce bu saçma maskaralığa bir son verdiği için rahatlamalı, tesadüfi bir karşılaşmanın yatak odasındaki o canlandırıcı mektupların gerçeğini ortaya çıkardığı için minnettar olmalıydı.

Ama o gülünç gölge, ada güneşinin parlak ışığını bile karartarak gözlerinin önünden gitmiyordu.

Creon'un eninde sonunda onu takip edeceğini düşünmüştü ama yine de görüş alanının kenarındaki karanlık şekil onu şaşırttı. Katilin ayak sesleri - bir kedininki gibi duyulmuyordu. Agenor dönmedi. Diğerinin bunu beklemediğini biliyordu.

Arkalarındaki koridordan gelen mırıltılardan bile Creon'un kaleminin parşömen üzerindeki çiziklerini duydu. Geniş mermer korkuluğun üzerinden kendisine doğru itilen not o kadar kısaydı ki, bir soru olarak nitelendirilse daha iyi olurdu.

Şaşırmıştı.

Agenor bir an için bu sözlere baktı, küçük huzursuzluk kıvılcımları boğucu hayal kırıklığının örtüsünden ateşleniyordu.

Şaşırdım.

Elbette Deiras şaşırmış gibi yapmıştı, ilk aklına gelen buydu. Creon Hytherion boğazınıza bir bıçak dayamışken herhangi bir şeyi itiraf etmek akıllıca olmazdı. Ama bu, hedefinin niyetinden şüphelenen herhangi bir sorgucu değildi. Bu, büyüyle duyguları başkalarının bir kitabı okuduğu gibi okuyan *Creon*'du. Eğer Deiras'ın kalbindeki şaşkınlığı son anlarında bile hissetmişse, kurbanı kurtarılamayacak kadar ölmüş olsa da bunu şimdi dile getirmeye değer bulduysa...

Gerçekten de bir şeyler ters gidiyordu.

Deiras hayatının sekiz yüzyılı boyunca kibirli bir hıyar olmuştu. Zaman zaman şamatacı ve aşırı pervasız olmuştu. Ancak en kibirli ve pervasız aptallar bile Ana'nın Lord Koruyucusu'ndan çalmanın tehlikeli bir girişim olduğunu bilmeliydi. Kendi ölümüyle yüz yüze gelen Deiras, kibrinin sonunda onu yakaladığını anlamalıydı.

Yine de bu kelimeler parşömenin üzerinde karanlık bir şekilde parılıyordu. *Şaşırmıştı.*

Agenor yavaşça, "Emin misin?" diye sordu.

Bu bir soru sayılmazdı; Kreon cevap verme zahmetine katlanmadı. Agenor bunu bir an düşündü, sonra ekledi: "Yine de onu öldürdün.

Creon omuz silkti, defterini geri çekti. *Onu hiç sevmedim.*

Yani bu da karşılıklıydı. Agenor dudaklarından kısık bir kahkaha dökülmesine izin verdi - sesi fazla şaşkın çıkıyordu ama yine de diğeri onun kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Eğer Deiras şaşırdıysa -eğer vicdanı temizse ya da en azından bu konuda yeterince temizse- o zaman neler oluyordu?

Gereksiz yere kan dökülmesini pek umursamıyordu. yüzyıllar boyunca binlerce fae kaybetmişti ve bunların çoğu onun için Creon'un ölüme terk ettiği düşüncesiz, zaman zaman melodramatik hıyardan daha değerliydi

Anne'nin salonunda. Ama Deiras o kıyafetleri çalmasaydı, o mektupları yazmasaydı ...

Sonra başka biri yaptı.

Aslına bakılırsa, planları ve motivasyonları onun için hâlâ tamamen muğlak olan biri.

Bastırılmış bir lanetle geri çekildi, otuz adım içindeki her fae ondan ürküp kaçarken temkinli tıslamaların ve kanat çırpışlarının telaşını görmezden geldi. Creon soğuk ve karanlık gözlerle onu takip ediyor, Agenor umutsuzca kendi hamlesini yapmaya çalışırken şüphesiz bir sonraki hamlesini hesaplıyordu.

O mektupları başkası yazmıştı. Kıyafetlerini başka biri çalmıştı. Ve eğer amaçları Deiras'la bağlantılıysa, İlk Elçi'nin Ana'nın mermer zemininde zamansız bir sona ulaştığını duyduklarında pekâlâ işi bırakabilirlerdi.

Bu da hızlı olması ve haberin henüz çok fazla yayılmamış olmasını umması gerektiği anlamına geliyordu.

Kararını göz açıp kapayıncaya kadar verdi, eski savaş reflexleri onu ele geçirmişti. Tek bir şansı vardı, onu yakalamak yapabileceği tek şeydi. Sonuçlarını daha sonra düşünecekti. Muhtemelen Achlys'e gecikmesini bir şekilde haklı çıkarabilirdi.

"İşlerimi halleder halletmez ona açıklama yapacağımı söyle," dedi ve Kreon'un başını sallamasını beklemeden arkasını döndü. Mesajın iletileceğini biliyordu. Kalpsiz bir katil olsun ya da olmasın, Ana'nın oğlu ikisinin de hizmet ettiği Yüce Leydi'ye sadıktı.

Elbette olduğu gibi. Ve tabii ki açıklamasını alacaktı.

Ama günlerdir onunla kimin oynadığını bulmadan önce değil.

Odasının nemli sıcaklığına girdiğinde gardırobun kapakları hâlâ kapalıydı. Gömlek yığınının üzerine bıraktığı not yerinden oynamamıştı. O halde gittiği birkaç saat içinde hiçbir hırsız ortaya çıkmamıştı.

Ve Deiras o lanet mektubu okumamıştı. Muhtemelen hiçbirini okumamıştı.

Peki kim yaptı?

Birkaç dakika boyunca sonraki adımlarını düşündü. Masasına oturup kapının açılmasını beklemek ona odasına kimin girdiğini söyleyebilirdi - ama o isimsiz fae başka bir nedenle burada olduğunu kolayca iddia edebilirdi ve eğer mektuplarından anlaşıldığı kadar yetenekli bir yalancıysalar, Agenor onların suçlu olduğunu kanıtlamakta zorlanabilirdi. Bu yüzden onları iş üstünde yakalaması gerekecekti. Bu da son ana kadar görünmez kalmak anlamına geliyordu.

İç çekerek pencereye döndü, sol parmaklarını kalçasına doladı ve cama düşüncesizce bir büyü patlaması savurdu. *Değişim için sarı*. Renksiz kristal parıldadı, sonra eski haline dönmüş gibi göründü. Ama kapıya doğru yürüyüp kolunu kapı direğine doladığında, pencereden görünen manzarada hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ sadece mermer korkulukları ve cama işlediği aşağıdaki adayı görüyordu, arkasında salladığı eli değil.

Balkona çıktı ve manzarayı diğer yönden test etti. Dışarıdan içeriye doğru, cam hala istediği gibi şeffaftı ve odayı fark edilmeden izlemesine izin veriyordu.

Güzel. Bu iş görür.

Oleander onun peşinden açık havaya ve güneş ışığına doğru sürünerek çıktı. Agenor kapıyı arkasından kapattı ve onu balkonun zemininden aldı, sonra otururken onu nazikçe omuzlarına sardı. Başını adamın yakasının altından geçirdi, belli ki ipeğin onu adamın teninin sıcaklığından ayırmasından rahatsız olmuştu.

Agenor yarım bir kıkırdamayla gömleğinin düğmelerini açtı ve kadının başını çıplak göğsüne yaslamasına izin verdi. Sonra kanatlarını içeri soktu, korkuluklara yaslandı ve bekledi.

Bir ya da iki yüzyıl boyunca hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

Aşağıdaki eğitim alanından bazı bağırışlar yükseldi. Kulesinin diğer tarafından bir sürü genç fae kızı uçarak geçti, o kadar çok kıkırdıyorlardı ki bir an için kapısının önünde belirmelerini bekledi.

Sonunda, tam umudunu yitirmeye başlamıştı ki, içeride bir hareketlenme oldu.

Birden ayağa fırladı ve Oleander'dan sinirli bir tıslama duydu. Ama odasına giren küçük figür beklediği hırsız değildi. Sadece göğsünde bir kucak dolusu odun taşıyan bir insan hizmetkârdı.

Bir küfür mırıldanarak mermer arkılığına yaslandı ve onun sessizce odaya girip şöminenin önündeki kütükleri indirmesini izledi. Ateşi yakmak uzun sürmezdi. Bir dakika içinde gitmiş olacaktı; varlığıyla hırsız bir şekilde caydırma ihtimali çok azdı. Birkaç dakika daha sabretmesi gerekecekti ve ...

İnsan kadın son kütüğünü de yere bıraktı. Sonra ateşten uzaklaştı.

Agenor gözlerini kırptırdı. Daha fazlasını mı getirecekti? Yılanların tercih ettiği sıcaklıkta bile, içeriye getirdiği odunlar akşamın geç saatlerine kadar yetecekti. Ve eve geri dönmeyecekti.

kapıdan girmişti. Onun yerine, hızlı ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Gardırobuna doğru.

Oleander bile göğsüne yaslanıp hareketsiz kalmıştı.

Agenor bakakaldı, istemsizce öne doğru eğilirken omuzları ve kanatları gerildi, zihnine ulaşan her bir sonraki gözlemi anlamlandırmaya çabaladı. Bir hizmetçi. Ufak tefek, kıvrak ve çok... *insan*, mektubunun beklediği dolaba doğru iki düzine adım atıyordu. Temizlik yapmak için, değil mi? Çamaşırlarını çıkarmak için - gardırobu açmaktan başka bir şey yapmak ve ...

Gardırobu açtı.

Ve solgun yüzünde küçük, tilki gibi bir gülümsemeyle, o sabah gömleklerinin arasına bıraktığı mektubu çıkardı.

Hala yarı uykuda olan bir erkek gibi, onun dolabı açmasını izledi - sanki hayatının yıllarını o noktada geçirmiş, odasında dinlenmiş, notlarını okumuş gibi gardırobunun önünde yere çökmesini izledi ...

Ona yazdığı notlar.

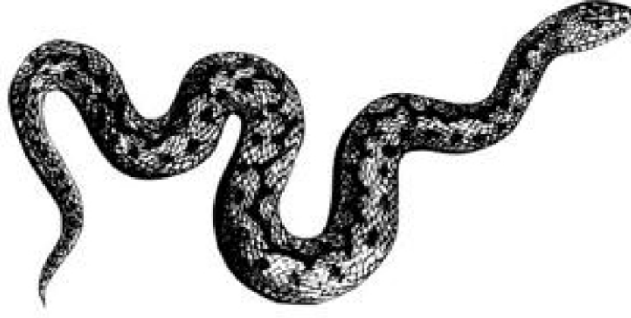
Ayağa kalkarken hareket ettiğini bile hissetmedi. Oleander'ın omuzlarında gerildiğini, savaşa ya da ondan istediği başka bir şeye hazır olduğunu hissetmedi. Zihninin alabildiği tek şey, çaldığı kıyafetlere hiç benzemeyen dizlerine kadar uzanan sade hizmetçi elbisesiyle, örgülerinden koyu kahverengi bukleleri dökülen, yatak odasının zemininde bağdaş kurmuş oturan hırsızının görüntüsüydü. Parlak gözleri onun yazılarını okuyordu. Sözlerini okurken ağzının kenarları memnun bir gülümsemeyle titriyordu.

Bir insan

mı? *İnsan*

mı?

CHAPTER 4

Allie notun sonuna ulaştığında yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Dişlerimi bilediğimi söyledi. Güzel. Onlara keskin ihtiyaç vardı - çok fazla güçlük çekmeden doğru yöndeki dürtülerini takip edecek kadar keskin. Doğru miktarda hayal kırıklığı, doğru miktarda utanç ve aşağılanma ve eğer şanlıysa, o keskin dişler tam istediği yere batacaktı ...

Cebinden kalemini almak için döndü. şimdi mesele doğru cevabı vermektir. Doğru cevapsızlık. Doğru ganimet, d n aldığı    gömlekle iyi bir stok yapmış olsa bile. Ve sonra-

Odanın diğer tarafında bir kilit şakladı. Allie dondu kaldı.

Bir kilit, diye tekrarladı düşünceleri garip, kopuk bir sakinlikle. Snicked. Bu da hareket anlamına geliyordu. Bu da *birinin* taşındığı anlamına geliyordu. Bu da demek oluyor ki-

Ancak o zaman panik serbest kaldı, vücudunun her damarında ani bir ateş patlaması oldu. Bir çılgılık atarak etrafına bakındı, sanki *bu* onu kurtaracakmış gibi mektubu sırtının altına çekti ve ayağa fırlayarak masum bir hizmetçinin işi olabilecek herhangi bir şey aramaya başladı. Giysiler. Giysi katlamak. Kimse onu kıyafet katladığı için suçlayamazdı, değil mi? Parmaklarının bulabildiği ilk ipek parçasını kaptı, kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyordu-

"Seni önemli bir şeyin ortasında bölmedim, değil mi?" dedi yumuşak, rahatsız edici derecede hoş bir ses, arkasından çok yakından.

Oh, tanrılar merhamet etsin.

Allie kaskatı kesildi, ellerini gömlek yığınının içine gömdü. Dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilemekten kaçınmak için yapabildiği tek şey sertleşmekti - suçluluğunu kanıtlamanın en kesin yolu. O ses, o ölümcül derecede eğlendirici, acı verici derecede tanıdık ses...

Bunu biraz fazla iyi biliyordu.

Lord Agenor odasına dönmüştü.

Tam olarak ne yaptığını bilerek. Yapmak üzere olduğu şeyi. Her şeye rağmen bu bir tuzak mıydı? Bunu kaçırarak kadar nasıl dikkatsiz davranmıştı?

Yutkundu, boğazı ponza gibi kurumuştı. Şimdi bulacağı herhangi bir bahaneyle inanacağını düşünmek için aptal olmak gerekirdi. *Seni öldürebilir*, Russ'ın sesi kulaklarında yankılandı - bu sabah kolayca bir kenara attığı sözler. Nefesi hızlandı. *Seni öldürebilir ve kimse gözünü bile kırpmaz - istediğin bu mu?*

Bundan daha akıllıca davranacağım, Russ ...

Burada ağız kuru, elleri titreyerek duruyordu ve artık bu kelimenin anlamını bile bilmiyordu.

"Arkanı dön," dedi Agenor, sözleri hâlâ tehlikeli bir sessizlikteydi.

O kadar yakındı ki, sesinin derin baslarında rahatsız edici bir ağırlık vardı, omurgası boyunca ürperti gönderen ve bağırsaklarını titrek bir lapaya dönüştüren eski bir gücün parıltısı. Ellerini adamın giysilerinden çekerek titremelerini durdurmak için umutsuzca çabaladı. Neden arkasını dönmesini istiyordu ki? Bu son anlarda gözlerindeki korkuyu görebilsin diye mi? Ölmeden önceki son kalp atışında parmak uçlarının altındaki kırmızının çekilişini izleyebilsin diye mi?

Onun emirlerini yerine getirmekten iyi bir şey çıkmazdı. Ama itaatsizlik daha da kötü olabilirdi.

Kendini destekleyerek döndü.

Sarayın Lord Koruyucusu ancak bir metre ötede duruyordu; ince kaslardan ve geniş kanatlardan oluşan yüksek bir duvar, sırtını meşe ağacından yapılmış ağır gardıroba dayamıştı. Yontulmuş yüzü insanlık dışı bir kayıtsızlık maskesiydi. Yeşil altın rengi gözleri öfke ya da merakla kısılmıştı. Mürekkep siyahı bir yılan omuzlarına dolanmış, gömleğinin düğmelerini açtığı çıplak, bronz teninin üzerinde sürünüyordu.

Allie gözlerinin onun kaslı göğsünün çıkıntılarına kaydığını hissetti ve tekrar yutkundu. Mektubunda, *birkaç hafta içinde etrafta çıplak dolaşmaktan başka çarem kalmayacak*, diyordu. Bir an için bu olasılık, gardırobunun içindekileri en yakın pencereden dışarı fırlatmak için mantıklı bir neden gibi göründü.

Sonra gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, ona boğazına batırmayı planladığı ya da planlamadığı dişlerini hatırlatmak için tasarlanmış gibiydi.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. Kedi yeşili gözlerinde garip bir şekilde kibar bir eğlence parıldıyordu şimdi.

Eğlence.

Bu en azından öldürme niyetinden iyiydi, değil mi?

Allie dudaklarını araladı, tekrar kapattı ve boğazını temizledi. Hâlâ ne bir kırmızı büyü parıltısı, ne de yüzüne doğru saldıran bir yılan vardı. Kendini toparlayarak ağzını tekrar açtı ve temkinli bir şekilde, "İyi günler?" demeyi başardı.

Başını biraz eğdi, ifadesi değişmedi. "Öyle mi?

Şimdi de *şaka* mı yapıyordu? Eğer öyleyse bile kalın sesi etkileyici bir şekilde düz kalmıştı. Allie her nasılsa ona sert bir bakış fırlatacak sınırı kendinde buldu ve, "Sanırım saatlerinizi huzur içinde çamaşır toplamaktan daha kötü geçirme yolları da var," dedi.

Agenor, "Çamaşırları... topluyorum," diye tekrarladı.

"Evet? Eğer eski tanrılar hâlâ varsa, onu kurtarmak için gelmeleri gereken an bu andı. "Başka ne yapmalıyım?

Bir an için bunu düşündü. "Palto canavarları mı arıyorsunuz?

Aman Tanrım. Tamamen ciddi olamazdı, değil mi? Yutkundu, adamın yüzündeki kırılmaz nezaketten ne anlam çıkaracağından emin değildi. Bu onun her zamanki vahşi cinayet başlangıcı mıydı - şakalar ve nükteler? Ya da onu öldürmeyi hiç planlamıyor olabilir miydi - bu mümkün müydü?

Ya da en azından henüz değil mi?

Kararını bir saniyeden kısa bir süre içinde verdi. Titreyen dizlerine ve nemli ellerine lanet olsun. Eğer mektupları onu eğlendirdiyse - bu, kibirli bir fae lordunun yeni evcil hayvanıyla bir anlığına eğlenmesinin tehlikeli ve acımasız eğlencesi olsa bile - bu sahip olduğu en iyi şanstı. Onu kızdırmaktan daha iyiydi. Ayaklarının dibinde yalvaran, ağlayan bir sefalet yığınının dönüşmekten daha iyiydi.

"Palto canavarlarına karşı her zaman tetikteyimdir," dedi, çenesini biraz yukarı kaldırarak adamın gözlerine baktı. 'Benim kişisel görüşüme göre onlar çok hafife alınan bir tehlike. Şimdiye kadar oldukça *abartılmış* bir tehlike gibi görünen kadim fae lordlarının aksine.

Agenor sadece kaşlarını kaldırdı. "Deiras bu konuda seninle aynı fikirde olmayabilirdi.

Ağzı kapandı. *Deiras* mı? Sesinde ne kadar hoş bir sohbet tonu vardı ama yine de...

Göğsünün içinde korkulu bir umut kırıntısı canlandı. *Olabilirdi*. Sanki Deiras şu anda hiçbir şeye katılamıyor ya da karşı çıkamıyormuş gibi - sanki o kadim öfke bugün ilk kurbanını almış gibi.

O zaman başarmış mıydı?

Inga güvende miydi?

Agenor onun yüzünde beliren rahatlama ifadesini görmüş olmalıydı. Gülümsemesi aynı anda daha da kibarlaştı, çok hoş, çok *güzeldi* ama tuhaf bir şekilde başını omzuna yaslamış yılanın yırtıcı bakışlarını andırıyordu.

"Yani. Adam neredeyse hiç kımıldamıyordu ama yine de ona yaklaşıyormuş gibi geliyordu - onu gardırobun arkasına doğru itiyor, o geniş, heybetli kanatlarıyla güneş ışığını gölgede bırakıyordu. "Deiras'ın zamansız sonuyla tam olarak nasıl karşılaştığını duymak beni çok memnun eder. Bu konuda beni aydınlatmaya istekli olacağınıza inancım tam.

Zamansız bir son.

Dizleri neredeyse bükülüyordu. Demek o piçi öldürmüştü. Deiras gitmişti - bu gece kapılarını , yirmi dört saat daha huzur için bedelini talep etmeyecekti.

"Görüyorum ki," dedi Agenor, sesi şimdi daha da alçalmıştı, "bu mesele sizi etkilememiş.

'Belli ki,' diye mırıldandı, 'onun ünü hakkında en ufak bir fikriniz yok. Ya da kendininkini, bu konuda.'

Yemi yutmadı. 'Şu anda merak ettiğim şey itibarım değil. Deiras ile bağlantınız nedir?'

Allie nefesini yuttu, düşünceleri bir kaçış, *herhangi bir* kaçış için çırpınıyordu. Meraklı. *Meraklıydı*. Onu şimdiye kadar hayatta tutmuştu çünkü sorularına cevap almak istiyordu - çünkü o dikkat dağıtıcı bir bilmeceydi ve kendi cehaletinden zevk alacak türden bir erkek değildi.

Bu da ondan daha çok şey bildiği sürece onun için değerli olduğu anlamına geliyordu. Ve bir an bile fazla değil.

"Kelimelerini özenle seçerek, 'Deiras'la olan bağlantımın sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum,' dedi Lord Agenor.

Başını tekrar eğdi. "Bana cevap vermeyi reddediyor musun?"

"Hiç de değil. Sadece karşılığında sorular soruyorum.

"Yatak odamda yakaladığım hırsızlar karşılığında bana soru sormuyor," dedi, gözlerinin bir parça kısılması dışında hala çok hoş sohbetti. "Ve insan hırsızlar kesinlikle sormaz.

Piç kurusu. Allie kaşlarını çatarak ona şöyle dedi: "Çoğu insan senin gardırobunu temizlemiyor, sana mektup yazmıyor ya da gömleklerini çalmıyor. Bu konuda neden kurallarınıza uymamı beklediğinizi anlamıyorum' dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni öldürebileceğim hiç aklına geldi mi?"

Her nasılsa sesi rüzgârsız bir gündeki deniz gibi düz kaldı. "Bir cesedin sorularınıza benden daha fazla cevap vermeyeceği aklınıza geldi mi?"

"İşkence hakkında ne düşünüyorsun?" diye hoş bir şekilde karşılık verdi.

Allie soğukkanlılıkla, "Duyduğum kadarıyla bu tür işlerde kendi ellerinizi nadiren kirletiyormuşsunuz," dedi. 'Bana yazdığın o güzel mektupları anlatabilmem için beni Sessiz Ölüm'e ya da meslektaşlarından birine teslim edeceğine inanmalı mıyım?

Bir an için hareketsiz durdu - donup kalmadı, kaskatı kesilmedi, sadece hareketsizdi, *ilgiye* benzeyen bir ifadeyle onu izliyordu.

Sonra aniden geri adım attı, öyle ki Allie soğuk havanın aralarındaki boşluğu doldurmak için acele ettiğini hayal etti. Arkasını dönüp girdiği balkon kapısına doğru yürürken, kanatları bir güvence gibi kaslı sırtının üzerinde kıvrılmıştı.

Allie sırtını ağır gardıroba dayadı ve hareket etmeye, konuşmaya cesaret edemedi. Onu muydu? Vaz mı geçiyordu? Yoksa sadece kendini dayanılmaz işkencenin ilk raunduna mı hazırlıyordu?

Agenor pencerenin önünde siyah yılanı yavaşça omuzlarından yere indirdi. Hayvan güneşten kavrulmuş maun ağacının üzerine kıvrılmış, Allie'nin bir yılanın yapabileceğini hiç hayal etmediği şekilde memnun görünüyordu.

Ancak o zaman "Senin adın ne?" diye sordu.

Soru onu o kadar şaşırtmıştı ki yalan söylemek aklına bile gelmemişti. "Allie.

"Babanın adı?

'Önemi yok,' dedi acı acı. 'Buraya haraç olarak getirildim. O hala benim doğduğum adada.

Agenor ona döndü, yüzü hâlâ aynı derecede . Piç kurusu. "Nerede yaşıyorsun?

"Rustvale.

"Rustvale'de pek fazla felsefe kitabı bulunmaz herhalde.

Yumruklarını sıktı. 'Babam bir öğretmendi. Sizinkiler beni almadan önce çok okurdum.

"Ah," dedi, sanki bu onu oldukça memnun etmiş gibi başını sallayarak. 'Demek ki bir önemi varmış.

Kendine hakimiyeti sarsıldı. Mektuplar, gömlekler ve hatta Deiras - bunlarla başa çıkabilirdi. Öte yandan ev... Dinleyen, hoş, kibar ve akıl almaz derecede güçlü olan oysa olmazdı. Ona sunduğu her bir bilgi kırıntısını alıp, yine aynı derecede hoş ve kibar bir şekilde ona karşı kullanabilirse olmazdı.

"Sorabilir miyim, bu sorgulamanın amacı nedir?" dedi sertçe.

"Sizinle sohbet etmeye çalışıyorum. Masasına yaslandı ve kollarını yarı açık göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama işkenceyi tercih ediyorsan söyle bana.

"Lord Koruyucu'nun zamanını bir insan hizmetkârla konuşarak harcadığına mı inanmalıyım? Allie neşesiz bir kahkaha attı. "Sadece konuşacağımı umuyorsun, değil mi?

"Oh, sonunda konuşacaksın," dedi, yine memnun görünüyordu. "Şu anda hangi koşullar altında konuşacağımı düşünüyorum.

İşkence mi, yoksa - ya da ne? Allie bir adım atarak gardıroptan uzaklaştı. Ona gerçeği söyler söylemez, onu balkondan aşağı atıp işini bitirebilirdi. Ona gerçeği *söylemezse*, er ya da geç bu konuda hoş davranmayı bırakacaktı. Artık adını ve köyünü bildiğine göre kaçmak işe yaramazdı. Bu da şu anlama geliyordu.

Gerçekten de çok zeki olmalıydı. "Bana sormayı düşündün mü?" dedi.

"Ne soruyorsun?"

"Hangi koşullar altında konuşabilirim?"

Masadan bir mektup bıçağı aldı ve onu incelerken düşünceşizce parmaklarının arasında çevirdi. "Lütfen devam edin. Can kulağıyla dinliyorum.

Adamın sesindeki alt tonun kahkaha mı yoksa soğukkanlı bir öfke mi olduğundan emin değildi ama tereddüt etmek hiçbir şeyi daha iyi yapmayacaktı. Bu yüzden boğazını temizledi ve şöyle dedi: Konuşmaya karşı değilim. Sadece önce sizin yerine getirmenizi istediğim bazı dileklerim var.

Mektup bıçağı dönmeyi bıraktı. Agenor ona baktı, insanlık dışı mükemmellikteki yüzünde küçümseme ve neşe arasında gidip gelen bir ifade vardı. "*Dileklerin* var.

Allie omuz silkti. "Bu senin için bir sürpriz mi?"

Kaşlarını kaldırdı. Öfkeli olmaktan ziyade eğlenmiş görünüyordu. "Bu adada misafirsın ve odalarımı hırsız olarak girdin ve talepte bulunabilecek bir konumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir - bir ne?"

"Ama elbette," diye devam etti, sözünü keserek, "beni yine şaşırtın. Ne-"

"*Misafir* mi? Allie sözünü kesti, onu hemen susturacak kadar yüksek bir sesle. Yarım adım öne doğru tökezledi, sonra odanın ortasında şaşkın bir şekilde durdu, o kan dondurucu hakareti onun yüzüne fırlatmaya başlayabilecek *herhangi bir* kelime için soluk soluğa kaldı. "Bana bu sarayın *misafiri* mi diyorsun?"

Arkasına yaslanma şekli bir meydan okumaydı. "Bir anlaşmazlık mı seziyorum?" "Ah, Tanrı aşkına. Kendisinin mi yoksa öfkesinin mi ağzından kaçırdığını bilmiyordu.

Belki de aynı kişiydiler. 'Bu kadar mı hayalperestsin? Buranın kapısını çalmaya geldiğimi düşünmek için

On dört yaşıındaydım ve beni içeri alacak kadar merhametli miydiniz? Ayrılmak *istediğimi* mi sanıyorsunuz - ayrılmak ...'

Cümlesi dağıldı - on yıldır zar zor *düşünebildiği* kelimeler. Ev. Aile. Arkadaşlar. Buğday tarlaları ve koyun çayırlarıyla çevrili Furja'daki küçük köyü.

Bilmeyeceklerdi bile. Burada ölse, bir fae büyüyle yok edilse ya da güzel bir mermer balkondan düşüp ölse - kimse onlara bunu söylemeyecekti.

Agenor, zararsız bir kuzuyu izleyen bir aslan gibi durmuş onu izliyor, bir sonraki atlayacağı yeri merak ediyordu.

"Hayatımın geri kalanını burada geçirmek *istediğimi* mi sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Halkıma zulmeden piçler tarafından kuşatılmış olarak mı?

Ağzının kenarları bir parça yukarı doğru titredi. "Sizi koruma çabalarımız için bunlar ağır sözler, öyle değil mi?

"*Korumak* mı?" Sesi yeniden yükseldi. Belki de ölmesi umurunda bile değildi. Deiras ölmüştü. Inga güvendeydi. Belki de buna değebilirdi, birkaç muhteşem kalp atışı için gerçeğini o umursamaz surata fırlatma şansı uğruna bir hayat vermeye. "Bizi *koruduğunu* mu sanıyorsun? *Yardım* dediğin şey bu mu?

"Kimse onlara göz kulak olmadığında insanların nasıl çılgınlıklar yaptığını gördüm," dedi, hâlâ o sinir bozucu hafif ses tonuyla - kadının kafatasına bir yumruk atma isteği uyandıran o ses tonuyla, sonuçları ne olursa olsun. 'Savaştan önce tanrıların koruması altında yaşamalarının bir nedeni var. Tanrıların çoğu gittikten sonra-'

"Çünkü onları *sen* öldürdün.

"Kesinlikle yapmadım," dedi küçük bir gülümsemeyle. 'Yine de benim yapabileceğimi düşünmeniz gururumu okşadı-'

"Seni pohpohlamıyorum! Sözleri dudaklarından fırlayan oklar gibi fırladı. 'Gerçekten sana *ihtiyacımız* olduğunu mu düşünüyorsun? Zorla haraç ödemelerinin ve acımasız cinayetlerin bize *yardım* ettiğini mi sanıyorsun?

"Abartıyorsun," dedi, masasından kalktı ve öyle bir kayıtsızlıkla ona arkasını döndü ki, kadın onu pişman edecek silahlara sahip olmayı diledi. Mektup bıçağını çekmeceye geri iterken ekledi, 'Dünya tarihindeki her yönetim sistemi şu ya da şekilde bir vergilendirme politikası uygulamıştır. Takımadalardaki genel barış tehdit edildiğinde, ister insanlar isterse de diğer canlılar tarafından olsun, müdahale ettiğimiz için bizi suçlayamazsınız-'

Allie acı bir kahkaha attı. "Tam olarak kimlerin barış içinde yaşadığını düşünüyorsun?

Arkasını döndü. "Mesela sen.

"Hiçbir fikriniz yok! En ufak bir fikrin bile yok...' Nefes nefese kaldı ve yarım adım daha ileri gitti. 'Beni neden götürdüklerini bilmek ister misin? Neden-'

"Yetersiz haraç ödemesi, kadarıyla?

'Haracımız vardı! Aylarca aç kaldık ama her oranlarda tahıl ve altınımız vardı! Gözyaşları gözlerini bulandırdı, kederden ziyade hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu. Kederlenmeyi çoktan bırakmıştı. "Ama parayı almaya gelen piçler koyun sürümüzün yarısını da istemeye karar verdiler ve babam onlara mahkemeye şikayet dilekçesi gönderdiğini söyleyince hem koyunları hem de beni aldılar. Siz buna hayırsever koruma mı diyorsunuz?

Agenor gözlerini onun üzerinde gezdirdi, kaşlarının arasında hafif bir çizgi vardı. 'Eğer doğruysa, bu protokolün ihlali anlamına gelir. Eğer benim için isimleriniz varsa, ben

..'

"Protokollerinizin canı cehenneme - dışarıda *kimsenin* onları umursadığını mı sanıyorsunuz? Yarı alaycı, yarı hıçkırıklı bir ses çıkardı, sesi tekrar yükseldi. 'Hepsi aynı. Öyle olduklarını bilmek zorundasın. Bunu düşünecek kadar kayıtsız olmanıza imkan yok-'

"Sadece bir avuçla yaşadığın deneyime dayanarak her bir fae'yi canı bir sahtekâr olarak adlandırmak biraz aceleci görünüyor," dedi hafifçe.

"Tanrılar yardımcım olsun - sen habersizsin. Kıkırdadı. "Kaç yaşındaydın sen?"

Allie tırnaklarını onun gözlerine geçirmeyi düşündü. Yerdeki kütüklerden birini kapmayı ve sihirli bir şekilde onun aklını başına getirene kadar onunla kafasına vurmayı düşündü. Ama bir dakika sonra ölmüş olacaktı ve o da hâlâ bir aptal olacaktı.

Çenesini sıktı ve "Yirmi dört yaz" diye mırıldandı. "Saygıdeğer bir yaş," dedi adam kuru bir sesle.

"Adaletsizliği gördüğümde anlayacak kadar yaşıyım.

"Ve yine de beni bunu kaçırarak kadar genç mi görüyorsunuz? Tekrar masasına yaslandı ve bir elini kısa siyah saçlarında gezdirdi. "Bir insan şehri, küçük bir şikâyet yüzünden bir tanrının oğlunu öldürmeye karar verdiğinde oradaydım. Kendi başlarına bırakıldıklarında, halkınız her an bir kavgayı ilahi bir savaşa dönüştürebilir. Ve neden onlara göz kulak olmayı tercih ettiğimi merak ediyorsun?"

Allie dişlerini sıkarak, "Neredeyse bütün bir şehirdi," dedi. 'Orada bulunmamış olabilirim ama kitapları okudum. Bir avuç aptal onu öldürmeye karar verdi. Sadece birkaç örnekten sonuç çıkarmakla ilgili bir şey söylememiş miydin?"

O küçük gülümseme yeniden oluştu. "Birkaç tane daha bulabilirim.

Allie, "Diğer tanrıların da onların yanında yer aldığını düşünürsek, onların şikâyetleri o kadar da önemsiz olamaz," diye tersledi. Yoksa bir avuç tanrının göremediği gerçeği bir tek senin inanacak kadar kibirli misin?

"Bu olayları, onlara tanıklık edenlerden daha iyi anladığınıza inanacak kadar kibirli misiniz?

Bu bir alay olabilirdi ama daha çok bir meydan okuma gibi geldi - kızın bir cevabı olmasını beklediği bir soru. Bundan *zevk* alıyordu, değil mi? Ondan bir tepki almak için dürtmek ve dürtmek, yüzüne hakaretler ve suçlamalar savuran eğlenceli küçük bir insan - keyifli küçük bir saptırma ve bunun için bir dakika bile uykusunu kaybetmeyecekti.

Lanet olsun ona. Hepsine lanet olsun.

Allie kollarını kavuşturdu ve soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Saçmaladığına bakılırsa, yirmi dört yıl boyunca insanları gözlemlemek için senin yüzyıllar boyunca harcadığından daha fazla zaman harcadığıma eminim. Yani evet, sanırım o insanlar her ne halt ediyorsa ona dair bir bakış açısına sahip olmak için ben de en az senin kadar nitelikliyim.

"Çok düşünüyor gibi görünüyorsun.

"Belki de bunu bana sırtımayı bırakman için bir neden olarak kabul etmelisin.

Hatta gülümsemesi biraz daha tatmin edici bir hal aldı. 'Bunu kişisel olarak algılama. Ama herhangi bir insanın hayatı boyunca topladığı bilginin, çoğu fae'nin bu dünyada sahip olduğu yüzyıllık deneyimle bir şekilde eşleşeceğine inanıyor olamazsın.

"Ya da," diye sertçe önerdi Allie, "belki de insanlar daha hızlı öğreniyor ve yeni bilgileri kalın kafalarına sokmak için yüzyıllara ihtiyaç duymuyorlardır.

"Canlandırıcı bir hipotez. Titreyen dudakları ona tam olarak ne düşündüğünü söyledi.

"Bana istediğin kadar gülebilirsin," dedi Allie gözlerini kısarak, "ama insan olmamı beklemiyordun, değil mi?

Bu, ilk defa eve çarptı.

Sadece bir anlığına bocaladı. Bir göz kırpışından, dudaklarının kenarlarında beliren bir sertlikten fazlası değildi. Ama bu bir tereddüttü ve kadın doğru tahmin ettiğini biliyordu.

"Çoğu insan mektuplarında Dephineia'dan söz etmez," dedi.

Allie alay etti. "Belki *sana* yazdıkları mektuplarda değil.

"Konuyla pek ilgisi yok," dedi, sesi ilk kez sinirlenmiş gibi çıkıyordu. Ne kadar da Fae'ce. Kendi başarısızlıkları tartışma konusu olana kadar tüm şakalar ve oyunlar. 'Çoğu insanın yazacağı gibi . Elbette öyle olmanı beklemezdim-'

"Ah, ama bu bana çok alakalı geliyor," dedi Allie hızlıca, ellerini kalçalarına koyarak. 'Eğer ben senin yüzyıllara dayanan tecrübeni bile kandıracak kadar iyi taklit edebiliyorsam, o zaman beynimi herhangi bir fae kadar iyi kullanabildiğimi varsaymanı engelleyen nedir?

Yeterince inandırıcı olmayan bir kahkaha attı. "Taklit, aynılıkla tam olarak aynı şey değil, değil mi?

'Dephineia da mükemmel bir taklidin bir gösterge olduğunu iddia etmiyor mu-'

"On dört yaşına gelmeden önce tam olarak ne kadar okudun?" diye araya girdi, koyu renk kanatları omuzlarının arkasından bir parça dışarı çıktı.

"Yeter. Ona buz gibi bir gülümseme gönderdi. "İnsanların o yüzyıllara ihtiyacı olmadığı konusunda ne demek istediğimi anladın mı?

"Sizi ortalama bir insan olarak görmem zor.

"Ve sen kendine ortalama bir fae mi diyorsun?

Eğlence geri döndü. 'Dalkavukluğa mı başvuruyorsun? Senden daha iyisini beklerdim.

Allie gözlerini devirerek, "Demek istediğimi anlatmak için pohpohlanmaya ihtiyacım yok," dedi. 'Kibirli, önyargılı bir piç kurusu gibi davranıyorsun ve insanlar hakkında gömlek katlamayı bildiğin kadar az şey biliyorsun. Biraz daha iyi bakmak için çaba , insanların Fae'lerin yapabildiği her şeyi, belki de daha fazlasını yapabildiğini çoktan fark etmiş olurdun. Senin sıran.'

"*Daha fazla* mı? Gülümsemesi açık bir kahkahaya dönüştü. Tehlikeli türden bir kahkaha. Gülümsemeleri yumuşak bir soğukkanlılık, kadim bir kendine hakimiyet içerirken, bu sırtış tamamen farklı bir yaratıktı - keskin çeneli yüzünde bir *hayat* parıltısı, neredeyse çocuksu bir zevk. "Tam da çılgınlığın zirvesine ulaştığımızı düşünürken.

"Yanıldığımı kanıtla," dedi Allie.

Bir talep - bir *emir* - ve o bunun farkına bile varmamış gibiydi. Eğlencesi hiç azalmadı.

"Benimle bir pazarlık yapmaya istekliysen, memnuniyetle.

Pazarlık. Oh, Tanrım. İşin bu noktaya geleceğini bilmeliydi.

Tehlikeli fae hileleri - ve sonra tekrar ...

Anlatılanlar doğruysa, pazarlık büyüğü kendi kullandıkları renk büyüğünden daha güçlü birkaç şeyden biriydi. Bir anlaşma bir kez yapıldıktan sonra taraflardan biri tarafından bozulamazdı. Yani onu hayatta ve zarar görmeden tutacağına dair söz vermeye ikna edebilirse, en azından onunla nasıl oynadığını anlar anlamaz onu balkondan aşağı atamazdı.

Hayatını kurtaracaksa kendini ona bağlamak o kadar kötü müydü gerçekten?

Gözleri masasının kenarında gevşekçe duran ellerine kaydı. "Bu pazarlık yapacağım an, değil mi?

"Çoğu insan için bu, sessiz olma ve elde ettiklerini kabul etme anıdır.

Allie ona bir bakış daha fırlatarak, "Keşke çoğu insanla bir ilgim olduğunu varsaymaktan vazgeçsen," dedi. "Ama olsun. Bana ne önerdiğini söyle. Ne düşündüğüme bakacağım.

Öne doğru eğilip parmak uçlarını çıplak göğsünün önünde birleştirirken gülümsemeyi bırakmadı. 'Sen bana bir görev ver. Ben de sana bir görev veriyorum. Bakalım hangimiz daha başarılı olacak. Ayrıca Deiras'ın tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu da söyle bana.

Lanet olsun. Deiras'ı henüz unutmamıştı. Allie derin bir nefes aldı ve ihtiyatlı bir tavırla, "Sana Deiras'ı anlatabilirim," dedi.

"Bir saat içinde," diye ekledi kuru bir sesle.

Piç kurusu hayatı boyunca binlerce pazarlık yapmış olabilir. Onu kandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu - her belirsizliği, her boşluğu zaten biliyor olmalıydı. Allie bir laneti ısırarak uzaklaştırdı.

"Peki," dedi, kendinden eminmiş gibi davranarak. 'Senden talebim bana zarar vermemen. Sana ne söylersem söyleyeyim. Bu testi kazansam da kazanmasam da.

Bunu elinin tersiyle itti. "Elbette. Ben adil oynarım.

"Güzel. Ve..." Bir an duraksadı, ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi. Her şey çok kolay görünüyordu. Güvenliğini çoktan kazanmıştı; bu pazarlıkla hayatta kalacaktı, hırsızlığından hoşnut olmasa bile, ne meydan okumayla gelirse gelsin kaybetse bile. Bu, beklemeye cesaret edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Ama kaybetmek *istemedi*.

Piçin yumuşak yatağına ve ipek gömleklerine dönmesini istemiyordu, kendi ölümsüz üstünlüğünden dayanılmaz bir şekilde memnundu ve ona meydan okuyan sinir bozucu küçük hırslı haklılığını kanıtladıktan sonra daha da fazla. O

Kendisini bir sığır parçasından daha aşağı bir şey olarak görmesini istemiyordu. Aptal değildi, değil mi? Neler olduğunu görebiliyor muydu?

Ve eğer onun bunu görmesini *sağlamak* zorundaysa...

'Biraz yardıma ihtiyacımız olabilir,' diye ağzından kaçırdı. 'Ailem ve ben... Görevinizi tamamlamadığınız sürece - istediğimde bize yardım etmenizi istiyorum.

Agenor eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Çok şey istiyorsun.

"Beni balkondan da atabilirsin," dedi Allie, hissettiğinden daha cesur bir sesle. 'O zaman kimseye yardım etmek zorunda kalmazsın. Ama seni yenmiş *olacağıma* olan inancım ile öleceğimden emin olabilirsin.

Yine o tehlikeli sırıtış. Yüzünde vahşi bir ifade, neredeyse muzip bir cazibe vardı - bu manzara kanının yüzüne fişkırmasına neden oldu. Bu, onun gölgelerden tanıdığı Lord Koruyucu değildi; yaşlı, görkemli ve en uğursuz şekillerde huzursuzdu. Bu, bir şeyler *hisseden* bir erkekti. Belki de ...

O daha düşüncesini tamamlayamadan bronz bir el uzattı, parmakları sessiz ama açık bir komutla onu daha yakına çağırıyordu.

Allie .

"Daha fazla dilek mi?" dedi kuru bir sesle.

"Aynı fikirde olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Bazı özelliklerle birlikte. Hâlâ elini indirmede. "Kendi sağlığıma zarar verecek ve doğrudan başkasının zarar görmesine yol açacak hiçbir yardım olmayacak. Bunun dışında...' Gözlerinde tehlikeli bir meydan okuma parıldıyordu. 'Bana verdiğin görev insanlar için yapılabilir olmalı, tıpkı benim sana verdiğim görevin de fae'ler için yapılabilir olması gerektiği gibi ve her iki görev de herhangi bir hayatı tehlikeye atmamalı. Eğer bu koşullar altında beni kandırmayı başarırsan, sana yardım teklif edebilirim.

Adam deliydi, diye karar verdi Allie, düpedüz deliydi ve nasıl olduysa bu onu on iki yüzyıl boyunca öldürmemişti. Neden onun saçma isteklerini yerine getirsin ki? Yapacak daha iyi işleri -yönetmesi gereken bir imparatorluk, katılması gereken toplantılar, eğitmesi gereken savaşçılar- yok muydu?

"Eee?" diye ekledi, kadın hareketsiz kalınca. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Oldukça titiz davrandınız," diye idare etti. 'Sanki daha önce pazarlık yapmışsınız gibi.

"Bir çift. Sesindeki alt ton, o davetkâr parmakların görüntüsünü daha da güven verici kılmıyordu. Her numarayı, her zekice tuzağı bildiğini söylüyordu ona. Eğer onu kandırmak isteseydi, çok geç olana kadar farkına bile varmayabilirdi.

Ama düşünceleri onun koşullarını ne kadar sık gözden geçirirse geçirsin, koşullardaki boşluğu bulamıyordu. Ve onu bekletmemeliydi - sabırsızlık onu tüm bu alışılmadık merhamet gösterisini yeniden düşünmeye itebilirdi.

Bir adım öne çıktı. Ve elini onun elinin içine koydu.

Parmakları beklediğinden daha sıkıydı, sanki onu yaşayanların dünyasına bağlayan bir çapaymış gibi elini kavıyordu. Yine de dokunuşunda bir nezaket vardı, onu daha yakına çekişinde ve daha küçük, daha solgun elini kendi elinin içinde incelemesinde temkinli bir yol vardı.

"Anlaştık o zaman?"

Allie sesinin çıkmasını hiç beklemiyordu ama sözleri gün gibi açık ve netti.

"Anlaştık.

Avuçlarını birbirine bastırdıkları yerde küçük bir ışık kıvılcımı ısındı. Işığın karanlık olabileceğini bilmiyordu. Ateşin aynı anda hem siyah hem de parlak yanabileceğini bilmiyordum. Ama iç içe geçmiş ellerinden yayılan parıltı isin parlak bir tonuydu, gecenin ve gölgenin aleviydi

- Tenlerini alacakaranlıkta örtecek kadar karanlık ve yine de eti ve kemiği aydınlatacak kadar şiddetli.

Güç - ürpertici, muhteşem güç - parmak uçlarında çatırdıyordu.

Başka tarafa bakamadı. Ellerinin o bronzlaşmış, ince parmaklarla buluştuğu her noktada buz gibi bir sıcaklık oluştuğunda, avucundan bileğine doğru indiğinde değil. O parlak karanlığın içinden dumanlar süzülüp sabah sisi parçaları gibi parmaklarının etrafını sardığında da. Agenor'un yontulmuş güzelliği büyüünün ışıltısında kadim bir gücün heykeline, odası da gecenin tapınağına dönüştü. Küçük, çaresiz ve acı verici bir şekilde ölümlü olan Allie sadece bakıp hayret edebilir ve yarın nasıl hâlâ hayatta olacağını merak edebilirdi...

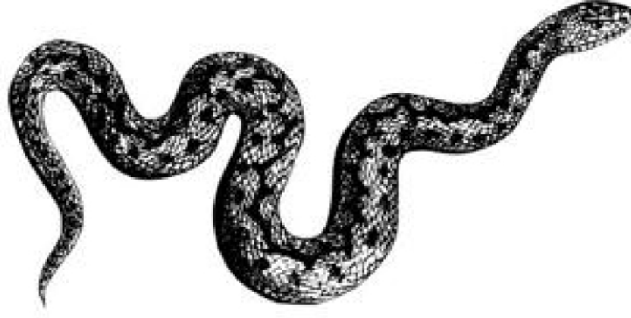
Bileğine bir acı saplandı ve karanlık bir anda yok oldu. Bir laneti zorlukla bastırarak elini geri çekti ve ,

Kolunun iç tarafında bir damla kan bekliyordu. Ama bulduğu tek şey... Nefesi kesildi.

Küçük, koyu renkli bir değerli taş derisini yarıp geçmiş, cama dönüşmüş bir yara izi gibi bileğine saplanmıştı. Pazarlık büyüü kadar siyahtı, üzerine düşen güneş ışığını bile emen ve yüzeyinde sadece donuk parıltılar bırakan mürekkepli bir oniks.

"Ah," dedi Agenor ve başını kaldırıp baktığında, o rahatsız edici gülümseme bir kez daha yakışıklı yüz hatlarında oynayıyordu. "Görüyorum ki sonunda seni de şaşırtmayı başarmışım.

CHAPTER 5

Kadının ona karşı burnunu kırıştırmasından hoşlanmaya başlamıştı - istisnasız bir şekilde başka bir çirkin ifadenin, yüzyılların ağırlığını kalbinden silecek başka bir sürprizin gelişini haber veren bir kaş çatma.

Daha itaatkâr olan tarafı ise bu saçma oyundan bu kadar zevk almaması gerektiğinin farkındaydı. Kız taleplerde bulunmaya başladığı anda buna bir son vermeli, Deiras'ın son günlerdeki hareketlerinin izini sürmeleri için birkaç adamını göndermeli ve şüphesiz bulacakları cevaplardan tatmin olmalıydı. Ama bu insan kız...

Ona anlam veremiyordu, onu tahmin edemiyordu ve bu sürpriz, arzulamayı bırakmadığı bağımlılık yapan, sarhoş edici bir uyuşturucuydu. Kalbini buldu

Ağzını her açtığında, ona tüm gücüne ve otoritesine meydan okuyan o iğrenç bakışı her gönderdiğinde bir parça sıçradı.

Bir kez olsun görevin canı cehenneme. Bunun yerine birkaç saatini bu çılgınlığın tadını çıkararak geçirebilirdi.

"Bunun olacağını biliyordun," dedi Allie, bileğindeki pazarlık işaretine tekrar bakarken sesinde ağır bir suçlama vardı.

"Yapmadın mı? İtiraf etmeliydi ki bu onu şaşırtmıştı. Phyron ve Dephineia'yı okuduysa, pazarlık büyüsunün ayrıntılı bir anlatımına hiç rastlamamış olma ihtimali neydi?

"Çoğu fae bana pazarlık teklif etmez," dedi soğuk bir şekilde. "Bana sadece emirler yağdırırlar. Pazarlık yerine getirildiğinde ortadan kayboluyor mu?

"Bana hikayeni anlattığında ve görevini tamamladığında ya da yenilgiyi kabul ettiğinde seninki de olacak. Kız ona tekrar ters ters bakınca gülümsemekten kendini alamadı. Yenilgiyi kabul etmesi biraz zaman alacaktı. Bunu umursadığını söyleyemezdi. 'Muhtemelen sen öldüğünde benimki de gitmiş olacak. Sana zarar vermeyeceğime dair verdiğim söz için bir son tarih belirtmedim.

Allie gözlerini kırptırdı, mavi gözleri onun bileğine kaydı. Onun derisindeki izleri saydığını gördü - dokuz taneydi, çoğu bir ya da iki yıl içinde yerine getireceği küçük pazarlıklardı.

"Şey. Sesi biraz sersemlemiş gibiydi, öfkesinin büyük kısmı dağılmıştı. Görünüşe göre ona ne kadar olağanüstü bir koruma sağladığını ancak şimdi fark . "Daha kötüsü de olabilirdi.

Agenor kuru bir sesle, "Benim kalpsizliğim hakkındaki değerlendirmenizi yeniden gözden geçirmeniz gerekebilir," dedi. "Ben sadece öyle olmayı seçtiğimde acımasız bir canavarım.

"Hırsızın elbiselerinizi alıp kaçması yeterli bir sebep değil mi?" "Söz konusu hırsız bana böyle hoş ve eğlenceli şeyler yazarken değil. mektuplar.' Yatağı işaret etti, sonra bunun muhtemelen onun için en iyisi olmadığını fark etti.

Bahse girerim, düğmesiz gömleğine çalmaya devam ettiği o ince ve örtülü bakışlara rağmen, onun yerine masanın altından sandalyesini itti. Yatağı kendisi alabilirdi. "Otur. Bana anlatman gereken bir hikâyen var.

Adam yatağına uzanana kadar kıpırdamadı; sonra parmak uçlarında ilerledi ve sandalyesinin en ucuna yerleşti. Bakışları bileğindeki işaretten adama, oradan da kendisinden bir metre kadar ötede güneşin tadını çıkaran yılanı kaydı. Tahmin ediyor, hesaplıyordu. Onun yaşındaki bir insan için çok zeki ve çok dikkatliydi.

Bu da ondan çalma riskini göze almasını daha da dikkat çekici kılıyordu.

Agenor dirseklerini kalçalarına dayayarak, "Tam bir saat beklemenizi tavsiye etmem," dedi. 'Hikâyeyi anlatmak beklediğinizden uzun sürerse, bu işaret deneyimi çok tatsız hale getirebilir.

Bir bakış daha. "Bunu tatsız bir deneyim haline getirmek için işarete ihtiyacım yok Lord Agenor.

Neredeyse yine gülecekti. Ona bu korumayı teklif etmemeliydi, diye fısıldadı görev yine. Gerçekten de yapmamalıydı. Ama kız o kadar küçük ama bir o kadar da sertti ki, dili her yönden o kadar sivriydi ki... Sadece daha fazlasını istiyordu. Ondan daha fazlasını. Zaten ona zarar vermeyecekse, bunu bildiğinden emin olabilirdi.

En azından bu konuşmanın geri kalanını önemli ölçüde kolaylaştıracaktı.

"O halde bir an önce bitirmek en iyisi," dedi. "Bana Deiras'tan bahset.

Kadının yüzü karardı. "Kendinizi onun arkadaşı olarak mı görüyordunuz?

Agenor kaşlarını kaldırarak, "Genelde arkadaşlarımı önce soru sormadan öldürmem," dedi. "O bir meslektaşımı. En sevdiğim değil.

"Oh. Güzel. Tekrar Oleander'a baktı, elleri kucağında kıpırdanıyordu ve ağzından kaçırıldı, "Kız kardeşimi istedi.

"Kız kardeşin mi?

Adamın sesindeki şaşkınlığı duymuş gibiydi; ona gönderdiği bir sonraki bakış kesinlikle yakıcı bir bakıştı. 'Kız kardeşim olarak gördüğüm bir kız, eğer bilmen gerekiyorsa. O...' Doğal olmayan bir nefes. 'Buraya tek başıma geldiğimde, benden daha küçük bir kızı olan bir kadın beni yanına aldı. Birkaç yıl önce öldü. O zamandan beri Inga'ya ben bakıyorum.

Elbette . Fae büyüleriyle tartışacak kadar sert ve gururluydu - onun da ölümüne sadık olacağını bilmeliydi.

"Kaç yaşında?" diye . "On beş.

Agenor neredeyse küfredecekti. Tanrı aşkına. Deiras en azından henüz bebek denecek yaştaki bir kızın peşinden gitmeme nezaketini gösterebilirdi.

"Anlıyorum," dedi onun yerine. "Ve böylece onu durdurmaya karar verdiniz?

Gözlerini bu kez isteksizce adamın gözlerine dikti - narin yüzündeki insani kırılğanlığın tüm izlerini silen sert bir bakış. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, omuzlarının arasına bir mutfak bıçağı sokmaya karar verdim. Ama ben güçsüz küçük bir insan olduğum için' - ona gülümsemesi bir kırbaç gibiydi - 'bu birkaç geçici çözüm gerektirdi.

Ve hemen anladı.

İntihara yaklaşacak kadar pervasız bir plan - ama imkansız hedefine de ulaşabilecek bir plan. İmkânsız hedefine ulaşmış bir plan. Onun hoşnutsuzluğunun ateşini körüklemek için yazılmış alaycı mektuplar, sadece sarayın geri kalanı tarafından açıkça tanınmayan kıyafetlerden oluşan ganimeti, Deiras'ın kayıtsız şaşkınlığı. Tanrılar ve şeytanlar. Gerçekten de onunla oynamıştı. İkisiyle de oynamıştı.

Ama Deiras'ı oyununa getirmeyi nasıl başarmıştı?

"Yalvardım," dedi soğukkanlılıkla, adamın yüzündeki soruyu okuyarak "Ona o gömleklerin evden yanıma aldığım tek şey olduğunu, bir gün özgürlüğümü satın almak için biriktirdiğim paralar olduğunu söyledim. Ben ayaklarının dibinde hıçkırı hıçkırı ağlama gösterisi yaparken onları ellerimden sıyırmaktan zevk aldım, bilmek istersen. Aldığı her gömlek için bize bir gün mühlet vermesine yetecek kadar.

Piç kurusu. Agenor yüzünü ovuşturdu ve "Bana pek yalvaran biri gibi gelmedin," dedi.

Gözlerindeki soğukluğu bir öfke parıltısı kırdı. 'Kaçınabilecekleri halde dilenen biri olduğunu mu sanıyorsun? Bu yerde kısa sürede rol yapmayı öğrenirsin.

"Hepimiz Deiras gibi değiliz," dedi, hakaretin kaynağına rağmen biraz kırılmıştı. "Seni hiçbir şey için yalvartmaya niyetim yok.

"Ve bu seni iyi kalpliliğin bir örneği yapmıyor mu? Neşesiz bir kahkaha attı. 'Bunu ne kadar zamandır yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Köylerimizdeki kadınları mı avlıyor? Sana sadece son on yıldan beş isim verebilirim. Onu durdurmak hiç aklınıza gelmedi mi?

'Eğer bilseydim, elbette-'

"Gördün mü? Umursamaz. Sandalyesinde geriye doğru çöktü ve burnunu tekrar ona doğru kırıştırdı. "Bu noktayı kanıtladığımıza sevindim o zaman.

Agenor ağzını açtı, bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. İlgisiz mi? Tanrı aşkına, onun kayıtsız olduğu falan yoktu. Günün her dakikasında adadaki her bir fae erkeğine göz kulak olması beklenemezdi; birbirlerini sakatlamaya ve öldürmeye çalışan fae'lerle uğraşmakla yeterince meşguldü. İnsanlarla olan etkileşimlerini denetlemek hiçbir zaman onun sorumluluğu olmamıştı ve ...

Düşünceleri orada duraksadı. Onun sorumluluğu değildi, hayır - ama bir an daha düşünürse, bu sorumluluğu başka kimin taşıması gerektiğinden emin değildi.

onun yerine suçlamak.

Doğrudan amirleri dışında kimse insanların güvenliğine gerçekten göz kulak olmuyordu. Rustvale için Leander. Diğerleri de diğer köyler için. Eğer işlerini yapmazlarsa ...

Peki, sonra ne oldu? İnsanlardan işlerini yapmalarını beklemek kayıtsızlık değildi, değil mi?

O mu?

"Yani," Allie düşüncelerini hızlıca böldü ve kendine zihinsel bir uyarı verdi tekmeledi. Ne yapıyordu ki, bir hizmetçinin suçlamaları yüzünden beyni allak bullak olmuştu? 'Başka neyi kanıtlamamız gerekiyordu? Sanırım bana bir görev vermen gerekiyordu.

Bir görev. Evet. Bu saçma şüpheleri zihninin gölgelerine geri süpürdü ve kendini elindeki konuya odaklanmaya zorladı - meramını anlatmanın bir yolu. Elbette çok tatsız bir şekilde değil. Baş etmesi gereken yeterince şey vardı, bunu inkâr edemezdi; sırf kendini kanıtlamak için onu tehlikeye atmayacaktı. Ama zayıf kalpli de olmayacaktı. Ona bu bahsi *kazanma* şansı vermeyecekti.

İnsanların yapamayacağı pek çok şey vardı elbette. Uçmak. Sihir kullanmak. Ama bunu söylemek çocukça olurdu ve ikisi de bunu biliyordu; o araçlardan değil, ulaşabilecekleri hedeflerden bahsediyordu. Kadın pazarlıklarında bu noktayı akılsızca atlamış olsa bile, adam bu ihmali kötüye kullanmayacaktı. Hak iddia etmeye değer her zafer adil bir zeminde kazanılmalıydı.

Peki neyi ? Sabır.

Büyü ve kanatlarla *ilgili* yüzeysel meselelerin ardındaki temel fark - asıl fark - buydu. Fae'ler daha uzun yaşardı. Tanıdığı çoğu insan gibi düşüncesiz ve aceleci olmaları gerekmiyordu. Plan yaparlardı.

Üç insan ömrü boyunca ortaya çıkan; on yıllardan ziyade yüzyıllar boyunca kalıpları ve bağlantıları fark ettiler. Deiras gibi talihsiz istisnalar bir yana bırakılırsa, bir imparatorluğu herhangi bir insandan çok daha etkili bir şekilde yönetmelerini sağlayan şey, diğerlerinden çok bu özellikleriydi.

Test etmesi gereken onun strateji anlayışı, planlaması ve sabrıydı. Önemli farklar burada ortaya çıkıyordu. Onunla bir kez oynamıştı; bir daha başaramayacaktı.

Yine de, itiraf - onun denemesini izlemek umurunda olmazdı.

Başını kaldırıp baktığında, onu kendisini incelerken buldu, alnında küçük bir kaş çatma izi . Yine bir an için onun gözlerindeki parıltıdan etkilendi, *bir insana* çok az benziyordu.

"Ee?" dedi.

"Peki. Göz açıp kapayınca kadar kararını verdi. 'Bir şeyler çalmayı seviyor gibisin. Bakalım boynumdaki anahtarla ne yapacaksın.

'The...' Bakışları adamın göğsüne ve sonra birkaç santim daha aşağıya düştü. Sonra tekrar yüzüne döndü, solgun yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı şimdi. "O anahtarı çalmamı mı istiyorsun?

"Ben fark etmeden," diye ekledi Agenor, olması gerekenden biraz daha fazla eğlenerek. "Sanırım bu hiç sorun olmayacak?

Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışlarını adamın yüzüne öyle bir kararlılıkla yöneltti ki, tekrar aşağı bakmamak için çaba sarf ettiğinden şüphelendi.

"İyi. Yakında onsuz uyanmaya hazırlan.

Agenor kuru bir sesle, "Dört gözle bekliyorum," dedi ve yüzünde yine o kısa süreli kızarıklık belirdi. İnsan ahlakı - ne kadar ilginç. "Eee. Benim için de bir görevin var mı, yoksa ben-'

"İstiyorum. Şimdi daha hızlı konuşuyordu, sesi konuşmalarında ilk kez kelimelerin üzerinde tökezliyordu. Onun diline h kimiyeti mükemmeldi - hayatının ilk on dört yılında muhtemelen bir insan dili konuştuğunu düşünürsek, gerçekten de esrarengiz bir şekilde mükemmeldi. "Bencilce nedenler olmadan nazik bir Şey yapman için sana meydan okuyorum.

Agenor ona baktı.

A zını kapattı ve ona ters ters baktı, kaburgalarının hemen arkasında bir yerde yandığını hissedebildiği o meydan okuyan, meydan okuyan kaşlarını çattı.

"Nazik bir Şey," diye tekrarladı.

"Evet.

"Bu..." Hayal kırıklığını bastıramayarak bir kahkaha attı. Yine bir sürprizdi ama olumlu türden değildi. Bir meydan okuma istemişti. Kaçınılmaz olan bu zafer için çalışmak istemişti. Ve yine de, Deiras'ı kandırdıktan sonra, onu kandırdıktan sonra - bulabildiği en iyi Şey bu muydu? "Bu zor değil.

Başını e di. " değil mi?

"Bu... Hayır. Yine Şaşkın bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve masasının yanındaki dosya dolabına doğru altı uzun adım attı. Allie gözleriyle onu takip etti ama adam küçük bir çekmeceyi açıp bir kese altın para çıkarırken yerinden kıpırdamadı. Avucunda tarttı, sonra pürüzsüz masanın üzerinden ona doğru itti, bunu yaparken de arkasını döndü.

"Onu kız kardeşine ver.

Adam yatağa geri dönerken kadının onu aldığını duydu; bir an için nefesi kesildi. "Emin misin?

"Bunu  zlemeyece imi bilmelisin," dedi alaycı bir ifadeyle ve tekrar battaniyeye gömüldü. Gözleri biraz fazla açılmıştı. Bundan hoşlandığını fark etti - onu ŐaŐırtmaktan. Bu sefer işi onun için bu kadar kolaylaŐtırmıŐ olması utanç vericiydi. "Buna bir

Deiras'a karşı dikkatsizliğim için özür dilerim. Sanırım bu pazarlığımızın ilk yarısını çözecektir.

Altını hızlı ve zeki elleriyle önlüğünün cebine koyarken bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Dudaklarının kenarlarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi - bu ondan gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi.

'Öyle görünüyor,' diye itiraf etti, ayağa fırlayarak. 'Yazık oldu. Bu akşam yemek saatinde kesinlikle biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi.

Agenor gözlerini kırptırdı. Şüpheli bir şekilde çabuk kabullenmişti. Başından beri planı bu muydu - ondan sadece para teklif etmesini istemiş ve Agenor'un aklına gelecek ilk seçeneğin bu olacağını tahmin etmiş miydi? Ama bunu dakikalar önceki tutkulu tartışmasıyla nasıl bağdaştıracaktı?

Bu kadınla ilgili *herhangi bir şeyi* onun geri kalanıyla nasıl bağdaştıracaktı?

"Pekâlâ," dedi ve bu düşünceyi bir kenara itti. Soru sormak için daha sonra zamanı olacaktı. Henüz işleri bitmemişti. Hâlâ yerine getirilmesi gereken -ya da daha büyük olasılıkla denenmesi gereken- bir görevi vardı. "Bu durumda, tartışmamızın sonucu senin hırsızlık becerilerine bağlı, sanırım.

"Evet. Yakında görüşürüz o zaman. Yine o gülümseme - böylesine hızlı bir yenilgiyle karşı karşıya olan bir kadın için rahatsız edici derecede parlak. "Çok yakında, belki.

Ve bu iki düzine yazlık küçük insanın onu *tehdit edip* etmediğini anlayamadan, kadın gitmişti.

Kendini açıklamak için büyük salona döndüğünde Achlys'e ondan bahsetmedi.

Bir kez daha bilmeliydi. Yüce Leydi'nin sarayında olan her şey hakkında tam bir açıklama alma hakkı vardı; o da tam olarak ne olduğunu bilmeliydi

Savaşın sonundan beri insan haraçlar konusunda güvendiği erkeğin başına gelmişti. Ama onun, yakın çevresinin hayatıyla oynayan bir hizmetk ra neler yapabileceğini biliyordu ve bu ...

Genel olarak, içinden geçen bir parça rahatsızlığı hatırlattı, kabul etti. Elbette katılıyordu. Fae ya da insan, herhangi birinin bu sarayda dolaylı cinayetler planlamasına izin veremezlerdi; bu zor kazanılmış barı larını çok çabuk yok ederdi. Ama bu herhangi bir insan değildi ve Allie planlarını zevk için yapmamı tı. On be  ya ında bir kız - bir çocuğu Deiras'ın elinden kurtarmaya çalıştığı için onu cezalandırmayacaktı.

Böylece yüzyıllar sonra ilk kez kendini tüm Fae'lerin Anası'na yalan söylerken buldu. Deiras'ın hırsızlığı ve insan suç ortakları hakkında bir hikaye uydurdu ve bunu daha fazla uğra madan kabul etmesi için yeterince dramatik hale getirdi.

Ve pişman olmadım. Bir dakika bile.

Tanrılar ve  eytanlar. O küçük cadaloz ona ne yapmıştı?

Her zamanki rutinine devam etmeye çalıştı - eğitim alanı, ofisler, toplantı odaları. Ama geçmiş günlerin huzursuz merakı yerini aynı derecede huzursuz bir rahatsızlığa, adını koyamadığı bir şeyin sabırsızlığına bırakmıştı. Sava  ılarının masum atı malarını, haritaları, planları ve stratejileri, imparatorluk yönetimini ve sarayın ko u turmasını izledi ve bir şekilde zihninin gerisindeki o canlı, hafif sesi tekrar duydu.

Sizce tam olarak kimler barış içinde ya ıyor?

Öyleydi. Agenor  yle olduğunu biliyordu, kendisi fark etmemiş olsa bile. Savaşın getirdiği mutlak yıkımı, son renk zerresine kadar bo altılmı  bembeyaz savaş alanlarını görmemişti. Fetih'ten önceki kaosu da bilmiyordu, Achlys ve Melino  onları birle tirmeden önce, fae'ler hala birbirleriyle savaşırken. Dünya daha iyiydi

Şimdi. Artık daha iyi olduğunu *biliyordu* ve sırf kız gözlerinde yaşlarla ona bağırdı diye bundan şüphe etmeyecekti...

Farkında değilsin.

Hayır, değildi. Kim olduğunu sanıyordu ki?

Onu düşünmemeliydi. Tanrılar aşkına, bir insan hizmetkâr. Ama günlerdir onu düşünüyordu ve yüzünü tanımak bu alışkanlıktan kurtulmasını kolaylaştırmıyordu; sadece okuduğu mektuplara bir ses ve onlara eşlik eden yakıcı mavi gözlü bir bakış veriyordu.

Yanıldığımı kanıtla.

Daha önce hiçbir insan onunla konuşmamış, ona emirler yağdırmamıştı. Ve öfke yerine hissettiği tek şey ... kafa karışıklığı mıydı?

Yıllardır *-onlarca yıldır-* bir değişikliğin, *herhangi bir* değişikliğin özlemini çekiyordu. Artık buradaydı ve bununla nasıl başa çıkacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Rutini bozulmuştu, güneş ufukta batana, koridorlar ve salonlar sessizleşene kadar sarayda dolaştı. Yakında o da odasına çekilecek ve orada sessiz bir akşam yemeği yiyecekti ve-

Kemiklerinden daha derin bir yanık yarası gibi yakıcı bir acı koluna saplandı.

Agenor acı dolu bir tıslamayla bileğini tutarken neredeyse kendi ayaklarının üzerinde tökezliyordu. Yanma hissi parmaklarının altında son bir kez daha alevlendi, sonra yavaşça azaldı - yine de rahatlayamayacak kadar yavaştı.

Bu da ne böyle? Bu acıyı biliyordu, daha genç, pervasız ve tamamen aptal olduğu zamanlarda yeterince sık hissetmişti.

Ama şu anda hiçbir anlaşmayı ihlal , değil mi?

Sessiz koridorda kıpırdamadan durdu ve bileğindeki deriye gömülü dokuz küçük değerli taş göz kırptı. Sekiz tanesi sorun değildi. Onlar

olamazdı. Onlarla pazarlık yaparken son derece temkinli davranmıştı; aylar ya da yıllar sonra onu aniden yakalamalarına imkân yoktu.

Ama dokuzuncusu...

Tanrı aşkına. Bir yerde hata mı yapmıştı?

Ona zarar vermemek için pazarlık yapmıştı ama ona zarar vermiyordu. Bunun dışında, eğer isterse ona yardım edeceğine dair söz vermişti ama sadece ona verdiği görevi yerine getirmediği sürece. Ve o görevi saatler önce yerine getirmişti, değil mi?

Akşam yemeğinde biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi.

Oh,

Tanrım.

Öyle

miydi?

Agenor etrafına hızlıca bir göz attı. Bu ıssız koridorda kimsecikler görünmüyordu. Bileğini sıkıca tutarak dikkatlice yatak odasına doğru döndü ve ileriye doğru tek bir adım attı. Aynı anda bir sızı daha vurdu, artık hazırlıklı olduğu için o kadar acı vermiyordu ama daha fazla yürüdüğüne pişman olacağını bilecek kadar acı veriyordu.

Bu da ne böyle?

Yakında görüşeceğiz. Kadının sesi, kendini beğenmiş bir zaferin şüpheli alt tonuyla tekrar ona çarptı. *Belki de çok yakında.* Sanki işaretinin sorun çıkarmasını bekliyormuş gibi. Sanki bir şekilde o ve büyü onun tamamen gözünden kaçan bir şey biliyordu. Neyi gözden kaçırmıştı? Kız kardeşine bir yığın altın vermesinin amacı onun sadakatini satın almak ya da rahatsız edici vicdanını rahatlatmak değildi; sadece yardım etmek istemişti ve-

Bir noktaya

değinmek için. O

bahsi kazanmak

için.

Allie'nin kıs kıs güldüğünü, bir bakış daha gönderirken burnunu kırıştırdığını duyabiliyordu. *Kazanmak, Lord Agenor, özverili bir amaç değildir.*

Oh, lanet olsun.

Belki de... Belki de onu yine biraz hafife almıştı.

Arkasını dönüp en yakın açık pencereye doğru yürürken ve kanatlarını açarken bir küfür savurdu. Bileğindeki hafif, zonklayıcı ağrı bir anda azaldı ve geride sadece acı dolu bir anı bıraktı. Aldatıcı bir mutluluk olduğunu biliyordu. Tekrar durduğu ya da daha kötüsü geri döndüğü anda, onun yardım isteğine tekrar itaat edene kadar her an ıstırap dolu olacaktı.

Gerçekten de onu hafife almıştı. Tehlikeli bir şekilde. Eğlenmeyi bırakıp hafifçe tedirgin olmaya başlamasının vakti gelmişti.

Daha ağırbaşlı bir seçenek seçemeyecek kadar tedirgin bir halde kendini pencereden dışarı attı. Saraydan Rustvale yönüne doğru son ayrılışının üzerinden onlarca yıl geçmişti ama batıya doğru uçarken altından kayarak geçen engebeli dağ yamaçları zerre kadar değişmemişti. Köyün kendisi de her zamanki gibi küçük ve düzgün görünüyordu, küçük vadiden geçen yol boyunca üç düzine kadar ev toplanmıştı. Zihni huzurlu olduğunu söylüyordu.

Tam olarak kimin barış içinde yaşadığını düşünüyorsunuz?

Tanrılar kahrolsun. Onu gerçekten mantıklı biriymiş gibi düşünmekten vazgeçmeliydi - sanki hilekârlığı sözlerine bir şekilde daha fazla ağırlık kazandıracakmış gibi.

O yaklaştığında aşağıdaki evlerin arasında çocuklar oynuyordu. Yine de o inmeye başlar başlamaz ortadan kayboldular; ana caddenin sarı kumlarına indiğinde, köy on yıl önce terk edilmiş olabilirdi.

Arkasından bir kapı çarparak açıldı.

Ve çok tanıdık bir ses, "Görüyorum ki fikrini değiştirmişsin?" dedi.

Agenor etrafında döndü. Siyah tuğlalar ve yıpranmış ahşaptan inşa edilmiş alçak bir evin kapısında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi

yukarı doğru çıkıktı. Saçları özensiz bir örgüyle bağlanmıştı, gevşek kahverengi teller çilli yüzünü çerçevesliyordu. Hizmetçi elbisesinin yerini kısa kollu basit bir tunik almıştı; bacakları ve ayakları çıplaktı ve biraz tozluuydu. Tamamen, inkar edilemez bir şekilde insan gibi görünüyordu...

Ve yine de nefesi bir kalp atışı için ciğerlerinde durdu. Ne düşünüyordu acaba?

Kendini hareket etmeye zorladı, yirmi sonsuz adım atarak kadının onu beklediği o köhne kulübeye gitti, yüzü soğuk, keskin bir zafer ışığıydı. Onu öfkeliendirmesi gereken bir ifadeydi bu. Ondan nefret ettiği yeterince açıktı. Onu küçük düşürmüştü ve şimdi bundan zevk alıyordu; tüm gücüyle karşılık vermeli, onun tarafından kandırıldığı için pişman olduğu kadar, onun da kendisini kandırdığına pişman olmasını sağlamalıydı.

Ama karşılık vermek *istemiyordu*. Sanki yine masasının başındaydı, kızın ona bıraktığı mektupla boğuşuyordu - kızın fikrini değiştirmek için çırpınıyordu ve bunu nasıl başaracağını hiç bilmiyordu.

"Biraz şaşkın görünüyorsunuz, Lord Agenor," dedi ona, içeri geri adım atarak ama kapıyı onun için açık bırakarak. "Küçük insan evimiz sizin için fazla mütevazı değilse içeri gelin.

Agenor arkasında bir erkek sesinin "Al?" dediğini duydu.

"Yardıma geliyor," dedi kadın, insan diline geçerek. Agenor bu lehçeyi biliyordu - ya da bir asır önce biliyordu ve geçirdikleri bariz değişikliklere rağmen kelimeleri hâlâ yeterince tanıyordu. "Gil'in bileğine bakacak birine ihtiyacımız var.

"Ne yapıyordun sen?" diye mırıldandı adam.

Agenor alçak kapı aralığında biraz eğilerek içeri girdi. Oda küçük ve karanlıktı ama tertemizdi, bir masa ve birkaç yamalı sandalyeyle seyrek bir şekilde döşenmişti. Küçük mutfak başında uzun boylu bir insan duruyordu,

Sarışın, geniş omuzlu ve Agenor ile aralarındaki kadın arasında gidip gelirken biraz solgundu.

Allie bu soruyu elinin tersiyle iterek, "Bir iddiayı kazandım," dedi. "O zararsız biri.

"*Zararsız mı? Yine o çatık kaşlı yan bakışlardan biri. Agenor ancak o zaman onların dillerini anlamasını beklemediklerini fark etti. Sesini alçaltan adam ekledi: Delirdin mi sen? Bir sonraki adım ne - onu akşam yemeğine mi davet edeceksiniz? 'Lord hazretlerinin soğan çorbası ve bayat ekmek yemeye tenezzül edeceğinden şüpheliyim,' dedi ekşiyerek, sonra döndü ve zahmetsizce tekrar dil değiştirdi. 'Bir sandalye çek. Inga birazdan burada olur, eğer onunla tanışmak istiyorum. Bu da Russ - kocam.'*

Agenor neredeyse kendi dilinde boğuluyordu.

Kocas mı? Sandalyesine çökerken sarışın adama bir bakış daha fırlattı ve Allie'ninki kadar keskin bir bakışla karşılaştı. Onun -kendisine kaçınılmaz gerçekleri kabul ettirmesi bir anını aldı- *kocas*.

Neden bu kelime ona adamın suratına yumruk atma hissi veriyordu?

Russ iyi görünüyordu. Sağlam ve güvenilir. Gerektiğinde onu koruyabilecek yumruklara ve zekâyâ sahip bir adam. Tüm bunlar oldukça olumluydu, değil mi? Onun yaşlı bir kız kurusu olarak, yanında sadece kız kardeşi varken yitip gitmesini mi istemişti?

Allie onun düşüncelerini böldü, mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve kocasını nazik bir el hareketiyle kenara itti. Agenor yine kendini acı bir şey yutarken buldu. Orada hiç olmaması gereken bir şey. "İçecek bir şey? Çay? Kadın omzunun üzerinden baktı. "Sana yemek teklif ederdim ama misafirperverlik için aç kalmamız gerekecek ve yüzünü *o kadar da* sevmiyorum.

İlkel lavabonun yanındaki kamış sepetlere bakarak sırtımayı başardı. "Bu bana pek de yetersiz bir akşam yemeği gibi görünmedi.

Allie homurdanarak, "Ne yazık ki haftanın geri kalanı için erzağımız bu," dedi ve mütevazı soğan, biber ve yarım lahana yığını birdenbire bambaşka bir görünüme büründü.

"Bir *hafta* mı?

"Beş gün daha. Yüzünü buruşturarak raftan bir kupa aldı, yakındaki bir sürahiyi kaptı ve ona su doldurdu. "Ama en azından huzurlu, değil mi?

Onun yanında Russ, o iri işçi ellerini boynuna dolamaktan memnun olacakmış gibi Agenor'a dik dik bakmaya devam ediyordu. Allie ya fark etmemişti ya da masaya doğru bir buçuk metre yürüdükten sonra elindeki dolu bardağı yere çarpıp, "Leander her yıl bizi tartmaya başladı. Eğer biri ağırlaşırsa yemek dağıtımını kısıtlıyor.

"O - *ne*?

Omuz silkti ve Agenor'un karşısındaki sandalyeye çöktü. "Muhtemelen yine senin sevgili protokollerinden biri.

'O... Hayır mı? Hayır, değil.' Onları *tartmak* mı? Sığırlarına bile böyle davranılmıyordu. Ve onun bunu bildiğini düşündü - bunu *onayladığını* mı düşündü?

Yüce Tanrım. Her şeye rağmen insanların amirlerine göz kulak olmalı mıydı?

"Leander'la konuşacağım," diye ekledi çaresizce - ne için, emin değildi. "Eğer bu saçmalığı tekrar denerse, bana haber ver.

Allie gözlerini kırptırdı. Onun gözleriyle karşılaştı. Ve donup kaldığı tek bir an için o katı nefret yok oldu.

İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu fark etti.

Mavi gözleri iki sessiz kalp atışı boyunca adamın yüzünde gezindi - alay ya da samimiyetsizlik aradı ve hiçbirini bulamadı.

"Sen... Gerçekten mi?"

Sesindeki o ani çatlak, buzgibi öfkenin altında çok daha yumuşak, çok daha savunmasız bir şeyi açığa çıkarıyordu - onu bu şekilde . Ve belki de bu bir an önce özverili bir yardım teklifi olabilirdi. Belki de yaşlı ve yorgun kalbinin iyiliği için müdahale edebilirdi. Ama şimdi, bunun özverili bir davranış olmayacağını biliyordu - sırf kızın kendisine bir daha öyle bakmasını sağlamak için aynısını ve beş kat fazlasını yapardı.

Belki de ondan nefret etmiyordu. Belki de o alaycı, dostane mektupları yazan kadın gerçek olabilirdi, sadece onu şiddete yöneltmek için yapılmış bir hareket değildi.

O Başka ne için yardımına ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"Ah. Kadın gözlerini kırıştırdı ve sertçe arkasını döndü. Mutfak tezgâhına yaslanmış, geniş omuzları kendini dizginlemekten kaskatı kesilmiş olan Russ, ona sadece küçük ve sert bir baş selamı vermekle yetindi.

"Komşu," dedi Allie, sandalyesine çökerek. 'Bileği - gerçekten çok kötü. Biraz enfeksiyon kapmış. Yakında işe dönmek zorunda ve bu onu gerçekten öldürebilir. Düşünüyordum da - eğer biraz sihir yapabilirsen, bu-'

Kapı açıldı ve onu böldü.

Uzun boylu bir kız içeri süzüldü, tüm uzuvları ve hareketleri, yarım mil uzunluğundaki kül sarısı bukleleri omuzlarının üzerinde dans ediyordu. İçeriye üç adım atmıştı ki masadaki Agenor'u fark etti, dondu kaldı ve o geniş gözlü, masum yüze hiç de uymayan bir küfür savurdu.

"Oh, iyi akşamlar, Inga," dedi Allie, etkileyici bir şekilde etkilenmeden. 'Bir ziyaretçimiz var. Akşam yemeği için su getirebilir misin?

Kız yerden en yakın kovayı kaptığı gibi şimşek hızıyla tekrar çıkışa doğru fırladı ama yeterince hızlı değildi. Agenor kızın son bir bakışını köşeyi dönüp gün batımının ışığına doğru uçarken yakaladı, koşarken bukleleri omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu.

Saçlarının dağınıklığı arasından ince, sivri bir kulak dışarı çıktı.

Oh.

Sikeyim.

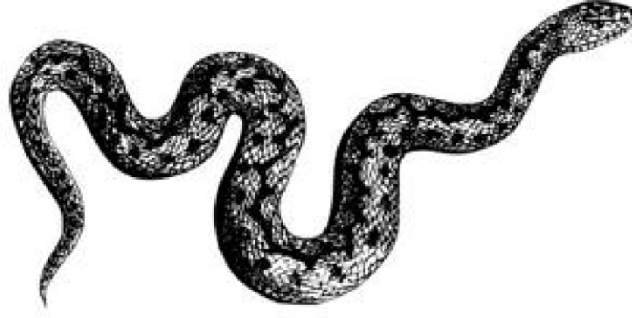
Yarı Fae mi? Deiras *bu* yüzden mi onun peşinden gitmişti?

Bu gözlemi yorumlamak için ağzını açtı, sonra Allie'nin sert bakışlarını yakaladı ve bundan vazgeçti. Geçmiş hakkında hiçbir fikri yoktu, kızın dünyaya geliş koşulları hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer babası Deiras'ın türünden bir erkekse, bu konudan kaçındıkları için aileyi suçlayamazdı.

Ve Allie... O mavi gözlerin daha da soğuduğunu görmeye hiç niyeti yoktu.

"Peki," dedi onun yerine ve hoş bir gülümsemeyle, "nerede kalmıştık? Komşu mu demiştiniz?

CHAPTER 6

"Eh," dedi Allie, ıplak ayakla tezgâhın üzerine oturarak, "kabul etmelisin ki daha kötüsü de olabilirdi.

Russ o kısık sesiyle itiraz gösteren bir şeyler mırıldandı.

Allie kocası daha fazla ilerleme kaydedemeden aceleyle, "Gil'in bileği iş bittikten sonra gerçekten çok daha iyi görünüyordu," dedi. 'Ve eğer Leander'la konuşmak konusunda doğruyu söylüyorsa, bu aslında-'

"Al," diye araya girdi Russ, kapı ile masa arasındaki adımlarını durdurarak. 'Lütfen. Kaç tane bileği iyileştirdiği umurumda değil. O piç kurusuna hâlâ güveniyorum.

Haklı olarak öyle olduğunu biliyordu ama yine de... 'Burada bir şeyleri iyileştirmek için en iyi şansımız o.'

Yardımsız önerilerinde bir terslik vardı. Gerçekten de sadece yardımcı öneriler olsalardı, pazarlık onu çoktan serbest bırakmış ve ondan bir şey yapmasını istediğinde yüzündeki acı ifadesini görmüştü.

Yarın geri dönecekti ve bir an bile tereddüt etmişti. Yani bir tür bencilce sebepleri olmalıydı ve kibirli bir fae lordunun ondan çaldıktan ve onu kendi emirlerini yerine getirmeye zorladıktan sonra ona karşı iyiliksever olacağına kim inanabilirdi ki?

Ama yemek masasında ona Leander'ın politikalarından bahsettiğinde kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yani... hevesli mi?

Sanki gerçekten yardımcı olmak istiyormuş gibi. Sanki aralarındaki bahsi kazanmayı en az onun kadar çok istiyormuş gibi.

Göğsünde bir şey sertleşti. Elbette bu da başka bir Fae oyunu olabilirdi. Eğer onun kalbiyle oynayıp kararlılığını zayıflatabileceğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Bu oyunu o kazanacaktı, esrarengiz fae duyguları olsun ya da olmasın. Sevgili ölümsüz arkadaşları kadar yetenekli bir beyne sahip olduğunu kabul edebildiği zaman gelip kollarında ağlayabilirdi.

Yani onun kollarında değil tabii ki. Bu düşüncüyü hemen aklından uzaklaştırdı. Ama belki bir ya da iki kez o kaslı omuzlarını okşamaya ikna edilebilirdi.

Kadın ön odaya dönüp kapıyı arkasından sessizce kapattığında Russ her sandalyesine çökmüştü. Kadının giysilerini gözleri kısıldı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir anahtar çalmaya gidiyorum," dedi Allie hafifçe, daha iyi bir yargıya karşı, duyurusunda ilginç bir şey yokmuş gibi ses çıkarırsa ilgisini çekmeyi unutacağını umuyordu.

"Sen... Al, saat gece yarısını geçti!"

'Evet,' dedi, ev tuniğini çıkarıp onun yerine hizmetçi elbisesini giydi. 'Amaç da bu zaten. Eğer şanslıysam, uyuyordur.

"Onun *yatağına* gizlice mi gireceksin?"

"Bu kadar rezil olma Russ. Sert keten elbisesinin içinden çıkarken kaşlarını çattı. "Beni bir yatağın yakınında görmek istemiyor olman, hayatımın geri kalanında tüm yatay mobilyalardan uzak durmam gerektiği anlamına gelmiyor.

Adamın rengi soldu. "Lütfen planlamadığınızı söyleyin-

"Hayır! Ne olduğumu sanıyorsun?" Cebinden bir avuç saç tokası çıkardı ve onları yerlerine takmaya başladı. 'Odasına gizlice gireceğim, yılanların beni yememesini umacağım, anahtarını alacağım ve tekrar gizlice çıkacağım. En kötü ihtimalle uyanır ve ben de bir kez daha denerim-'

"Olabilecek en kötü şey," dedi Russ sertçe, "uyandığında seni yatağında bulması ve bu fırsatı iyi değerlendirmeye karar vermesidir.

"O öyle bir Fae erkeği değil, Russ.

Alay etti. "Bana kocam dediğinde piç kurusu bana çok kötü baktı.

"Oh, öyle mi? Bu memnuniyet hissi nereden geliyordu? Omuz silkti. 'Her halükarda, bana zarar vermemek için bir anlaşma yaptı. Bana elini sürmeye kalkarsa kendi hayatını oldukça tatsız bir hale sokar.

Russ ikna olmamış

görünüyordu. "İyi olacağım

Russ.

"Geçen sefer de böyle demiştin," diye homurdandı, "ve ne olduğunu anlamadan, lanet Lord Agenor'un kendisini çay için eve sürüklüyordun.

"Sonra da Gil'in bileğini düzeltti," dedi Allie paltosunu omuzlarına çekerek. 'Yani şu ana kadar şikâyet etmek için bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum. Farran'a benden selam söyle.

Adamın biraz daha yakınmak istediğini biliyordu ama o daha ağzını açamadan dışarı çıkmış, dağların karanlık gecesine karışmıştı.

Kızıl Saray'ın çoğu bu gece sessizdi, sakinleri ya derin uykudaydı ya da Ana'nın kemik salonunun etrafında toplanmıştı. Parıldayan kürelerin arasında karşılaştığı birkaç fae onu görmezden geldi. Ne de olsa insanlar görünmez gibiydiler.

Çoğu gün tehlikeli bir gerçektir bu; bir hizmetçi iz bırakmadan ortadan kaybolabilirdi ve hiç kimse hiçbir şey görmez ya da duymazdı. Yine de bu gece Allie ona sağladığı koruma için minnettardı. En azından kimse onun genellikle geceleri etrafta dolaşan insanlardan biri olmadığını fark etmeyecekti.

Çok, çok sayıda merdiveni çıktı, galeriden galeriye geçti. Odası ona hiç bu kadar uzak gelmemişti. Ne zamandan beri onun kendisine daha yakın olmasını diliyordu?

Hayır, tabii ki o değil. Sadece boynundaki anahtar, zafere giden yol.

Bu yürüyüşü daha önce defalarca yapmıştı ama yine de sonunda vardığında neredeyse şaşırmıştı - sanki onun yaşadığı kule katına ulaşması her zamankinden hem iki kat daha uzun hem de iki kat daha kısa sürmüştü. Issız koridora son bir kez baktıktan sonra nefesini içine çekti ve kapıyı kontrol etti.

Kilidi açtım.

Hoş bir sürpriz. Allie bunun kendisini bekleyen bir pusuya, içeri adım attığı takdirde dişlerini bileğine geçirecek bir yılanı dair ilk işaret olmadığını umdu.

Kapıyı birkaç santim daha araladı ve düşünmek için kendine bir an bile fırsat tanımadan içeri süzüldü. Muhtemelen onun

Ona verdiği görevden kaçmasını. Onun küçük bir insan korkağı, bırakın bir imparatorluğu, tek bir şehri bile yönetecek omurgası olmayan bir zayıf olmasını bekliyordu.

Gidip bir çiviye basabilir ve onunla dans edebilirdi. Bir meydan okuma karşısında geri çekilmeyecekti.

Oda karanlıktı ve gündüz hiç bulamadığı kadar soğuktu. Gözleri alıştıkça Allie ilk başta duvarların ve mobilyaların dış hatlarından başka bir şey seçemedi. Yavaş yavaş, ağır kadife perdelerin arasından süzülen gümüşü ay ışığına alıştı ve gittikçe daha fazla ayrıntı ona kendini gösterdi - solunda yerde duran bir yılanın parıldayan, derimsi şekli. Masa sandalyesinin üzerine dikkatsizce atılmış ipek bir gömlek. Odanın diğer tarafındaki yatakta Agenor'un kaslı şekli, muhteşem kanatları etrafına yayılmış, göğsü yavaş nefesinin ritmiyle yükselip alçalıyordu.

Uyuyor.

İkinci sürpriz, ilkinden bile daha hoştu.

Parmak uçlarında ilerledi, başka bir yılanı takılıp düşmeyeceğinden emin olmak için maun döşeme tahtalarını dikkatle taradı. Hışırdayan elbisesi gecenin ürkütücü sessizliğini bozan tek sestti - bir de Agenor'un, tanrıların yok oluşunu ve imparatorlukların çöküşünü görmek için yaşamış bir fae savaşçısına göre tuhaf bir şekilde huzurlu gelen nefes alış verişti.

Boğazına acı bir tat doldu. Ve buna gerçekten inanıyordu, gerçekten de barış içinde yaşıyorlardı.

Şimdi bunu düşünmeye de gerek yoktu. Zaferini ilan ettikten sonra onun naifliğini tartışabilirlerdi.

Minik ona doğru yaklaştı, vücudundaki her kas sarmal bir ip gibi gergindi. Şimdi sadece üç adım kaldı. İki. Soluk ay ışığında.

Vücudunun üst kısmının çizgileri ve düzlemleri seçilebiliyordu - yıllarını, daha doğrusu yüzyıllarını göstermeyen gergin kaslar. Kadifemsi kanatları gövdesinin iki yanındaki battaniyelerin üzerinde gevşekçe uzanıyor, gümüş ışıktaki usulca parlıyordu.

Allie yutkundu, boğazı aniden kurudu. Bir erkeğe soyunmuş halde bakmayalı uzun zaman olmuştu. Ve yıllar önceki o masum kaçamaklar kesinlikle *böyle* görünmüyordu.

Neden dişsiz bir ağızla ona homurdanan buruşuk yaşlı bir adam olamıyordu? Bu, sonunda yatağının başında durup biraz daha yaklaşıp karanlıkta anahtarın zincirine bakarken hissetmesi gereken tiksintiyi hissetmesini çok daha kolay hale getirirdi. Karanlıkta ona parıldayan ince kaslara, gecenin gölgesinde keskin çeneli yüzünün gerçeküstü güzelliğine değil de elindeki işe odaklanmasını çok daha kolay hale getirirdi.

Odaklan. Bu sadece onun için hazırladığı bir tuzak değil miydi?

İnce gümüş anahtarlığı boynunun etrafında bir yara izi gibi dolanıyordu, anahtarın kendisi ise boynu ile omzu arasındaki oyukta görünmüyordu. Onu çıkarmaya çalışmaktan başka çare yoktu. Uykusunda dönene kadar burada beklemek olmazdı - o an saatlerce gelmeyebilirdi.

Allie nefesini tutarak daha da eğildi ve elini uzattı. Çok uzaktı. Adam geniş yatağının ortasında uyuyordu, uzak tarafı Allie'nin durduğu yerden bir kol boyu uzaktaydı. Parmak uçlarını anahtara değdirecek kadar eğilirse dengesini kaybedebilir ve sersem bir çocuk gibi onun üzerine yuvarlanabilirdi.

O sert, yontulmuş göğsün üzerinde yayılmış yatma fikri - en iyisi bunu düşünmemek.

Sakin, kademeli hareketler o zaman. Bir bebeği uyandırmamaya çalışan bir anne gibi dikkatle dizini yumuşak şiltenin üzerine koydu ve ağırlığını yavaş yavaş bu bacağa aktardı. Yatak da aynı şekilde yavaşça çöktü. Agenor'un nefesi kesilmedi.

İkinci deneme zamanı.

Adamın korumasız boğazına uzandı, bir an için bıçak getirmiş olmayı diledi - canını yakmak için değil, sadece bir noktaya değinmek için. Ne yazık ki, anahtarının çalınması bugün için yeterli olacaktı. Biraz daha öne eğilerek elini indirdi. Parmak uçları yumuşak, savunmasız tenin üzerinde gezinirken gümüş zinciri hissetti - köprücük kemiğinin üzerinden kaslı omzuna doğru-

Beline bir şey dolanmış.

Sıcak, güçlü ve demir bir zincir gibi sıkı bir şey.

O şey - beline dolanan o kol - onu aşağı çekerken Allie haykırdı ve sonunda dengesini kaybederek kollarını çırparak adamın çıplak göğsünün üzerine yığıldı. Karanlık etrafını sardı. Etrafında bir *kanat* kapandı. Dünya yumuşak battaniyelere, sıcak, çıplak tene ve üzerine sinen erkek yakınlığının kokusuna indirgenmişti -

Ve altındaki vücut. Uzun ve sert ve - oh, tanrılar - uyanık.

Agenor, "Birbirimizi tekrar ne kadar çabuk göreceğimizi hep hafife alıyorum galiba," diye mırıldanarak Allie'yi sanki onun sahibiymiş gibi göğsüne bastırdı. Allie onun elinden kurtulmaya çalıştı ama kolunu çelik bir bağ gibi kıpırdamadan buldu. "Takdire şayan bir girişim, bunu ilk kabul eden ben olacağım.

"Seni piç kurusu," diye yarı panik halinde nefes alıp vermeyi başardı. Evet, panik. Kalbinin bu şekilde boğazında düğümlenmesine neden olan şey kesinlikle panikti ve adamın güçlü bedeninin tenine, teninin

Teni sadece ince bir battaniye ve sade elbisesiyle ayrılmıştı. 'Çek ellerini üzerimden, yoksa ben - ben...'

Sessiz bir gümbürtü göğsünü salladı. Kahkaha. *Gülüyordu*. 'Yoksa ne yaparsın? Şu anda üzerimde çalacak pek bir şey kalmadı, küçük hırsız.

Donduruldu, kaçma girişimleri bu sözlerle unutuldu. "*Çıplak* mısınız?

"Hırsızların yatağıma gizlice girme ihtimali için uyku kıyafetlerimi mi bekliyordunuz?

Oh, tanrılar ruhuna merhamet etsin. Çırılçıplak. Kaslı kalçaları onunkilere bastırıyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa karnının alt kısmına doğru hafif bir mı vardı?

"Yatağına gizlice girmememi mi bekliyordun?" diye sordu zihninde alevlenen panik kıvılcımları arasında. Panik ve - hayır, kesinlikle başka bir şey yoktu? Burada, onun kucağında, her kapisine maruz kalarak yatmak aşağılayıcı olmaktan başka bir şey olamaz mıydı?

Agenor kıkırdadı. "Kocanızın itiraz edebileceğini düşünmüştüm.

"O benim kocam sayılmaz," diye ağzından kaçırdı ve şimdi onun altında hareketsiz kalan kişi oydu.

"Onu kocanız olarak tanıttınız.

Öyle, öyle. Resmi olarak yani. O... biz...' Kahretsin. Neden bu sırrı ifşa ediyordu ki? Adamın tekliflerini mükemmel bir şekilde reddediyordu ama yine de ağzı durmuyordu. Bak, biz yıllardır arkadaşız. Resa öldüğünde erkekleri benden uzak tutacak birine ihtiyacım vardı ve Russ'ın ailesi evlenmesi için başının etini yiyordu ve gecelerini en iyi arkadaşının yatağında geçirmesine aldırmayacak bir eşe ihtiyacı vardı, bu yüzden ...'

Agenor bir kahkaha patlattı.

Derin sesi vücudunda yuvarlanarak onu göğsüne doğru sarstı. Allie yine kıvranmaya çalıştı ama boşuna. Aksine, beline dolanan kol onu daha da sıkı tuttu. Çileden çıkan Allie tırnaklarını adamın çıplak göğsüne geçirdi ama adamın kahkahası şüpheli bir iniltiye dönüştü.

Oh, Tanrım. Bu sesle bacaklarının arasında sıcaklık uyandı, ateş gibi istenmeyen bir sıcaklık. Hayır. Hayır, heykel gibi vücudu altında olsun ya da olmasın, kafasını temiz tutmalıydı. Son bir haysiyet mücadelesi vererek, "Ve bunların hiçbiri beni tutmaya devam etmen gerektiği anlamına gelmiyor. Sonunda gitmeme izin verecek misin?"

"Yapmamı ister misin?" Sesi bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Burada rahat olduğum izlenimini veriyor muyum Lord Agenor?"

"Bunu yapmamak için kesinlikle çaba sarf ediyorsun," diye itiraf etti ve yan tarafındaki parmakları elbisesinin kumaşı üzerinde yavaşça, küçük bir daire çizdi. Parmakların geçtiği her yerde tüyleri diken diken oluyordu, kendi bedenine ne kadar iyi davranması gerektiğini söylese de. "Yine de ilginç olan ne biliyor musun?"

"Terbiyesizliğin mi?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Pazarlık izim yanmıyor. Eli sırtından yukarı doğru kayarak omurgasına yaklaştı - çıldırtıcı derecede talepkâr bir dokunuş, yumuşak ve baştan çıkarıcı, onu hareket edemez veya itiraz edemez hale getirdi. 'Yine de sana zarar vermekten aciz olmalıyım. İçinde bulunduğun durumu bu kadar nahoş bulduğundan emin misin?"

Soğuk bir nefes aldı, derisinin altında parlayan alevleri söndüremedi. Emin miydi? Fae vücudunun kaya gibi sert hatlarına kilitlenmiş, baş döndürücü uyarılma kokusu ve sessiz, komplocu bir gizlilik vaat ediyor gibi görünen karanlık bir kanatla çevriliyken - herhangi bir şeyden nasıl emin olabilirdi? Ondan nefret ediyordu. Ondan nefret ettiğini unutmuş ? Ama parmakları teninde

kolay bir zevk, hoş bir kaçış vaat etti ve pazarlık büyüğü o kadar kolay kandırılmazdı ...

Ne *düşünüyordu* ki?

"Ani ilginin nedenini anlayamazsam, dünyadaki tüm hoş çıkmazlar pek işe yaramaz," demek için kendini zorladı. 'Her ne oyun oynuyorsanız, ben-'

"Çok güvensiz. Adamın nefesi kızın yanağına değdi ve kız ürperdi. "Seni çekici bulmam bu kadar akıl almaz bir fikir mi?

Göbeğinin altındaki sıcaklık daha da arttı. *Daha sıkı*. Ona inanmak çok kolay olacaktı. Sırtında ve omuzlarında oynayan, her dönüşünde ve seğirmesinde karnına bastıran sert sıcaklığı hatırlatan parmakların sessiz cazibesine teslim olmak çok kolaydı.

Ama hayır - oh, hayır. O bundan daha iyiydi, kolay pohpohlanmaya kanmıyordu. "Çekici mi?" diye alay etti, sesini alçaltarak kısık, boğuk onun sesi. 'Aptal küçük bir insan mı? Beni onaylamaya mı tenezzül ediyorsunuz, Lord Fae?

Adam kadının altında kaskatı kesildi. Parmaklarının okşamaları duraksadı, sonra aniden onu bırakıp dirseklerinin üzerinde doğrulurken kayboldu, nefesi düzensizdi. Allie aceleyle onun üzerinden yuvarlandı, battaniyesine sarılıp hala omuzlarında gezinen hayali parmak uçlarını görmezden gelmeye çalışırken anlamsız bir hayal kırıklığı duygusuyla savaştı.

"Aptal değilsin. Sesi yine kendisine aitti ama kibarlığın o yumuşatılmış kenarı yerini sert bir şeye bırakıyordu. "Ben asla böyle bir şey söylemedim.

'Bana bir grup fae olmadan kendi başımın çaresine bakamayacağımı söylemiştin-'

"*Senden* bahsetmiyordum. Onu hiç bu kadar telaşlı duymamıştı. Bu yüzden *savunmacı*. 'Sadece genel olarak insanlar, ama bu şu anlama gelmiyor-'

Kalan tüm uyarılma hissi bir anda yok oldu. 'Peki ya Russ? Ya Gil? Herhangi biri sana aptal bir sığır gibi geldi mi?

'Hayır, elbette değil, ama-'

'Ve Deiras gibi fae'ler, nereden geldiğini bile merak etmeden çalıntı bir gömlekle hava mı atıyor? Bu size çok mu parlak geliyor-'

"Allie," diye bağırdı ve adının dudaklarında çıkardığı ses onu susturdu. Hayal kırıklığıyla doluydu. *Hayal kırıklığıyla*. "Birkaç kişi hakkında bir şeyler anlatmaya çalışıyorsun ama-

"Birkaç kişi yüzünden bin yıldır aynı saçmalığa inandırılıyorsunuz! Sesi daha da yükseldi. "Bunun ne farkı var?

'Bilmek istiyor musun o zaman? Ne olduğunu bilmek istiyor musun?

Karanlıkta, adamın otururkenki silüetini seçebiliyordu sadece, omuzları gergindi, kanatları gümüş ay ışığında titriyordu. Allie derin bir nefes aldı, ondan uzaklaşma, sesindeki o eski öfkeden uzaklaşma isteğini bastırdı. Kendine güvende olduğunu hatırlattı.

"Anlat bana," dedi.

Omuzları bir parça gevşedi. "Nereden başlayacağım?"

"Başlangıç her neyse ondan.

"Başlangıç," dedi sertçe, "o kadar yaygın ve o kadar önemsiz bir kan davasıydı ki, hiçbir tarihçi ona bir isim verme zahmetine girmede. Yine de annemle babamı öldürdü.

Allie'nin nefesi kesildi. "Oh.

'Bu, Ana'nın Fethi'nden önceydi. Üç fae halkı henüz birleşmemişti. Sesi yumuşak, derin bir gürültüydü. "Herkes herkesle savaşıyordu. Bu her zaman oluyordu.

"Kaç yaşındaydın?"

"Senin şu anki yaşın kadar."

Yirmi dört - ama fae yıllarında yirmi dört tamamen farklı bir şeydi. O hâlâ bir çocuktü. Yetim bir hayata, fae onu Kızıl Saray'a götürdüğünde olduğundan daha iyi hazırlanmamıştı.

"Beni ve diğer kurtulanları buldular," diye sessizce devam etti. "Achlys ve Melinoë. Onlar Yüksek Hanımefendiler olmadan önce. Sadece bunu durdurmaya çalışıyorlardı - kan dökölmesini. Ben de yardım ettim."

Yüce Leydiler olmadan önce, bugünlerde Kızıl Saray'ın tahtında oturan kız kardeşler - tek bir bedende iki ruh olarak yaşamalarına izin veren tanrısal olmayan büyü sayesinde Anne olmadan önce. Allie o zamanlar da bu kadar insanlık dışı bir şekilde solgun olup olmadıklarını sormak istedi, tükenmiş büyü'nün o boş rengi. Kemik tahtları ve yararsız şiddeti bu kadar çok tercih edip etmediklerini. Ama belki de şimdi sırası değildi.

"Bir noktada," dedi Agenor ve sesi artık kilometrelerce uzaktan geliyordu, "kıtadaki tanrılardan yardım istemeye karar verdiler. En yakında Korok yaşıyordu, bu yüzden önce ona sordular. Bu da...' İnledi. "Biraz dağınık bir romantizm. Ama yardım etti."

"İkisi arasında. "Evet."

"Sonra da tek bir kişi olmaya mı karar verdiler?"

"Bundan biraz daha karmaşıktı," dedi alaycı bir tavırla. 'Yanlarında bir tanrıyla, egemen güçler için bir tehdit haline geldiler. Her gece ortaya çıkan suikastçılarımız vardı. Bir bedeni paylaştıklarında, biri uyurken diğeri uyanık olabiliyor, bu da fiziksel riskleri önemli ölçüde azaltıyordu. Ayrıca, kız kardeş

Uyanık, uyuyan kişinin güçlerinden faydalanabilir ve bu da onların büyüünü güçlendirir.

Allie yutkundu. O büyü, evet. Sadece oğlunun güçleriyle rekabet edebilirdi ve Sessiz Ölüm annesine zarar verecek son kişi olacaktı.

"Korok da..." Agenor duraksadı. "Onlara kendi güçlerinden bazılarını öğretti. Çoğunlukla başkalarının büyüünü nasıl bağlayacaklarını - insanların büyülerini ona karşı kullanmalarını imkânsız hale getirmeyi. Bu da Fetih sırasında çok yardımcı oldu.

"Ne? Büyüyü bağlamak - insan hizmetkârların adaya bağlanması gibi, geldikten sonra bir daha kıyıdan ayrılamaz hale getirilmeleri gibi mi? 'Yani fethettiği herkese bunu mu yaptı? Büyülerini bu şekilde mi sınırladı?

Beni de bağladı. En güvenli yol bu-' 'Seni *bağlamasına* izin mi verdin? *Delirdin* mi sen?"

"Bu kadar dramatik hale getirme," dedi sertçe. 'Güçlerimden vazgeçmedim. Sadece onlara zarar vermek için kullanmayacağımı garanti ettim, ki zaten bunu yapmazdım - bize sağladıkları barış için çok küçük bir fedakârlık. Fetih'ten sonra her şey gayet iyiydi, anlıyor musunuz? Korok sarayları inşa etmişti, kan davaları ve kavgalar durmuştu, herkes huzurlu ve refah içindeydi ve *sonra...*' Sesi bıçak sırtı bir hal almıştı. Sonra Korok'un insanları onun mahkemelerde geçirdiği zamanı kışkırdılar ve oğullarını öldürdüler. Ve her şey yeniden mahvoldu.

"Ve böylece," dedi Allie, dizlerini göğsüne doğru çekerek, "tüm insanların aptal olması gerektiğine mi karar verdin?

'Dünyada kim bir tanrının oğlunu kıskançlık yüzünden öldürür? Yüzyıllarca savaşmıştık. Sonunda güvendeydik. Ve sonra onlar-'

Kadın onun yükselen sesini kesti. "Gerçekten kıskançlıkla mı ilgiliydi?

"Ne?"

'Bana insanların kendi başlarına bırakılmaması gerektiğini söylüyordunuz. Kıskanıyorlar mıydı yoksa Korok'un yokluğunda toplulukları aktif olarak acı mı çekiyordu?

Alay etti. 'O zaman ona haber vermeliydiler, daha ziyade-'

"Ve ayrıca," diye ekledi Allie, şimdi daha hızlı konuşarak, "sorunun oğlunun kendisi olmadığından ve o insanların sadece kendilerini korumaya çalışmadıklarından emin misin? Siz fae'lerin burada yapmaktan hoşlandığınız gibi onları taciz etmiyor muydu?"

"Ne? Bir başka neşesiz kahkaha. "Tabii ki hayır. Hiçbir zaman varsaymak için bir nedenim olmadı-'

'Tıpkı Deiras'ın sağda solda kadınlara tecavüz ettiğini düşünmek için bir nedeniniz olmadığı gibi mi?

"Saçmalama. Şimdi daha yakına eğilmişti, sesi ısıracı ve soğuktu. 'Eğer durum böyle olsaydı biri bana söylerdi. Ben hiç duymadım-'

"Onun üstün karakterine kefil olan birini duydunuz mu?"

"Mahkemelerde yeterince seviliyordu, eğer öyleyse-

"Evet," dedi Allie homurdanarak, "ve onları öldürenler *Fae*'ler değildi, değil mi?"

"Şimdi de teoriler üretiyorsun," diye tersledi. 'O günlerin insanlarına içlerine ne girdiğini sordun mu?

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

Sessizlik ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu - ağır, nefes nefese bir sessizlik. Aralarındaki hava hayal kırıklığıyla zonkluyordu. Allie onun öne doğru eğildiğini, ellerini battaniyesine sıkıştırdığını fark etti. Yüzü bir an öncesine göre çok daha yakındı. Öfkesinin çizgilerini, gergin dudaklarını, kabaran göğsünü ayırt edebilecek kadar yakındı.

"Öyle mi?" diye tekrarladı, şimdi daha yumuşak bir sesle.

"Ben..." Cümlenin geri kalanını söylemeden önce dudaklarını iki, üç kez araladı. "Ben yapmadım.

"kim varsayımlarda bulunuyor?

Ağır nefes alıp verışı onun tek cevabıydı. Karanlıkta uzaklara baktığını, omuzlarının düzensiz, seğirten bir ritimle gerildiğini ve bıraktığını gördü. Boynundaki anahtar ay ışığında parlıyordu ve bir an için tekrar denemek, düşüncelerinin kargaşasında fark edip etmeyeceğini görmek istedi. Ama bu dikkatini dağıtacaktı. Amacını zayıflatırdı. Ve bu tartışma - dünyadaki herhangi bir bahsi kazanmaktan daha önemli olabilirdi.

"Agenor," dedi sessizce.

Unvanı yok. Fark etmemiş gibiydi. Gözlerindeki parıltı merhamet dileyen bir yalvarış gibiydi, göz bebekleri karanlıkta doğal olmayan bir şekilde büyümüştü.

"Bana ne yapıyorsun, küçük hırsız?

Sesi boğuk, acılı bir fısıltıydı. bir ürperti geçti. 'Ben yapmıyorum-'

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, kız onun geldiğini bile göremedi. Göz açıp kapayınca kadar eli bileğinin etrafına dolandı ve onu kolları, kanatları ve battaniyeleriyle kucaklayarak kendine doğru çekti. Allie çığlık attı, özgürlüğü için çırpındı ve parmak uçlarının altında sadece onun çıplak bedenini buldu. Taş gibi sert kaslar, ateşli bir ten ve onu kucağına çeken, öfke, arzu ya da tamamen başka bir şeyle titreyen o güçlü kollar.

"*Bırakın* beni!

"Keşke yapabilseydim. Boğuk bir hırıltı, yüzüne çok yakındı ve sesi birkaç dakika önceki sofistike fae lorduna hiç benzemiyordu. 'Keşke olmasaydın

"Keşke bu kadar zeki ve bu kadar *karmaşık* olmasaydın.

"Agenor-

"O mektupları neden yazdın?" diye tısladı. Elleri kadının sırtında, kalçalarında umutsuz, sahiplenici dokunuşlarla geziniyordu. Kaslı kalçaları kadının poposunun altında gerilmiş, terk edilmeyi vaat ediyordu. Bir anda uyarılma geri geldi, sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi yanıyor ve zonkluyordu. İnlememek, onun kollarında solmamak - onun içinde nasıl hissedeceğini merak etmemek için her şeyini verdi. 'Bana inat olsun diye mi yaptın? Benimle alay etmek için mi?

"Yoksa neden-

"Çünkü onlardan hoşlandın. Öyle mi, Allie?"

"Ben..." Onun kokusuyla sarmalanmış halde düşünemiyordu. Adamın güçlü ellerinin kalçalarında, uyluklarında, Rustvale diyetinin üzerinde bıraktığı küçük yumuşaklığı pençelediğini hissedebiliyordu sadece. Arzunun, *ihtiyacın* ateşli zonklamaları içini yaktı. 'Ben - ben-'

"Benden nefret mi ediyorsun?" Parmak uçları kalçasının iç kısmında gezinirken diğer eli hâlâ onu kucağına kilitliyordu. Hâlâ yanan bir pazarlık izi yoktu. Çünkü bunu istiyordu. Çünkü her yasak okşayıştan, her baştan çıkarıcı fısıltıdan zevk almaktan başka bir şey yapamıyordu. "Bana karşı dürüst ol, küçük hırsız. Benden gerçekten de bana söylediğin kadar nefret ediyor musun?

Hayır. Evet. Belki de. Bu nefret, bu sarhoş edici duygu zihnindeki hisleri silecek kadar parlak mıydı? Her nasılsa öfkesi alevleri daha da körüklemiş, aynı anda hem yumruklamak hem de öpmek istemesine neden olmuştu. O mektupları düşünmek istemiyordu, onlardan ne kadar hoşlandığını itiraf etmek istemiyordu. Onu tekrar battaniyelerin içine atmak istedi. bu lanet elbiseyi yırtmak istiyordu. Kaybolana kadar ona binmek istedi.

Zihni zevkle doldu ve serbest bırakılmak için yalvardı, güç ve yaş lanetlensin - bu nefret miydi?

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordu zor nefesler arasında. 'Artık saraydaki her insanın sana yaltaklanmasını mı istiyorsun?

Parmaklarını çenesine doladı ve onu kendine çekti, nefesi dudaklarını ısıtacak kadar yaklaştı. "Saraydaki her insanın benim olmasını istiyor muyum?

Onun.

Ne?

Adamın elinde kaskatı kesildi. Hayır. O kimsenin malı değildi. Kimsenin ödülü değildi. *Onun* - o zaman tüm bunlar bununla mı ilgiliydi? Onu elinde tutma çabası mı? Her isyan belirtisini hizaya sokmak için mi?

Eğer bir kadın olacaksa, onun hakkındaki fikrini değiştirmeyecekti.
zafer.

"Allie..." diye nefes aldı.

"Bırak beni. Kelimeleri tökezleyen bir sarhoş gibi ağzından kaçırdı ve battaniyenin içine geri dönerek ondan, onun sahiplenen parmaklarından uzaklaştı. 'Ve bir daha asla bu kelimeleri *düşünme*. Asla-'

Onu durdurmak için çok geç ileri atıldı, pazarlık onu geri tutmak için alevlendiğinde bir lanet ısırdı. "*Allie*."

Ayakları yere çarptı. Karanlığın içinde sendeleyerek kapıya doğru koşmaya başladı. Kanatlarını çırpı, sonra güçlükle bastırılmış bir lanetle bileğini tekrar kavradı.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Allie, ne dedim ben? Ne dedim ben...'

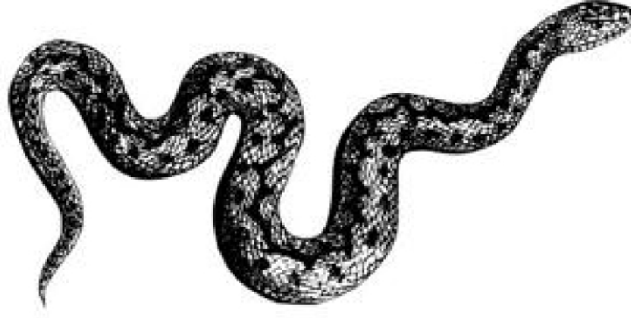
Yalvardığını duymak daha da kötüydü. Suçlu hissetmesi gereken o olmamalıydı. Bu mahkemenin insanların mülk olarak sahiplendiği gibi, her güzel küçük saptırmayı kendisininmiş gibi sahiplenen o değildi ...

"Ve dürüst olmak gerekirse," dediğini duydu, sesi bir cam parçası gibiydi,
"sizden nefret etmek gerçekten çok kolay, Lord Agenor.

Ve kaçtı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

Aptalın tekiydi.

Tökezleyen, donuk fikirli bir aptaldı ve nedenini bile tam olarak bilmiyordu.

Agenor odasının boğucu karanlığında uzanmış, kendi kesik kesik nefes alışını dinliyor ve son beş dakikayı, Allie'nin kapıyı ince sırtının arkasından çarpıp çıkarken ardında bıraktığı anılar ve izlenimler kasırgasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Bu anılar göğsünde acı verici bir düğüme dönüşmüştü; hayal kırıklığı, hayranlık ve kör edici bir uyarılma duygusu, Allie'nin son sözleri hâlâ zihninde yankılanırken bile onu çelik gibi sertleştiriyordu.

Nefret etmesi çok kolay.

Ellerini ondan uzak tutmalıydı. Onun küçük bedeni bu kadar yakinken, elleri teninde dolaşırken uyanmanın o beklenmedik cazibesine kapılmamalıydı - bedenine rağmen daha akıllı olmalıydı

pazarlık işaretinin sessizliğine rağmen onunkine uyuyordu. Ona ne olmuştu böyle? Yeterince güzeldi, evet, ama ne zamandan beri güzel bir yüz karşısında aklını kaybediyordu?

Ve sonra söylediği her şey vardı, hiç kimsenin ona sormadığı sorular...çirkin, gülünç sorular - yleyse neden sadece onu dahaok istemesine neden oluyorlardı?

Kafa karışıklılığının ve hayal kırıklılığının onu ele geçirmesine izin vermişti. Kendini karasevdalı bir genç gibi bırakmış, cevaplar ve şefkat için yalvarmıştı - onu ne kadar kötü, ne kadar *umutsuzca* yakınında istediğini itiraf etmişti. Ve bu ...

Nefret etmesiok kolay.

Karanlığa doğru bir küfür mırıldandı. Aptal.

Buılgınlığa bir son vermenin zamanı gelmişti. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu - buok açıktı. Onu kız kardeşini korumak için bir araç olarak kullanmış ve bu amaçla mektuplar yazmıştı - soğuk, hesaplı bir hareket - ve onun sözlerinin arkasında başka bir şey aramaktan daha iyisini bilmeliydi. Onu düşünerek oyalanması için hiçbir neden yoktu. Ona verdiği görevi yerine getirmesi *o kadar* uzun sürmezdi ve eğer şanslıysa, bundan sonra ondan uzak dururdu; yakında bunların hepsi geçmişte kalacak ve hayat eski mutlu, düşüncesiz rutin haline dönecekti ...

Dehşet, neredeyse ğrecek kadar şiddetli bir şekilde midesini sıktı.

Bitmek bilmeyen saatler boyunca sürüp giden günlere geri döndü. Küçük kavgalarızmeye ve Anne'nin tiyatrosundaki rolünü oynamaya geri döndü. Dayanılmaz huzurun yavan, sıkıcı eziyetine geri dönmek ...

Tam olarak kimin barış içinde yaşadığını düşünüyorsunuz?

Belki o da değildi.

Gözlerini sıkıca kapattı, izlenimler zihninin gölgelerinden ona hücum ediyordu. Sesinin zafer kazanmış tonu onu

umursamaz, kibirli bir piç. O derme çatma kulübede ona nasıl dik dik baktığını, bakışlarının kısa bir an için nasıl yumuşadığını. Hızlı parmakları ve parlak mavi gözleri, kıvrak vücudunun onunkinin üzerindeki ağırlığı ve onun tutuşunda isteksizce yumuşaması.

O, durgunluk dünyasında bir hareketti. Varlığının o derin, ölümcül sessizliğini bozan bir şarkıydı. Şaşkın ve hüsrana uğramış olsa da, on yıllardır ilk kez yaşadığını hissediyordu - belki de zamanı henüz dolmamıştı.

Ve onu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu.

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve düşünmeye çalıştı. Söylediklerini ve yaptıklarını anlamaya çalıştı. *Benimkini*. Çok hızlı, çok açık sözlü, çok pervasız - yoksa kaçırdığı başka bir şey mi vardı? İnsan romantizmi hakkında en ufak bir şey bilmiyordu. Nasıl çalıştıklarını, yaşadıklarını ya da sevdiklerini öğrenmeye hiç zahmet etmemişti.

Bir inilti daha ıktı. Aptal.

Şimdi burada, onun yatağında, kollarında olmalıydı. Bu görüntü ona çok kolay geldi. Elleriyle üzerindeki elbiseyi, hiç kimsenin onu giymeye zorlamaması gereken o sade hizmetçi elbisesini soyuyordu. Ay ışığında ortaya çıkan çıplak vücudu, solgun teni, küçük göğüsleri ve çakıllı meme uçları dikkatini çekmek için yalvarıyordu - kalçalarını, uyluklarını okşarken sesi onun adını inliyordu. Ta ki onu alması için yalvarana kadar, ıslak ve istekli bir şekilde onun altında. Ta ki bacaklarını ayırıp onu, küçük hırsızını, yaşayan mucizesini sahiplenene kadar.

...

Parmaklarını zonklayan ereksiyonunun etrafına sarıp okşamaya başladığında neredeyse inliyordu, duyduğu şeyin onun etrafındaki sıcak gerginlik olduğunu, onun nefes nefese kalışı olduğunu hayal ediyordu. Bırak ıldırısın o zaman. Bırak aklını yitirsin. Bırak büyülenmiş bir aşık gibi insan bir kadının peşinden koşsun -

Çünkü hiçbir anlamsız, karasevdağı delilik, geride bıraktığı sıkıcı normallikten daha kötü olamazdı.

Acı dolu bir kükremeye boşaldı, deliliğinin son damlasına kadar kendini sağdı. O zaman bile, ona olan açlığı geçmedi. Saatlerce uyanık kaldı, dönüp durdu ve o narin parmakların dokunuşunu arzuladı, ta ki sonunda uyuyup rüyasında suçlayan mavi gözleri ve tatlı kırağı gibi bir sesi görene kadar.

Savaşta bu yana ilk kez gün doğmadan çok önce uyandı, kendini hırpalanmış ve bocalamış hissediyordu ama aynı zamanda garip bir şekilde kararlıydı.

En son bir savaş ya da askeri harekât planlamayalı uzun zaman olmuştu; imparatorluğun baş stratejisti olarak geçirdiği günler, insan ordusunun ve büyülü müttefiklerinin yenilgisinden bu yana sona ermişti. Ama yılanlar için ateşi yakıp Basilisk'i bileğine sımsıkı sararak masasına uzandığında o eski telaşın kıvılcımlarının geri döndüğünü hissetti - o yavaş, metodik sürecin. Hedefleri vardı. Güçleri ve varlıkları vardı. Rakibi vardı - küçük, çekici ve son derece öngörülemez bir rakip.

Ve bir şekilde bununla çalışmak zorundaydı.

Güneş doğana kadar masasında oturdu, titiz düşünme çabaları hayal kırıklığı nöbetleri ve her şeyi bir kenara bırakıp Rustvale'e uçarak ondan bir açıklama talep etme dürtüsüyle sekteye uğradı. Kendini tuttu. Onun hakkındaki tüm kötü düşüncelerini doğrulamak ona hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Bunun yerine, sonunda kendini harekete geçirdiğinde, sarayın bitişik kanadına doğru ilerledi ve Leander'i odasında buldu. Rustvale'in

Süpervizör geceyi, Agenor nazikçe bu konuşmaya tanık olmamayı tercih edebileceklerini söylediğinde itiraz etmeden ortadan kaybolan, zar zor giyinmiş iki fae kızının eşliğinde geçirmiş gibi görünüyordu.

Demek istediğini anlatması yarım saatten fazla sürmedi, belki de gereğinden biraz daha ikna edici bir şekilde. İhtiyacı olan tek şey bayılan bir hizmetçinin uydurma hikâyesi, Leander'ın yemek politikalarından bahsetmek ve beceriksiz yönetimleri yüzünden Anne'nin parasını ve kaynaklarını boşa harcayan diğerlerinin başına gelen çeşitli kaderleri hatırlatmaktı. Agenor diğer erkeği tekrar yalnız bıraktığında Leander yeşilin endişe verici bir tonuna bürünmüştü ve dudaklarından mırıldandığı tutarsız özürlerden başka bir şey dökülüyordu.

Tatmin edici bir sonuç ama yeterli değil. Sadece Rustvale vardı. Adada on yedi insan köyü vardı ve bir şekilde Allie'nin diğer on altı köyü tamamen görmezden gelmesinden etkilenmeyeceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden sabah boyunca farklı amirleri ziyaret etti, raflarından yönetim kayıtlarını çıkardı ve hesap verebilirlik, güvenilirlik ve temel ahlak eksiklikleri hakkında bazı sivri yorumlar yaptı.

Gerçekten de bu aptallara göz kulak olmalıydı. Neden hiç kimse ona saraydaki insan nüfusu arasında yarattıkları tahribattan bahsetme zahmetine girmemişti?

Ve eğer kimse ona bu sorundan bahsetmediyse, daha kaç tanesini gözden kaçırmıştır?

Sesi aklının bir köşesinde sürekli varlığını hissettiriyor, attığı her adımı, konuştuğu her kelimeyi yorumluyordu. *Farkında değildi*. Birkaç gün kadar onun bildiğini sanıyordu. Şimdi ise bilecek kadar önemsemediğine inanıyordu ve bu daha da kötüydü...

Çünkü doğru olabilir.

Ama ilgilenmek *istiyordu*. Bilmek *istiyordu*. Tüm bu lanet savaştan dünyadaki bir sonraki vahşi kötülük olmak için sağ çıkmamıştı, savaşımaya başladığı şeyin ta kendisi. Ve eğer işini yapmak ve görevini yerine getirmek onu bu hale getirdiyse, birinin ona bunu nasıl düzelteceğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Ona söylemesi gerekiyordu.

Beklemeye kararlıydı - işareti ona dün gece tekrar uğrama sözünü hatırlatana kadar ona zaman tanımaya. Ama hizmetkârların mesaisi bittikten birkaç dakika sonra kendini Rustvale'e giderken bulmuştu; uzak duramıyor, sarayın sıkıcı ve her zamanki hareketlerine bir an daha dayanamıyordu. Onu karşılayan soğuk mavi gözler bile bu bilmeme, gözünün önünde bir şeyler olduğunu fark etme ve en ufak bir görüntüsünü bile nasıl yakalayacağını bilememe karmaşasına tercih edilebilirdi.

Geldiğinde Allie'nin kapısı hâlâ kilitliydi; kapıyı çalması cevapsız kaldı.

Doğru ya. Elbette eve yürüyerek dönmek zorundaydı.

Bu komplikasyonu düşünmesi gerekirdi. İnsanlarla ilgili hiçbir şey ona içgüdüsel olarak gelmiyordu; tanrılarla yaşamış, alfleri, perileri ve anka kuşlarını ziyaret etmişti ama takımadaların insanlarıyla çoğunlukla savaş alanında karşılaşmıştı. Hiçbir zaman daha fazla ilgiyi hak edecek kadar ilginç görünmemişlerdi.

Sadece birkaç örnekten sonuç çıkarmak.

Kaçırmıştı, değil mi? Yüzyıl boyunca kaç tane Müttefik kaçırmıştı?

Köyde başkaları da olmalıydı, çocuklar ve iyileşen bileğiyle komşusu, ama Agenor siyah tuğla duvara beklerken tek bir canlı bile görmedi, kararlılığı her geçen dakika zayıflıyordu. Russ ana caddenin diğer tarafına , onu

kaşlarını çattı ama Agenor açıklama başka bir eve girerek gözden kayboldu. Belki de böylesi daha iyiydi. Bırakın başkalarını, kendisinden bunu talep eden kadına bile varlığını nasıl açıklayacağından hâlâ tam olarak emin değildi.

Yarım saattir onu bekliyordu ama sonunda evlerin arasından çıktığında hazırlıklı değildi, yüzü soğuktu ve gözlerindeki bakış öldürücüden farksızdı.

Belki de ciğerlerindeki nefesin bir anlığına kesilmesine neden olan şey o ölümcül bakıştı. Büyük olasılıkla onun *gerçekliğıydi*, ateşli hayallerinin önünde ete kemiğe bürünmesiydi - kollarında tuttuğı o ince beden, sürekli yanlış nedenlerle düşündüğü o zeki ağız. Gözlerindeki bakış bile güven vericiydi. Hâlâ öfkeliydi, evet, ama dün ona attığı bakışlara kıyasla tamamen farklı türden bir öfke gibi görünüyordu. O zaman ondan Fae ve güçlü olduğı için nefret etmişti. Bugün ise ondan *kendisi* olduğı için nefret ediyordu.

En azından bu gece onu etkilememişti.

Çenesini dik tutarak ve sırtını bir zırh gibi dikleştirerek ona doğıru yürüdü. Dün gece kollarında eriyen şehvetli yaratığa hiç benzememek için takdire şayan bir çaba sarf ediyordu - ama onun ellerine, gövdesine bakışlarını yakaladı ve küçük bir tatmin duygusuna daha engel olamadı. Bu kayıtsızlığı daha sonra göreceklerdi.

Önce sorması gereken bazı sorular vardı.

"Pekala," dedi hızlıca, ona duyma mesafesine kadar yaklaşırken. Ne kadar soğuk, düz bir ses. Sanki onu hiç çıplak görmemiş gibi. Sanki ona karşı hiç biraz fazla oyalanmamış, onun okşamaları altında yumuşamamış gibi. "Yine sensin. Bir dakika geç kalırsanız pazarlığın sizi öldüreceğinden mi korktunuz Lord Koruyucu?"

Bir an için gözlerini kapattı. "Sadece Agenor yeter. Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta, o sessizlikte ona adıyla seslenmişti, nazik bir ses tonuyla. Belki de hafızası ona aynı kolaylıkla geri döndü; "Bu adadaki *ev* sahiplerime gereken saygıyı göstermem konusunda bir noktaya değindiğinizi sanıyordum," derken sesi daha da soğuktu.

Tanrı aşkına. Dün gece ne söylediyse çok ama çok yanlıştı.

"Allie-

Önlüğünün cebinden paslı bir anahtar çıkarırken sözünü kesti ve kapıyı açmak için ondan uzaklaştı. "Bu sabah aniden bir sürü yiyecek geldi.

Sözlerinde hiç minnettarlık yoktu. Agenor'un anlayabildiği tek şey kalın ve ağır bir şüpheydi.

'Leander ile konuştum,' dedi.

"Ben de aynı sonuca vardım, evet. Arkasına bakmadan içeri girdi ve kapıyı onun için tutmadı; savaş refleksleri olmasaydı, tüm Rustvale'in görmesi için yüzüne çarpabilirdi. "Neden?

Agenor gözlerini kırptırdı, kadın ön odada tepinirken kapı aralığında duraksadı. O narin bedeninin bu kadar gürültü çıkarabilmesi oldukça mucizeviydi.

"Yapacağıma söz verdim," dedi. "Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Sabırsızca dilini şaklattı ama ona doğru döndü, kalın kahverengi saçlarından tokalar çıkardı. "Bana yardım etmeyeceğini söyle.

"Ben - ne?

"Bana yardım etmeyeceğinizi. Sabırsız bir hareket. "Eğer sizi memnun edecekse, elbette Lord Agenor.

Dayanamadığı şey sesindeki bariz aşağılamaydı. Öfke - muhtemelen bu kadarını hak ediyordu. Şüphe - bunu da anlıyordu. Ama adının ve unvanının hecelerini birbirine bağlayan o ısırtıcı alay... Acıtıyordu. Derinden.

"Sanırım..." Boğazını temizledi"Sana yardım etmeyeceğim, eğer-

Bir acı parlaması sözünü kesti. Ateş bileğini delip geçerken ve pazarlık izinin altında, derisinin hemen altında parlayan korlar gibi yanarak orada kalırken, sözlerini yuttu ve bir laneti zar zor bastırdı.

Yemek masasında Allie ilk kez gülümsedi - acımasız, kurt gibi bir gülümseme.

"Tam düşündüğüm gibi.

"Bunun ne faydası vardı ki? Agenor bileğini ovuşturarak idare etti. "Bunun olacağını biliyordun-

"Acıdı. Evet. Tekrar arkasını döndü, konuşurken önlüğünün kurdelelerini çözüyordu. 'Eğer sadece kalbinin derinliklerinden gelen iyi bir insan olmaya çalışıyor olsaydın, eminim ki bu özverili bir iyilik olarak sayılırdı. Bu durumda şimdi bana yardım etme yükümlülüğünden kurtulmuş olurdun. Öyle görünmediğinize göre, alışılmadık yardımseverlik gösterinizin altında yatan nedenler olduğu sonucuna varmamız gerekecek. Öyleyse. Önlüğü arka odadaki yatağın üzerine fırlattı, sonra ona dar gözlü bir bakış gönderdi. "Neymiş onlar?

Tanrı aşkına. Bu yüzleşme için yarı yarıya hazırlıklı olma çabaları da buraya kadarmış. Leander'la yaptığı konuşma iyi niyetinin bir kanıtı, verdiği sözün bir kanıtı olmalıydı ama her nasılsa Leander'ın o öngörülemez zihni bunu bir başka sırra, söylenecek bir başka yalana dönüştürmüştü.

Altında yatan nedenleri biliyordu. Ona tekrar ismiyle hitap etmesini istiyordu. Onunla tekrar konuşmasını istiyordu. Onunla tekrar yatağa girmesini istiyordu. Nedense bunların hiçbirinin davasını ilerleteceğini düşünmüyordu.

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" dedi sertçe, adam daha iyi bir şey söyleyemedi. Kızın ona karşı burnunu kırıştırmasına bakılırsa, inkar etmek işe yaramayacaktı.

"Şey..." diye başladı Agenor, kendini beceriksiz bir okul çocuğu gibi hissederek.

Alay etti. 'Oh, bahanelerinizi bana bırakın. Beni tekrar hizaya sokmanın yeni bir yolu mu bu? Beni ikna edemezsen ya da gözümü korkutamazsan, cazibene mi kapılacaksın?

Sıraya girmek mi? Bunu yapacağımı sana düşündüren ne-'

"Dün gece seni *duymadığımı* mı sanıyorsun?" diye tersledi, mutfağın köşesine doğru yürüdü ve su ısıtıcısını raftan öyle bir şiddetle kaptı ki ona fırlatacağını düşündü. "Eğer ketum olmak istiyorsanız, bir dahaki sefere aletinizin sizin adınıza konuşmasına izin vermemeye çalışın Lord Agenor.

Söz konusu vücut parçası, ondan bahsetmesine biraz fazla coşkuyla tepki verdi. Eğer ona doğru bakıyor olsaydı, yüzünün buruştuğunu görebilirdi.

"Allie. Şu anda çok ince bir uçta dengede duruyordu. Bir hata yapmıştı - bunu telafi edebilirdi. İkinci kez yaparsa yüzüne bir mutfak bıçağı fırlatabilirdi. Dün tam olarak neyi yanlış söylediğini bilseydi bu yeterince ürkütücü olurdu ama şimdi hangi kelimelerden kaçınması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoksa tamamen korkutucuydu. "Sorun tam olarak nedir? Seni çekici bulmam mı?

"Sorun şu ki ben seni bir aptal olarak görüyorum," diye karşılık verdi ve çaydanlığı ocağa fırlattı. 'Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, beni becermeye çalışman da umurumda değil - ama senin oyuncağın olmaktan mutlu olacağımı nereden çıkardın?

Agenor ona baktı. O da kaşlarını çattı, dudakları güçlkle zapt ettiği bir öfkeyle titriyordu.

Onun malı.

Benimkini.

Oh, tanrılar ve şeytanlar.

'Ben...' Ağzını açtı, tekrar kapattı, şaşkın bir kahkaha attı. Hayır. Hayır, bekle. Ben öyle demedim-'

"Ve bir korkak," diye araya girdi, yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. 'Tabii ki kastettiğin asla bu değildi. O halde bana bir hikâye uydurun Lord Agenor. İddialarınızı başka nasıl yorumlayabilirim - bir evlilik teklifi olarak mı?

Fae'lerin evlilik yapmadıklarını söylemenin sırası değildi. Yutkundu ve zayıf bir sesle, "Seni kısıtlamaya çalıştığımı düşünüyorsun," dedi.

"Herhangi bir fae benden başka bir şey istedi mi hiç?

Oh, tanrılar ve şeytanlar. Onu evinden aldılar. Onu bu adaya bağladılar. Onu aç bıraktılar ve susturdular. Anlayış zihnine sızarken Agenor ağır bir utanç duygusuyla gözlerini kapadı. Gerçekten de bir aptaldı. Bilebilirdi, bilmeliydi.

Her şeyde olduğu gibi.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, yemek masasındaki en yakın sandalyeye çökerken gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim.

Sağır edici bir sessizlik ona cevap verdi.

Kafasını kaldırıp baktığında, kadın hâlâ sobanın yanında aynı yerde duruyordu, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. Bu küçük evin alacakaranlık ışığında, zar zor gerçek görünüyordu - solgun, güzel bir kadın hayali, kötü seçilmiş bir kelime daha söylerse hiçliğe karışmak üzereydi.

"Ne?" dedi.

"Söylemek istediğim bu değildi. Yapmak istediğim şey de bu değil. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama ifade gerçekten de kötü düşünülmüştü.

Yüzünde temkinli bir şüphe maskesi vardı ama yine de ona aptal demedi ve mutfak bıçaklarına uzanmadı. Agenor bakışlarını başka yöne çevirerek küçük pencerenin ardındaki parlak mavi gökyüzüne baktı. Birdenbire bitkin düşmüştü - merak etmekten ve endişelenmekten, gerçeklerin peşinden koşmaktan ve hiçbir yere varamamaktan yorulmuştu. Çok çabalamaktan ve yalan söylemekten.

Onu yenmişti ve bunun farkında bile olmayabilirdi. Artık hiçbir bahsi kazanmak umurunda değildi. Kendisinin bile hâlâ inandığından emin olmadığı bir şeyi kanıtlamak için nasıl çalışabilirdi ki? Şu anda tek istediği anlamaktı.

Anlamak - ve anlaşılmak.

'Seni kısıtlamak gibi bir arzum yok,' diye mırıldandı. "Hem de hiç. Dürüst olmak gerekirse, tam tersi.

Kızın elbisesinin hışırtısını duydu, görüş alanının kenarlarında kollarını kavuşturduğunu gördü. 'Bir meşale kapıp tüm bu lanetli yeri ateşe vermemi mi istiyorsun? Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, kimse beni engellemeseydi yapacağım ilk şey bu olurdu.

Agenor ağzının kenarlarının seğirmesine engel olamadı. 'Lütfen kulemi bağışlayın. O mükemmel düzenlenmiş gardırobun yanmasını hiç istemem.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?

'Şaka yaptığını hiç sanmıyorum. Sadece - bunu söylemeni beklemiyordum.

"Bu onu komik yapar mı?" dedi sertçe.

"Hayır. Sadece..." Tereddüt etti. "Sadece bir rahatlama.

"*Rahatlama,*" diye tekrarladı, sanki hâlâ onun şaka yapmasını bekliyormuş gibiydi. "Tam olarak ne için?

'Yaş. Can sıkıntısı. Yavaş çürüme.'

Kadın şimdi sessizdi ve adamın cesaretini toplamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Uzun zamandır... yaşıyorum," dedi sessizce, "çok uzun zamandır ve dürüst olmak gerekirse, yıllar benim için bulanıklaşıyor. *On yıllar* benim için bulanıklaşıyor. Hep aynı şeyler, hep aynı aptal kavgalar, hep aynı aptal hatalar, hep aynı aptal konuşmalar ve ben bunların hepsini umursamayı bıraktım. Bir asırdır sabahları neden hala yataktan kalkmaya zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Eğer kendimi buna mecbur hissetmeseydim, bunu yapacağımı sanmıyorum.

Onun ocakta hareket ettiğini duymadı - nefes aldığını bile duymadı.

"Bayatladım, paslandım ve çoktan ölmüş gibiyim," demeyi başardı. Yaşayan hiç kimseye söylemeye cesaret edemediği sözler. *Düşünmeye* bile cesaret edemediği kelimeler. "Ve sonra o lanet mektubu gardırobuma soktun ve bu... yeni bir şeydi. Çok yeni ve çok şaşırtıcıydı. Sanki beynimi mezarından çıkarmış gibiydin.

"Agenor-

"Ve sen durmuyorsun," dedi, sert ve kontrolsüz bir hareketle başını kaldırarak. Kadın hâlâ ocağın başında durmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. 'Söylediğin her şey - söylediğin her şey - aklımı başımdan alıyor, farkında mısın? Her şeyi gördüğümü sanıyordum ve şimdi sen bana bildiğimi sandığım dünyanın hiç var olmadığını söylüyorsun. Sen - sen ...'

Sadece göz kırptı.

"Her şeyi değiştiriyorsun," diye fısıldadı. 'Ve ben bundan zevk almayı bırakamıyorum - bunu arzulamayı bırakamıyorum. Tekrar geri dönme düşüncesine katlanamıyorum. Yani evet, seni istiyorum. Çaresizce. Ama kısıtlanmadan - asla kısıtlanmadan. Şaşırt beni. Rezil et beni. Ama tanrılar aşkına, lütfen bana asla teslim olma.

Bir savunma.

Aralarındaki havada bir örümcek ağı gibi asılı duruyordu, kırılgan ve savunmasız. Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu yalvaracak hale gelmişti. Ama Allie'nin mavi gözleri açılmış, ağzının etrafındaki çizgiler yumuşamıştı, sanki masasındaki bir yabancıymış, gözlerinin önünde yeniden doğan bir erkekmiş gibi.

Dudakları aralandı. Sanki ona uzanmamak için kendini fiziksel olarak durdurmak zorundaymış gibi parmakları üst kollarının etrafında beyaz bir şekilde kenetlendi.

"Oh," diye fısıldadı.

"Yani. Sesi boğuklaşmıştı. Bu odanın sessizliğinde, küçük hapsinde daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedi - sanki onu korkmuş bir geyik gibi ürkütecekti. "Beni dışarı atmaktan çekinmeyin. Ama bunu benim yaptığımı düşündüğünüz için yapmayın-"

"Seni dışarı atmayacağım.

Sözler o kadar sert, o kadar acımasızca çıkmıştı ki, etkisiyle irkildiğini fark etti. Allie ocağın başında onunla birlikte bir an dondu kaldı, sonra aniden arkasını döndü, elleri birdenbire yanından başka her yere uzandı. Çay için ot topluyordu. Raftan fincanları alıyordu. Onun gözlerinin içine bir daha bakmamak için her şeyi -her şeyi- yaptı.

"Allie..." diye başladı.

"Şimdi benden ne yapmamı beklediğinizi anlayamıyorum," diye araya girdi, parmakları tencere tutacağıyla oynuyordu. 'Kendimi onurlandırılmış mı hissetmeliyim? Korkmalı mıyım? Sempatik mi?

"Seninle ilgili hiçbir şeyi varsaymayı bıraktım.

"Pekâlâ. İki fincan çay doldururken dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri dönen buhara odaklanmıştı. "Bu durumda, size saçmaladığınızı söylediğimde umarım hayal kırıklığına uğramazsınız Lord Agenor.

Beklediği gibi değildi. Bunu ona vermek zorundaydı. "Ne yap-

"Beni eşsiz bir şeye dönüştürüyorsun, değil mi?" dedi, hızlı, perimsi hareketlerle arkasını dönerek. Ona çayını uzatırken ve karşısındaki sandalyeye otururken bile gözlerinin içine bakmadı. 'Sanki ben efsanevi bir dünya değiştiriciymişim, beklentilere meydan okuyan bir kahramanmışım gibi. Bu saçmalık. Baktığın her düzinede benim gibi beş insan daha var.

Agenor kıkırdamaya benzer bir şey yaptı. "Onları hiç fark etmedim. Kadın homurdandı. "Her zamanki soruyu sormama izin verin.

"Onları aradım mı?"

"Mm-hmm.

İnledi. "Pek iyi değil, sanırım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Nedense bu sözlerde kendini beğenmişlik yoktu. 'Tek fark bu. Ben bunu burnunun dibine kadar soktum ama onlar sokmadı. İstesen de beni görmezden gelemezsin. Bir kıkırdama. "Senin sorunun da bu, değil mi? Sadece görmeyi beklediğin şeyi görüyorsun. Hiç şaşırmamana şaşmamalı.

Agenor ona baktı. Dudaklarını tereddütle ayırıp kapatırken ve tekrar ayırırken bile gözlerini kupasına odaklamaya devam etti.

'Akşam yemeğine kal,' dedi.

"Kal... Ne?

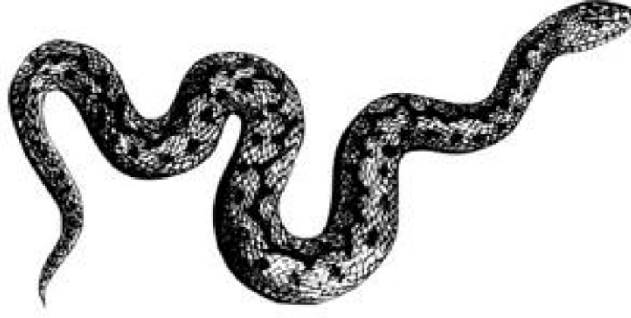
"Akşam yemeği için. Omuz silkti, ağzının etrafında alaycı bir gülümseme oynayıyordu. "Mutlu bir tesadüf eseri fazladan bir kişiyi daha doyuracak kadar yemeğimiz var.

"Evet, ama-

"Bu bir *davet* değil Agenor," dedi ve sonunda kaşlarını çatmak için onun gözleriyle buluştu. Farklı türden bir kaş çatmaydı bu. Neredeyse... sempatik mi? 'Bu bir meydan okuma. Bu gece komşularımız gelecek. O yüzden kal ve yemeğini ye. Ve hayatında bir kez olsun, sadece *görmeye* çalış.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

Bu akşam Allie'nin hayatının en garip akşamıydı.

Yiyecek vardı - çok bol miktarda . Russ gülümsüyordu. Inga şarkı söylüyordu. Kalbi göğsünde çarpıyor, çırpınıyordu ve Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu yemek masasında oturmuş, soğan çorbası içerken köylülerle kibarca sohbet ediyor ve bir şekilde bundan keyif alıyormuş gibi görünmeyi başarıyordu.

İmkansızdı. Ama kendini her çimdiklediğinde, sahne hâlâ oradaydı.

Gil ve Murette'e Leander'ın Rustvale topluluğunu kötü yönetmesini araştırmak için burada olduğunu söylemişti, çünkü bu kulağa tüm gerçeklerden daha iyi geliyordu. İyi bir yalan - şikayet etme şansının cazibesini hafife alması dışında. geçmeden başka komşular da sürpriz yapma bahanesiyle kapıyı çaldı

Oturma odasında oturan fae erkeğiyle hiçbir ilgisi olmayan ziyaretler. Şaşkınlık gösterileri inandırıcı değildi ve özürleri de çok dayanıksızdı ama Allie'nin şikâyet edecek hali yoktu. Ne de olsa daha fazla ziyaretçi, Agenor'un göreceği daha çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Ve böylece kendini diğer on altı köylü ve fae misafiriyle birlikte kalabalık bir odada buldu ve hikayeleri, şakaları, anıları dinledi. Trajik ölümler ve saçma kurallar. Geride bırakılan evlerin hüznünlü ağıtları ve onları alan fae'lerin sessiz suçlamaları. Agenor hiç irkilmedi, nadiren gözünü bile kırpıttı - ama bakışlarının iki dakikada bir ona doğru kaydığını fark etti ve bu etkilenmemiş maskenin bir kayıtsızlık meselesi olmadığını ummaya cesaret etti.

Her şeyi gördüğümü sanıyordum ve şimdi bana bildiğimi sandığım dünyanın hiç var olmadığını söylüyorsun.

Onun gözlerindeki o bakışı görmeden edemiyordu. Herhangi bir rahatlama, herhangi bir güvence için çırpınan o kayıp, kırılğan gölge. Mahkeme protokolleri ve çiğnenen yasalar üzerine yaptığı konuşmalarda bile sesindeki boğuk umutsuzluğu duymaktan kendini alamıyordu. Onu yanlış mı değerlendirmişti? Annenin savaşlarında onun için savaşmış ve pek çok hayatı yok eden imparatorluğu şekillendirmiş olan bu adama şimdi *güvenmesi* mi gerekiyordu?

Yapmamalıydı. Mantıken bu kadarını biliyordu. Ama bir de kalbi vardı, zihninin kavrayışından inatla uzaklaşan...

Ve belki de en tuhafı da buydu - bakışları en kısa anlarda bile buluştuğunda göğsüne yayılan *sempati ürpertisi*.

Ya da en azından bunun sadece sempati olduğunu umuyordu.

Seni istiyorum. Umutsuzca.

Boğuk, çiğ sesi kulaklarında yankılanırken, karıncalanma tamamen farklı yerlerde geri döndü. Yutkundu ve yanaklarının kızarmasıyla savaştı. Bu da mantıklı gelmiyordu. Umutsuz bir özlem için fazla mantıklı, yıldızların çarpıştığı bir aşk için fazla pratikti. Ama mantıklı bir zihin bile insanlık dışı güzellikteki fae lordlarının doymak bilmez bakışlarına karşı bağışıklık kazanamıyordu ve adamın sözlerinin anısı, dün geceki çılgınlığın anısıyla zahmetsizce birbirine karıştı, parmakları etini pençeliyor, sert vücudu onun altında-

Tanrı aşkına. Köyün yarısı ve kocasıyla aynı odada oturuyordu. Kontrolünü kaybedecek bir an değildi.

Bu yüzden mutfakta kaldı, çorba ve ekmek dağıttı ve konuşmalar yavaş yavaş Fae suçlarından uzaklaşıp Rustvale'in güncel meselelerine doğru dönerken onları dinledi. Giderek daha fazla sayıda küçük ziyaretçi topluluğu Faerie dilinde konuşmayı unutuyor ve bunun yerine köyün lehçesine, yedi farklı insan dilinin bir arada yaşamak için oluşturduğu o tuhaf karışıma dönüyordu. Agenor hâlâ gitmek için harekete geçmemişti. Köşesinde sessizce oturuyor, yeşil altın gözleri Rinald'ın vampir biyolojisi hakkındaki tutkulu tartışmasından Murette'in en yeni bestesini anlatmasına doğru kayıyordu.

Dinliyorum.

Allie onun bu dili *bildiğini* bir an için çok geç fark etti.

Oh, kahretsin. Dün Russ'a ne demişti? Çok gurur verici bir şey , bundan emindi - ama yine de gözleri onu bir dakikadan fazla bırakmıyor, sanki onu bir kalp atışı kadar uzun süre gözünün önünden ayırırsa kuruyup ölecekmiş gibi tekrar tekrar sessiz köşesine dönüyordu.

Arkasına bakmamaya çalıştı. Kızarmamaya çalıştı. Kendisinden yüzyıllarca kıdemli bir fae lordunun beklenmedik hayranlığı karşısında ne hissedeceğini bulmaya çalıştı ve tüm girişimlerinde umutsuzca başarısız oldu.

Sonunda ziyaretçiler, saati ve yarınki erken çalışma saatlerini hatırlayarak ayrılmaya başladılar. Russ en son -ve ancak Inga ona beş kez güvence verdikten sonra- her zamanki gibi Farran'ın yatak odasına girdi. Inga ürkek bir iyi geceler dileyerek ve Agenor'un masadaki kanatlı figürüne son bir kez temkinli bir bakış atarak arka odaya doğru gözden kayboldu.

En az bir saattir konuşmamıştı ama Inga'ya iyi geceler dilemişti. Allie, kız kardeşi kapıyı arkasından kapatırken yanan yanaklarını ve şişen gözlerini bir an için fark etti.

O zaman saatlerdir bu kadar boş olmayan ve henüz bu kadar küçük hissettirmeyen bir odada sadece ikisi vardı.

Adamın ayaklarına, iş elbisesinin eteklerine, lavaboda birikmiş kirli tabaklara, aslında adamın yüzüne ya da dün gece kendisine çılgınca dokunan ellerine değil de herhangi bir yere baktı. Kirli tabaklar kızarmasına neden olmazdı. Kirli tabaklar onun dudaklarının hareketlerini hayal etmesine neden olmazdı... *Seni istiyorum. Umutsuzca.*

Yine de yüzünde bir kızarıklık oluştu. Lanet olsun.

Kendini beğenmiş bir açıklama ya da en azından o hoş, son derece kibar gözlemlerden birini bekliyordu. Ama sonunda boğazını temizlediğinde tek söylediği, "Biraz yürümek ister misin?" oldu.

Allie böyle bir şey yapmamak için aldığı tüm kararlara rağmen başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Gözlerinin derinliklerinde bir kor yanıyordu - rahatsız edici derecede sabırlı bir kor.

Ona saldırıp elbisesini yırtsaydı her şey çok daha kolay olurdu. En azından o şekilde ondan nefret etmeyi hatırlardı. Şimdi, dışarıda ve karanlıkta onunla yalnız...

"Dağlar geceleri güvenli değil," dedi kadın düşünmeden ve adam bir kaşını kaldırdı, yorgun yüzüne bir anlık mizah geri döndü.

"Ah, evet. Alçakça niyetleri olan bir serseriye rastladığımızı hayal edin.

Yanakları daha da sıcaklaştı. Oh. O hâlâ Lord Koruyucuydu, tanrılar çağından beri hayatta kalabilecek kadar güçlü bir erkekti. Anne ya da oğluyla karşılaşmadığı sürece, kendi yatağında olduğundan daha güvende olacaktı.

Yutkundu. Güvendeydi, evet - belki de kendi bedeninin saçma dürtüleri dışında.

"Seni dışarı sürüklemiyorum," diye ekledi, onu çok yakından gözlemleyerek. İnatla arkasındaki duvara bakarken bile onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu - bakışlarının ellerinin olduğu yerde gezindiğini hissedebiliyordu. "Ama birkaç soruya cevap verirsen minnettar olurum ve Inga'yı uyanık tutmak istemiyorum.

Lanet olsun ona. Bu konuda *düşünceli* olmak zorunda mıydı? Ona kendi cevaplarını bulmasını söyleyemez ve onu mahkemeye geri gönderemezdi - onun iyi niyetinin tek bir günü bile hepsini açlıktan kurtarmışken ve çözülmesi gereken daha pek çok sorun varken.

"Peki," dedi ve sesinin biraz daha kararlı çıkmasını diledi. 'Hadi biraz yürüyelim. Ama eğer alçak bir serseri bana elini sürerse, başın belaya girer.

Sırıtişında alçaklıktan başka bir şey yoktu. 'Bela arayarak bu kadar uzun yaşamadım. İyi olacaksın.'

Kulağa kötü bir fikir gibi geliyordu - gerçekten çok kötü bir fikir. Ama ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı, gecenin sessiz karanlığına adım atıp engebeli dağ yamaçları arasındaki en yakın patıkaya girdiklerinde ona kolunu bile uzatmadı. Allie, ağarmakta olan ayın ışığında

Herhangi bir çukura ya da sivri çakıl taşlarına basmamak için. Agenor onun yanında, sanki günün parlak ışığında dolaşıyorlarmış gibi salına salına yürüyordu.

Sonunda konuşana kadar beş dakika geçti, sesi hışırdayan karanlıkta alaktı. "Peki, aralarında senin gibi beş kişi daha bulmam gereken düzinelerce insan bunlar mıydı?

Merhametli tanrılara şkrlersun ki daha fazla kızarmayı gizleyecek kadar karanlıktı. Evet. Evet, yleydiler. Evet, yleydiler ve onun olağanüstü bir şey olmadığını kabul etseydi daha iyi olurdu. Yine de, onu sıradan bir insandan daha fazlası olarak gördüğünü ima etmesi bile midesine sinir bozucu, çırpınan şeyler yaptı.

Allie boğazını temizledi ve makul ölçüde sakın bir şekilde, "Onları aradın mı?" diye sordu.

". Sesi şimdi daha sessizdi. "Kesinlikle yaptım.

Bir an için yine sessiz kaldılar. Bu dar patikanın iki yanında dağlar yükseliyor, kaba kireçtaşı yosun ve sukulentlerle kaplanıyordu. Hava geceleri daha tazeydi, güneşin terleten sıcaklığı yoktu; her nefes Allie'ye kendini daha hafif, daha zgr ve evinden daha uzakta hissettiriyordu.

Inga'nın sessiz, endişeli sorularından daha uzakta. Russ'ın homurtularından ve komşuların meraklı dedikodularından uzakta.

Ana'nın Lord Koruyucusu ile akşam yürüyüşüne çıkıyordu. Ve o da onu istiyordu.

Umutsuzca.

Midesi yine son derece gereksiz sıçramalar yaptı.

"şu kızıl saçlı adam - Rinald?" Yavaşça, düşünceli bir şekilde konuştu.

"Vampirlerden alışılmadık derecede etkilenmiş görünüyor.

"Ah," dedi Allie ve gülmeyi başardı. 'Evet. O saray doğumlu ve sizinkiler o beş yaşındayken bir vampir isyancısını yakalamışlar. O zamandan beri kafayı takmış durumda. Bildiğim kadarıyla yaşayan ller ve l gibi yaşayanlar tartışması konusunda oldukça devrimci görüşleri var.

"Literatürü nereden buluyor?

"Kütüphane. Ona yandan bir bakış fırlattı. "Fotokopici olarak alışıyor.

Agenor bir küfür mırıldandı. "Yüzünü daha önce gördüğümü biliyordum.

Hiçbir fikrim yoktu." "Tabii ki yoktu," dedi kadın kuru bir sesle.

Ona acı dolu bir bakış attı. "Basit bir kopyacı olduğunu nereden bileyim-

"-Hayatını çalışmak, yemek yemek ve uyumaktan daha fazlasını yaparak mı geçiriyor?

Aniden durdu, nefesini içine çekti, sonra kelimeler ağzından çıkmadan önce daha iyi düşündüğü belli ydi. Allie onun boğuşmasını izleyebilmek için arkasını döndü - düşüncelerin yüzünde nasıl dolaştığını, kızgınlık, şaşkınlık ve sonunda ağır, boyun eğmiş bir kabullenışi izledi.

Başka tarafa baktı. "İnsanların çalışmaktan ve -yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yaptıklarını hiç düşünmediğimi söylersem beni öldürecek misin?"

Homurdandı. "Günün sonunda ahıra geri dönen sığırlar gibi.

"Eğer böyle söyleyeceksen," dedi acı dolu bir yüz ifadesiyle, "cinayeti tercih ederim.

"Oh, hayır. Seni ldremem. Samalıklarımı dinleyecek ve mantıklı düşünecek başka bir fae lordu bulmam gerekir. Ona alaycı bir sırtış fırlattı. 'Benim için artık lemeyecek kadar değerlisiniz Lord Agenor. Sizi bir mutfak bıçağıyla sessizce öldürmeden önce dünyayı benim için dzeltmenize ihtiyaım var.

Neşesiz bir kakhaha attı. "Hepsi bu mu?" "Ne?"

"Beni öldürmemek için tek nedenin bu mu?"

"Başka ne bekliyordun ki? Allie yersiz bir sempati duygusunu daha elinin tersiyle iterek, "Başka ne bekliyordun ki?" dedi. Bu duyguya hiç ihtiyacı yoktu. Bu erkek söz konusu olduğunda *hiçbir* duyguya ihtiyacı yoktu. Ona kalbinin iyiliğinden dolayı yardım etmiyordu - bunu hatırlamak zorundaydı - kendi kasvetli hayatını düzeltmek, kendi arzularını yerine getirmek için yardım ediyordu. Kahretsin, hâlâ pazarlığı bozmayı ve bencilce niyetleri olmadan tek bir şey yapmayı başaramamıştı. Öyleyse neden ona herhangi bir sevgi borçluymuş gibi hissediyordu - sanki ona herhangi bir şey borçluymuş gibi?"

'Beni dışarı atmadın,' dedi sessizce. 'Beni akşam yemeğine davet ettin. Yatağında mışıl mışıl uyuyor olabileceken şimdi buradasın. Tüm bunlar benim vahşi bir şekilde öldüğümü görmek için sabırsızlandığın için mi?"

"Bu sadece politika. Sözleri neden böyle gülünç bir fısıltıyla çıkıyordu, sanki ses telleri bile gerçeğe direniyormuş gibi? 'Yaptığım her şey. Daha fazlasını aramayın."

"Her şey mi?" diye tekrarladı, başını biraz eğdi ama gözlerini ondan ayırmadı. "Sadece Fae lordlarının eşyalarını alıp kaçmak değil mi?"

Bakışları altında nefes almak bir çaba haline geldi. Hareketsiz durmak ve gözleriyle buluşmak da öyle. Vücudunun her zerresi hareket etmek, o meraklı bakıştan uzaklaşmak -ya da belki tam tersini yapmak- için yanıp tutuşuyordu.

Sadece gömleklerini çalmak değil. Sadece onu yemeğe davet etmek değil. *Her şeyi.*

Kıpırdamadı ama yine de, bakışları badem şeklindeki gözlere kilitlenmişken, ona doğru ilerliyor gibi görünüyordu. Çok yaklaşıyordu. Çok derine inmek. Kendisi ve fae dünyası arasında tuttuğu soğuk öfke ve mesafeli kayıtsızlıktan oluşan o güvenli kalkanın arkasına kayıyordu.

Piçlerin onu haraç gemilerine sürükledikleri ve bir gün ölümüne neden olacak adaya bağladıkları günden beri paramparça olmaktan kurtulamamıştı.

"Anlıyorum," diye ekledi yavaşça, usulca. 'Bir sürü komşuyu idare etmek gibi. Bir adamla evlenmek gibi-'

"Russ hakkında tek *kelime* etme. Bir adım geri çekildi, kahkahasını ısırarak attı. "Onun bizim için neler yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok... Bak, Resa Inga'yı bulup yanına aldığı anda, küçük bir faeling'i barındırdığı için kimse onunla bir bok yapmak istemedi. Ve o öldüğünde..." Allie yutkundu. "Yıllarca hazırlandım. İnsanlar o an için ellerini Inga'dan uzak tutacak kadar bize borçluydu. Ama Russ bizim için ayağa kalkmasaydı, bu ne kadar sürerdi bilmiyorum. O yüzden kıskançlığınızı alın ve başka bir yere sokun, çünkü-"

"Ben *kıskanç* değilim. Şaşkın bir kahkaha attı. "Tanrılar ve şeytanlar, hakkımda en kötüsünü düşünmeye kararlısın, değil mi?"

"Russ ona mutsuz bakışlar attığını söylüyor.

"Kasıtlı olarak değil," dedi kısık sesle. "Ve onun yatağında uyuyor olsaydın bile... *Birinin* sana göz kulak olmasından memnun olmama izin ver, olur mu?"

İç organları yeniden kıpırdandı. Bu umutsuz çırpınışı uzak tutmak için sahip olduğu tek şey keskin bir şüphecilikti, kalkanı olması gereken yerde tutmanın tek yolu buydu. "Ne *kadar* yüce gönüllüsünüz, Lord Koruyucu.

Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta bile adamın yüzündeki gölgeyi gördü, sanki bir kapı çarparak kapanmıştı - kendisinin de çarparak kapattığı bir kapı. 'İyi biri olmaya çalışıyorum. Bu utanılacak bir şey mi şimdi?"

"Sadece beni etkilemek için iyi davranıyorsan bu senin lehine bir durum sayılmaz," dedi Allie ve kendini alay etmeye zorladı. "Yoksa pazarlığın nasıl gittiğini tekrar test etmemiz mi gerekiyor?"

"Oh, gerek yok," dedi sertçe. 'Seni etkilemeye çalıştığımı memnuniyetle onaylayacağım. Başka ne yapmamı istiyorsun? Sana sırtımı dönüp geçmişteki aptallıklarına devam etmemi mi? Sen bana sahiplenici bir piç ve aptal derken başını sallayıp fikrini değiştirmeye bile çalışmayacak mıydım?

Kalbi parmaklarının ucunda atıyordu. 'Peki o zaman ne yapmamı istiyorsun? Gözlerini biraz daha erken açmış olsaydın halkımı yıllar süren acılardan kurtarabileceğini görmezden mi geleyim?

"Seni itiyormuşum gibi davranmayı bırakmanı istiyorum," diye tersledi. Şimdi hareket ediyordu - yavaşça ona doğru ilerliyor, aralarındaki altı metrelik mesafeyi kapatıyordu. Geri adım atması gerekiyordu ama yapmadı, yapmadı. "İstediğin kadar öfkeli ol - bunu hak etmediğimi iddia etmeyeceğim - ama birkaç saat önce kendini yatağında sıkışmış bulduğunda seni itmekten ne kadar uzak olduğumu gerçekten fark etmediğimi mi sanıyorsun?

Allie, "Biyoloji meselesi," demeyi başardı, yüzü o kadar sıcaktı ki adamın yanmayı hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Ayakları hâlâ hareket etmiyordu. Onu adamın yüksek figüründen, kanatlarının tehditkâr yayılışından uzaklaştırmıyordu. *İtilmekten çok uzaktı.* Ellerinin dokunuşunu... Hâlâ hissedebiliyordu ve bu anının onda uyandırdığı son şey tiksinti oldu. 'Kendimi birinin yatağında bulmayalı uzun zaman oldu. Bunu kişisel algılama.

"Ya yapmazsam?" Sesi alçak, cezbedici bir siren çağrısıydı. Çok yakın. Çok yakın. 'Eğer bu sadece bir biyoloji meselesiyse - o zaman ne olacak?

'O zaman...'

Sözleri uçup gitti. Sabah sisi gibi avuçlarından süzülüp gitti. Aralarında ancak bir karış boş hava kalmıştı. Onu kollarının arasına alacak kadar yakındı. Ellerini uzatıp parmak uçlarının altında karnının sert çıkıntılarını, göbeğinin altındaki o kıl izini, teninin sıcaklığını yeniden hissedebileceği kadar yakındı.

Gecenin soğuğu terli bir ateşe, sessiz dağlar tehlikeli bir gizlilik vaadine dönüşmüştü.

"Sonra, Allie?" diye mırıldandı.

İçinden bir ürperti geçti. Dudaklarının arasından bir kahkaha geçirdi - acınası, inandırıcı olmayan bir şey. "O zaman hiçbir şey.

Keşke bu kadar yakın olmasaydı. Keşke o kadar dayanılmaz derecede muhteşem olmasaydı - her santim altın teninden, mükemmel yontulmuş kaslarının her çizgisinden yayılan o insanlık dışı güzellik. Sanki bu, vücudunu kalçalarının arasında yükselen yakıcı sıcaklığı bırakmaya ikna edecekmiş gibi başını salladı.

"Ve her iki durumda da," diye fısıldadı, kendini ikna etmek için son bir umutsuz girişimde bulunarak, "bu zahmete değmeyebilirsin bile. Duyduğum kadarıyla Fae'ler bencil aşıkarmış.

"Seni etkilemeye çalıştığımı sanıyordum. Adam eğilip dudaklarını kulağından birkaç santim öteye götürürken kıkırdaması kızın yanaklarını okşadı. "Çabalarımı bu kadar kolay bırakacağıma gerçekten inanıyor musun, küçük hırsız?

"İstediginizi elde eder etmez çabalarınıza son vereceğinizi sanıyordum," diye nefes aldı.

"Tek istediğimin hızlı bir takla atmak olduğu izlenimini mi veriyorum?

Sesinde bir kısıklık vardı, zincirlerini parçalayan vahşi bir hayvan gibi zorlukla dizginlenen bir özlem ışıltısı. Dizlerinin bağı çözüldü. Çok yakındı - çok yakındı, vücudunun sıcaklığı onu sarıyordu, odun ve deri kokusu, yanağına değen nefesinin fısıltısı. Gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir adım geri çekilip ona dalkavukluk ve arzularıyla başkasını rahatsız etmesini söylemesi gerekiyordu. Ama bakışları gömleğinin altındaki kasların ince çıkıntılarından, yakasındaki pürüzsüz ten vaadinden ve ...

Anahtar.

Kaslı göğsüne doğru güvenli bir şekilde sallanıyordu, onu çalma girişimini fark edecekti.

Nefesi boğazında düğümlendi. Adil oynarsa bu görevi kazanma şansı yoktu. Ama eğer birazcık dikkati dağılırsa...

Bu , değil mi?

Bu şekilde kişisel bir şey olmazdı. Uzaktan yakından sempatik bir şey olmaz. Sadece politika, her zamanki gibi. Her şey gibi.

Ve eğer hoş bir politika olacaksa - kim şikayet edebilirdi ki?

Fikrini değiştiremeden hareket etti. Ellerini kaldırdı ve sanki destek almazsa solacakmış gibi adamın omuzlarını kavradı, parmakları adamın vücudunun sert hatlarına uyum sağlarken dizleri neredeyse ciddi bir şekilde bükülüyordu. Adamın nefesi hızlandı, dudakları hâlâ kızın kulağındaydı. Yine de orada kaldı, yüzü, elleri, vücudu onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve hareket etmedi.

Parmaklarını sıktı. İçinden bir titreme geçti, her kası ve tendonu onun dokunuşuyla gerildi. On iki yüz yıllık kadim güç, kendini kontrol etmesinin dizginlerini zorluyordu - ve o hâlâ donmuş bir şekilde duruyordu.

Ağzı kurudu. Anahtar. Bunun sadece anahtarla ilgili olduğunu hatırlamak zorundaydı. Ellerinin tam olarak nereye gittiğini ve cebinde tam olarak ne sakladığını unutturacak kadar onu çıldırtmakla ilgiliydi.

"Peki ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Bunu yapmaya devam etmeni istiyorum," dedi, sesi sertti. 'Beni şaşırtmanı. Beni delirtmeni. Benden nefret etmeyi bırakmanı istiyorum. Seni güvende tutmak istiyorum. Ve şu anda...' Titreyen bir nefes aldı. "Şu anda sadece seni *tatmak* istiyorum, küçük hırsız.

Sıcaklık karnında birikti ve daha da alçalarak sıcak, zonklayan bir uyarılma kaymasıyla bacaklarının arasına indi. Anahtar, diye tekrarladı kendi kendine. Her şey

Anahtar hakkında. Onun uzun bedenine biraz daha yaklaşıp kokusunu içine çekmesi için başka bir neden yoktu. Ellerini omuzlarından yukarı kaydırıp önce ipeğin, sonra da ateş gibi yanan teninin üzerinden geçirerek parmaklarını boynuna dayayıp kalp atışlarını hissetmek için başka bir neden yoktu.

Hepsi bencilce sebeplerden. Onu kendi arzuları için istiyordu. O sadece oyunu oynadı - ama Tanrılar aşkına, oynamaya değer bir oyundu bu.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye başardı. "Hiçbir şeyi değiştirmez. Gülüşü bir hırıltı gibiydi. İçinin çok derinlerinde titreştiğini hissedebiliyordu, sıcak, ağrıyan bir yerine dokunuyordu - ve yine de elleri hareket etmiyordu.

"Anlamını sormadım.

"Güzel," diye fısıldadı, dizleri bükülmüştü. Adamın ne istediğini *biliyordu*. 'O halde meramınızı anlatın Lord Koruyucu.

"Agenor," dedi kısık sesle, yüzünü son bir santim daha alçaltarak. Dudakları boynu ile omzu arasındaki narin teni okşadı, dayanılmaz derecede yumuşak, akıl almaz derecede şefkatliydi - bu dokunuş kadının içine su dalgaları gibi yayıldı. "Bana Agenor de.

Dün geceki açlık nereye gitmişti? O acımasız, doymak bilmez arzu? Elleri, o ay ışığının aydınlattığı yatakta vücudunu pençeleyen ellere hiç benzemiyordu, şimdi bir tüy yumuşaklığıyla beline dolanıyordu. Ve dudaklarının okşamaları, boynu, çenesi, kulaklarının hemen arkasındaki savunmasız nokta boyunca ilerliyordu... Bir iddia değil. Bir davet. Sıcak nefesi ve kadifemsi dudakları, hiç tanımadığı bir yaratığı, sağduyu ya da sonuçları umursamayan bir kadını kendi teninin altından çekip çıkarıyordu.

Anahtar. Ellerini adamın omuzlarında sıktı, kendi hızlanan nefesiyle savaştı. O anahtara odaklanmak zorundaydı. Ganimetini eline geçirir geçirmez, artık buna ihtiyacı kalmayacaktı - onun ellerinin çizilmesine

Sırtında yavaş, tembel daireler çiziyor, o can sıkıcı yumuşak dudaklar sanki her santimetrekaresinin haritasını çıkarmak istercesine vücudunu inceliyordu.

Hepsi kendi zevki içindi, değil mi?

Onlar anahtar. Burada özleminden deliye dönmüş olanın kendisi olması gerekirken, neden onun aklını kaçırmasına izin veriyordu?

Titreyerek bir nefes verdi ve nefesini tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Agenor'un kıkırdaması kulağının kabuğuna sıcak bir nefes fısıltısı gönderdi. Küstah piç kurusu - ama bunu ona söylemek için dudaklarını ayırdığında, boynunu öpmek için eğildi, sonra dişlerini kulak memesine hafifçe kenetledi. Kadının karnının alt kısmına kadar keskin bir sıcaklık yayıldı. Dudaklarından kaçan tek şey istemsiz bir inlemeydi. Adam yine güldü ve kadın zevkle acıyı, dirençle teslimiyeti ayırt edemeyinceye kadar kulak memesini dişledi - ta ki dişlerinin her bir sıyrığını vücudunun her yerinde hissedinceye, meme uçlarını sıkıncaya, kalçalarının arasındaki ağrıyan eti ısıtıncaya kadar.

Odaklan. *Odaklan.* Anahtarının düşüncesi onu boğulmaktan koruyan son çapaydı. Bu gece aklını yitiren *o* olmalıydı...

Parmaklarını onun omuzlarının kışkırtıcı sertliğini bırakmaya zorladı. Parmaklarını gövdesi boyunca, sert göğsünün ve karnının çıkıntılarının üzerinde gezdirdi, daha iyisini bilse bile vücudunun hissinin tadını çıkardı. Öpücükleri ve okşamaları daha sıkı, daha umutsuz bir hal aldı - gezgin dokunuşları pantolonunun bandına yaklaşp yavaşladıkça kendini tutma çabasına ihanet etti.

Karnının alt kısmında acımasız bir memnuniyet filizlendi. Güzeldi. Kısıtlama, öz kontrol kaybı anlamına geliyordu. Kendini kontrol edememesi ise bir şans olduğu anlamına geliyordu.

Parmaklarını gömleğinin altından, pantolonunun sağlam keten kumaşının altından geçirdi.

Gergin kaslar onu bekliyordu, sıcak ten ve -tanrılar ona yardım etsin- kumaşa baskı yapan ereksiyonun sıkı çıkıntısı. Agenor'un nefesi omzuna takıldı ve ilk düğmesini kasıtlı bir yavaşlıkla açarken zafer, göğüslerinde, kalçalarında, uyluklarında sızlayan umutsuz ihtiyaçla karıştı. Bırak aklını kaçırırsın. Onun dikkatini çekmek için yalvaran o sert uzunluktan başka bir şey düşünmesin ve-

Agenor'un elleri onun bileklerine kilitlendi.

Çılgılığı bir kalp atışı kadar geç geldi. Direnme düşüncesi aklına bile gelmeden önce kollarını vücudunun arkasına çekti ve ellerini sırtına sabitlerken onu kendine doğru çekti. Parmakları bir mengene gibiydi, bileklerini zarif ve acımasız bir kontrolle yerinde tutuyordu ve kadının onun kucağına, güçlü gövdesinin mermer duvarına doğru tökezlemekten başka seçeneği yoktu.

"Seni *piç*," diye başardı, kaçmak için ellerini sıktı ama boşuna. Ona karşı çok sıkı bastırılmış, çaresiz ve güçsüz, teninin sedir kokusunda boğulurken... Kaçma çabaları zayıfladıkça kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Dün geceki deliliğe geri döndüğünü hissedebiliyordu; yumuşak battaniyeler, aç beden ve aklını başında tutmasını sağlayan sadece en ufak bir mantık kıvılcımı.

"O ellere göz kulak olsam iyi olur, küçük hırsız," diye mırıldandı, sanki çırpındığını fark etmemiş gibi sol eliyle her iki bileğini de kavradı. Sağ elinin parmakları kızın kalçasını kavradı. Sonra aşağıya, aşağıya, aşağıya, kalçasının üzerinden elbisesinin eteklerine doğru kaydı, onun özlem dolu, zonklayan çekirdeğine çok yaklaştı. Teslim olmaya çok yakındı.

Allie dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı - nefesinin kesilmemesi için elinden gelen tek şey buydu. "Yapmazdım-

Eteğini çekiştirdi; parmak uçları çıplak kalçasına ulaştı. Yine de nefesi kesildi.

"Tabii ki yapmazsın. Parmaklarını tekrar yukarı doğru uzatırken dudaklarını onun şakağına bastırdı ve bacaklarının arasında mayalanan açlığı doğru kaçınılmaz bir çizgi çizdi. Islak, ahlaksız sırlar ve onu durdurmak için kendini zorlayamadı. Kalçasının iç kısmındaki savunmasız tene ulaştığında ve son bir an bekledikten sonra dudaklarının arasındaki o en hassas noktaya tek bir parmak ucuyla dokunduğunda değıl.

İçinden ateş fişkırdı. Tekrar serbest kalmaya çalıştı, artık anahtar için değıl, ona dokunmak istediğı için, ölümü pahasına da olsa ellerini o muhteşem, uzun vücudun üzerinde hissetmek istediğı için.

"Allie. Alçak, gırtlaktan bir yakarış.

"Bırak beni. Mücadele etmeyi unuttu.

Sessiz olmayı unuttu. Görevleri, hırsızlığı ve kendini kanıtlamayı düşünmeyi unutmıştu. Her siniri, varlığının her lifi sadece bacaklarının arasından kayan, bükülen ve alay eden, her çizgisini ve kıvrımını keşfeden o çaresiz parmaklara odaklandı. Ona karşı gevşedi, elleri onun avuçlarında gevşedi ve teslim oldu. şakağına değılen hırıltılı nefesinden başka bir şey duymadı, ay ışığının aydınlattığı omzunun onu desteklemesinden başka bir şey görmedi. Çarpan kalbinden, şehvetten deliye dönmüş sevincinden ve onu okşayan, sırılsıklam etinin üzerinde dönüp duran çevik parmaklarından başka hiçbir şey hissetmedi, ta onu *daha* yakın, *daha derin* hissetme ihtiyacıyla çığılık atana kadar...

Bir inilti daha kaçtı. Tanıdığı her şeyden ve herkesten uzakta, artık içinde tutamıyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı, sesi o kadar kısık, o kadar şefkatliydi ki, kız onun kollarında çatlayıp eriyecek gibi hissetti. 'İşte bu, küçük hırsız...'

Bir kez daha çekiştirdi ve bu kez adam onu bıraktı, elini ensesine dolamak için bileklerini serbest bıraktı. Adamın ilk drtmesiyle başını geriye eğdi. Gözleri kapalı, dizleri zayıf, iğdsel olarak adamın sondaj dudaklarının taleplerini karşıladı, ağzı onunkinin üzerinde gezinirken ve aklındaki son net düşünceleri silerken tekrar inledi. Kadın kendini sabitlemek için adamın omuzlarını tutarken, adamın parmakları kalçalarının arasında keyifli keşiflerine devam etti. Alaycı ve yatıştırıcı. İkna edici ve talepkâr. Onun dokunuşlarının bile karşılayamadığı, sırlıslık olmuş, arzulayan etinin üzerindeki her darbede daha fazlası, daha *iyisi* için haykıran, içindeki yıkıcı bir ihtiyaı ateşliyordu.

Adam onu öperken dudaklarından şaşkın miyavlamalar döküldü. Kulaklarına başka bir kadının iniltileri, başka bir kadının çılgınlığı gibi geliyordu.

"Bana bunu istediğini söyle. Fısıltısı dudaklarına bir başka okşayıştı, nazikti ama kalbini ters yüz edecek kadar da niyetliydi. "Bana daha fazlasını istediğini söyle.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes aldı. 'BEN - BEN...'

Parmakları kadının kalçalarının arasından kayboldu.

"*Lütfen*. Bu bir hıçkırık olarak ıktı. Tutarsız düşünceleri, onun dokunuşlarının olduğu yerdeki ani boşluktan başka hiçbir şeye odaklanamıyor, sinirleri vahşi bir hüsrarla haykırıyordu. "İstiyorum - ben-

Elbisesini düzeltmeye başladı, parmaklarının kalçasına her dokunuşu bir başka şimşek akmasına neden oluyordu. Allie bir heykel gibi kıpırdamadan durdu, elleri adamın omuzlarında kenetlendi, uzuvları ateşli bir beklentiyle titriyordu. Adam bacaklarını santim santim açarken soğuk gece havası Allie'nin tenini okşadı, dudakları hâlâ onu pebilecek kadar yakındı.

"Daha mı?" diye mırıldandı.

Dşnemiyordu. Sadece isteyebilir ve yalvarabilirdi. "*Daha fazla*.

Ve kaşlarının arasına son bir öpücük kondurarak önünde diz çöktü.

Sıkı bir el poposunun üzerinde genişçe açılarak onu yerinde tuttu. Biri tekrar kalçalarının arasına girdi, parmak uçları ıslak dudaklarının arasında gezindi, yarığının etrafında oynadı. Ve kız kendini toparlayamadan, adamın ne yapmak üzere olduğunu tam olarak anlayamadan, adam son birkaç santime doğru eğildi ve dilini dudaklarının birleştiği sinir demetinin üzerinde gezdirdi.

Allie haykırdı, ayakta durabilmek için saçlarını tuttu. Kör edici sıcaklık ve güç Allie'yi titretti, başını döndürdü ve bayılmanın eşiğine getirdi - ve adam onu tekrar yaladı, şimdi daha sertti, dilini yavaş ve lüks bir şekilde her hassas noktasının üzerinde gezdirdi. Dizlerinin bağı çözüldü. Bocaladı, boğuk çığlığı artık zevkten olduğu kadar alarmdan da kaynaklanıyordu.

Gecenin sessizliğini belli belirsiz bir vınlama bozdu. Gergin, güçlü kadife bacaklarını, sırtının alt kısmını sarmış, dilini aynı noktaya tekrar dokundururken onu sabit tutuyordu.

Kanatlar.

Kanatları onu tutuyordu.

Allie koyu kadifeye gözlerini kırıştırdı, gözleri şehvetten bulanıklaşmıştı. İçine doğru eğildiğinde sıkı zar yol vermedi, sağlam bir güvenlik kozasıyla etrafını sardı. Ama poposundaki el daha sıkı pençeliyor, onu daha yakına çekiyor, teslim olmasını istiyordu.

Gözlerini kapattı. Ve teslim oldu.

Elleri ve kanatları onu yutması için orada tutarken, kız avucunun içinde gevşediğinde bir memnuniyet iniltisi çıkardı. Parmakları vücudunun kaygan hatlarını okşarken, yaladı, emdi ve burnunu soktu, onu dayanılmaz yüksekliklere sürükledi ama asla yeterince yükseğe çıkmadı, asla umutsuzca ihtiyaç duyduğu o parçalanma noktasına yeterince yaklaşmadı.

Belki de bu yüzden ölecekti. Belki de içinde oluşan kemik kırıcı beklentiden, çıldırtıcı bir arzudan başka bir şey olmayan bir dumanla havaya uçacaktı.

Parmak ucunu yarığına bastırdı, sonra bir tane daha. Dudakları durmaksızın onu okşarken, yarım parmağını içine sokarak onu tahrik etti. Vücudundaki her kas onun etrafında gerildi, istilayı memnuniyetle karşıladı, onu *arzuladı* ...

Geri çekildi.

Daha fazlası için inlediğini, yalvardığını, yalvardığını duydu. Umurunda değildi. O ince parmak geri döndüğünde, onu yavaşça ve nazikçe doldurduğunda değil. Daha önce hiçbir şeye, bu dokunuşa ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı; parmak, şimdiye kadar koyduğu tüm engelleri aşarak daha derinlere kayarken duyduğu o keyifli sürtünmeye.

"Lütfen," diye fısıldadı. 'Lütfen, Agenor...'

Patlayan bir baraj gibi, adının duyulmasıyla yıkıldı. Parmaklarını ham, doyumsuz bir güçle içine soktu, onu o kadar derine doldurdu ki, *bütünlüğün* ezici hissinden bayılabilirdi. Serbest bırakılma bir gelgit dalgası gibi üzerine çarptı, ayaklarını yerden kesen ve mükemmel, memnun bir mutluluğun boş bir kabuğundan başka bir şey olmayana kadar onu tekrar tekrar sular altında bırakan bir zevk dalgası ...

Kendine geldiğinde onu kucağına almış, bir çocuk gibi göğsüne yaslamıştı. Yüzü onun birkaç santim üzerinde, ay ışığında su katılmamış huşu dolu gümüşü bir maske gibi duruyordu.

Bir an için, teninin üzerinde gezinen soğuk gece havası bile içinde kabaran sıcaklığı bastıramadı.

Uzanıp gömleğini omuzlarından yırtmak istedi, ellerini yanağına dolamak ve onu öpmek istedi, ta ki o da yalvarana kadar.

Merhamet. Ama kız ellerini kaldırıncâ, adam , kızın alınına bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Seni eve götüreyim, küçük hırsız.

Home.

Eve dönmesini mi istedi?

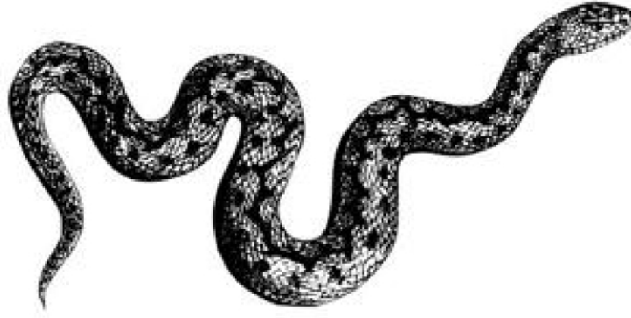
Onun da istemesi gerektiği gibi. Farkına varması biraz geç oldu. Burada olmaması gerekiyordu. Bunu yapmaması gerekiyordu. Onun kollarına uzanıp kendini *güvende* hissetmemesi gerekiyordu, sanki bu, tek bir parmak hareketiyle tüm köyünü yok edebilecek bir erkek değilmiş gibi...

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

Rustvale'in evlerini görene kadar onu dar dağ yolunda geri götürürken düşünceleri ve duyguları karmakarışık - kafa karışıklığı, hayal kırıklığı, gereken bir arzu. Sonunda onu tekrar ayağa kaldırdığında, ne kadar uğraşırsa uğraşsın hayal kırıklığının acısını bastıramadı.

Ancak saatler sonra, Inga yanında usulca horlarken yatakta uyanık yatarken, anahtarı tamamen unuttuğu aklına geldi.

CHAPTER 9

Agenor ellerini onun üzerinden nasıl çekebildiğini bilmiyordu. Duvarları yıkmadan ve onu tekrar dışarı, kollarına, yatağına sürüklemekten onun o lanet olası evin içinde kayboluşunu izlemeyi nasıl başardı... Yüzüne fırlattığı o tek zehirli cümle olmasaydı, bunu yapamazdı.

Ama sözleri gecenin sessizliğinde düşüncelerini terk etmedi. *Duyduğum kadarıyla bencil aşıklarmış.*

Onun hakkındaki kötü düşüncelerini bir kez daha doğrulamayacaktı.

Bu da muhtemelen bencillikti, pazarlığın o çarpık işleyiş biçimiyle - sadece onun hakkındaki iyi düşünceleri için özverili olmak. Umurunda değildi. Bırakın ona yardım etmekle yükümlü olsun; bu onun sorunlarının en küçüğüydü. Pazarlık olsun ya da olmasın, ona kendisini manipüle etmekle suçlaması için bir neden vermeyecekti,

Onu baştan çıkarmanın tek yolu doymaktı. Alternatifi eve bu şekilde dönmek olsa bile, zihni çıldırtıcı bir arzunun puslu karmaşası, vücudu Tanrıların Savaşı başladığından ve hayatı hiç bitmeyen bir kan dökme ve görev şarkısına dönüştüğünden beri hissetmediği pervasız, ilkel bir ihtiyaçla titreşiyor.

Yumruğu idare etmek zorundaydı. En azından şu anda nerede durduklarını, hem çok fazla dürüstlüğün hem de neredeyse yeterince dürüstlüğün olmadığı bir akşamda aralarında tam olarak neyin değiştiğini anlayana kadar.

Bu sadece politika.

Ama yine de... öyle miydi?

Çok hızlı, çok pervasızca uçtu ve kendi küçük balkonuna öyle bir hızla indi ki, çarpmanın etkisiyle neredeyse ayak bileğini burkacaktı. Sadece politika. Bu onun hayatının büyük bir kısmı için doğruydı, bunu şimdi anlıyordu - kendi hayatının renksizliği kadar doğruydı. Russ hakkındaki gerçek, komşularıyla olan hesaplı etkileşimleri hakkındaki gerçek, gömleklerinin arasına bıraktığı mektuplar hakkındaki gerçek buydu. Hatta onun hakkındaki gerçek bile olabilirdi. Söylediklerinin ve yaptıklarının çoğunu açıklamak kolaydı, eğer Russ onun için sadece bir araçsa, adadaki insanların çıkmazlarını not etmek zorunda kalan ilk ve tek fae hükümdarı.

Ama öfkeli olmayı unuttuğu birkaç anda yüzündeki o yumuşaklık parıltılarını görmüştü. Onun kollarında parçalandığını hissetmişti.

Yatak odasının tanıdık, renksiz görüntüsü tarafından bile engellenemeyen uyarılması yeniden alevlendi.

Ona ne yapıyordu? Hiç kimse için aklını kaçıracak biri olmamıştı. Geçmişteki bazı sevgilileriyle geçirdiği zaman ne kadar hoşuna gitmiş olsa da, bunlar her zaman iş ve devlet meselelerinden sonra gelirdi - birkaç yıl süren ve sonra çözülen mantıklı, karşılıklı yarar sağlayan ilişkiler

başladıkları gibi dostça. Tüm kurallara uyarak. Tüm beklentilerini karşıladı. Tam da istediği gibi, basit ve güvenilir ve ...

Sıkıcı.

Ve şimdi bir çift soğuk mavi göz, onu kara sevdaya tutulmuş bir genç gibi döndürmeye yetmişti.

Neşesiz bir kahkahayla gömleğini yırttı - tıpkı o sessiz dağ yolunda onun için yapacağı gibi, eğer onurlu ve özverili olmaya kadar aptalca kararlı olmasaydı. Tanrılar ve şeytanlar. Banyo zamanı. Bu deliliğin bir kısmını gözeneklerinden temizlemenin ve o sabah yapmaya çalıştığı tüm planları bir kez daha altüst ettiği için bundan sonra ne yapacağını düşünmenin zamanı gelmişti.

Masasının üzerindeki katlanmış bir parşömen parçası geçerken gözüne çarptı - o sabah odasından çıktığında orada olmayan bir mektup.

Kalbi tek bir atış attı. Sonra mesajı kapalı tutan mührü fark etti ve kendi uçarı zihnine bir küfür savurdu - ne düşünüyordu ki? Tabii ki Allie'nin değildi. Mahkemenin çarkları hâlâ dönüyordu, insanların toplantıları ve kararları için hâlâ ona ihtiyaçları vardı; neredeyse bir hafta boyunca sersemlemiş bir şekilde beyinsiz kalması bir mucizeydi. Mektuplar en azından beklemesi gereken şeydi. Kimse bütün gece hangi cehennemde olduğunu sormazsa şanslı sayılırdı.

Ve *kesinlikle* yarın biraz iş yapabilme ihtimali yüzünden bu kadar gülünç derecede suratsız hissetmek için hiçbir nedeni yoktu.

Notta Tolya'daki bir su perisi topluluğuyla ilgili bazı sorunlar olduğu yazıyordu. Melinoë yarın Creon'la bu sorunu çözmesini bekliyordu. Bu gerçekten de çok kötü olamazdı. Perilerin her iki yılda bir sorun yaratma alışkanlığı vardı, ancak bunun bir sonucu olacakmış gibi görüldüğü anda hemen geri çekiliyorlardı. Daha fazla sürmesini beklemiyordu-

Bekle.

Sadece görmeyi umduğunuz şeyi görürsünüz. Sesi hafızasında sığ bir deniz kadar berraktı ve odanın her köşesinden ona doğru yankılanıyordu. *Hiç şaşırmamana şaşmamalı.*

Oh, lanet olsun.

Notu tekrar masasına çarptı, sonra sandalyesine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Görmeyi beklediği şey... Birkaç püsküren su perisi, isyan için makul bir neden yok ve gürültüyü çabucak bitirmek için kibirli ama etkili bir katil.

Onlara sordun mu?

O yapmadı.

Cehennem. Nasıl olmuştu da her şey birdenbire bu kadar karmaşık hale gelmişti? Beyni, yapması gereken hareketlere uyum sağlamak için umutsuzca çabalarken biraz fazla yırtılan ağırlı bir kas gibi hissediyordu. Görmezden gelinemeyecek kadar sinir bozucu bir gerginlik - ve yine de, çarpık bir şekilde, garip bir şekilde hoş bir his.

Ağrıyan kaslar gibi, bu da bir büyüme hissiydi. Hareket hissi.

Yarın Creon'la buluşmaya karar verdi. Bütün bu kargaşanın nedenini soracaktı. Sonra da bu konuda ne yapılması gerektiğini *görecekti*.

Ve belki de Allie bunu geride bıraktığında ondan çok fazla nefret etmeyecekti.

Gün doğumunu yarım saat geçte toplantı odasında onu bekleyen elçi, Eldoris adında soluk tenli, mavi kanatlı bir kadındı. Agenor onu Savaş'ın hemen bitiminden beri görmemişti.

Takımadaların tamamında fae yerleşimleri kurulmasını öneren seslerden biriydi. Çoğu fae'nin kendi evlerini terk etmek için acele etmediği ortaya çıktığında, perilerin adalarında bir elçilik görevi almış ve Kızıl Saray'da yüzünü nadiren göstermişti.

Agenor ondan pek hoşlanmıyordu ama en azından onlar konuşurken pencere kenarına uzanıp dışarıyı seyreden ve hançerlerinden biriyle elinin arkasına küçük çizgiler çizen Creon'dan daha sosyal bir arkadaşıtı. Kestim. Kan. Yarayı iyileştirmek için bir mavi büyü parıltısı. Bir kesik daha. Agenor Ana'nın oğluna vaktini nasıl geçireceğini söyleyecek değildi ama gözünün ucuyla gördüğü kayıtsızlık ve gelişigüzel kan dökmenin birleşimi, Eldoris'e karşı normalde hissedebileceğinden çok daha fazla sempati duymasına neden oldu.

Raporuna bakılırsa, perilerle ilgili sorun oldukça açıktı. Üzerinde anlaşılan haraç oranları yarım on yıldır karşılanmamıştı. Elçiliğin buna karşı daha sıkı önlemler alma kararı üzerine, Tolya sakinleri adada ikamet eden fae şirketinden çalmaya başlamış ve bu istenen sonuçları vermeyince, fae'ler geceleri hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmaya başlamıştı.

"İşte bu noktada," dedi Eldoris ve kaşlarını çattı, "Anne'nin hizmetkârlarının yataklarında öldürüldüğü konusunda bilgilendirilmesi gerektiğini düşündüm-

"Muhtemelen öldürülmedi," dedi Agenor hafifçe, sandalyesinde arkasına yaslanmak için kanatlarını hafifçe kaydırarak.

"Ne?

"Onlar cinayet işlemez. Bir zamanlar bunun bir zayıflık olduğunu düşünmüştü. Savaşın ikinci yüzyılında bir su perisi hapishanesine rastladığından beri, bu fikrini oldukça değiştirmişti. "Halkın oturuyor olabilir

Konuştığımız gibi bir yerlerde ısırgan otu sarmaşıklarına dolanmış durumdalar ama hayatta kalacaklarından oldukça eminim.

Eldoris bir limonu bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu. "Bu konunun özünde bir fark yaratıyor mu Lord Koruyucu?

Öyle olmadı. En azından doğrudan değil. Aynı fikirde olmak ne kadar kolaydı - aynı fikirde olmak ne kadar *aşikârdı*. Dün geceki kararından sonra bile, bu cazibe onu rotasından saptıran bir fırtına akıntısı gibi neredeyse dayanılamayacak kadar güçlüydü. Ama er ya da geç Allie'yle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı ve eğer dün gece Allie'nin kendisi hakkındaki düşüncelerinde bir değişiklik olduysa, bunu bir anlık tembellikle mahvetmeyecekti.

Ve eğer Allie burada olsaydı...

Nedenini sordun mu?

Eldoris sormuş muydu?

Agenor gözlerini kapadı, düşünceler çözülüyor, *yer değiştiriyordu*, sanki biri kendi beynini kafatasından çıkarıp tamamen yeni bir kafaya yerleştirmiş gibi bir hisle. Sorması gerekirdi. Sormak bir elçinin işiydi. Ama bir su perisi adasında bir asır geçirmiş ve hâlâ yönettiği insanların en kutsal kurallarından birini -hiçbir canlıyı öldürmeme yeminini- öğrenememişse, bu ani isyanı tam olarak neyin tetiklediğini araştırmayı düşünmüş olma ihtimali neydi?

Hayır," dedi, biraz geç kalarak. "Sanırım öyle değil.

Creon görüş alanının kenarında hâlâ bıçağıyla oynuyor, bakışlarını inatla uzakta, alakasız bir şeye yöneltiyordu. Kes. İyileştir. Kes. İyileştir. İyileştir. Eldoris sessizlikte ona bir bakış fırlattı; Agenor'un çok iyi tanıdığı yüz ifadesi, işin içinde Ana'nın oğlu olduğunda ortaya çıkıyordu: kısmen korku dolu bir tedirginlik, kısmen de sessiz bir hayranlık. Eldoris'in durumunda, bu daha ziyade hevesli bir hayranlık gibi görünüyordu.

Creon'un yardımını özellikle, bu görevin onun yatağına girmesini sağlayacağı gibi belirsiz bir umutla mı istemişti? Agenor eğer durum buysa ona iyi şanslar diledi. Bildiği kadarıyla Sessiz Ölüm, Son Savaş'taki o utanç verici olaydan beri tek bir sevgili bile edinmemişti ve bunun nedeni kimsenin denememiş olması değildi.

"Pekâlâ," dedi bakışlarını tekrar ona çevirerek. Evet, gözlerinde kesinlikle çok fazla hayranlık vardı ve yeterince sağlıklı bir ihtiyat yoktu. Agenor içten içe inledi. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapılması gerektiği konusunda benimle hemfikirsiniz?"

Bir şeyler var. Evet, bir şey. Çoğu gün Creon'u sorunun peşine gönderir ve çözüleceğini bilirdi. Ama diğer erkeğin yöntemlerini biliyordu ve kargaşaya neyin sebep olduğunu tam olarak bilmeden bunları gerçekten haklı çıkarabilir miydi?

Mavi gözler hafızasının arkasından ona kaşlarını çattı.

Muhtemelen yapamazdı.

"Lütfen önce bana çatışmanın nedeni hakkında biraz daha bilgi verin," dedi yavaşça.

Pencerede Creon'un bıçağı göz açıp kapayıncaya kadar dönmeyi bıraktı. Neredeyse hiç tereddüt etmedi - ama asla tereddüt etmeyen, asla kırılmayan bir erkek için bu, başka birinin şok olmuş nefesi kadar açık bir şaşkınlık gösterisiydi.

Demek dinliyordu.

Bu da Agenor'un beklediği şey değildi.

"Sebep mi? Eldoris tekrarladı. "Size daha önce de söyledim - haraç oranlarını tutarlı bir şekilde karşılayamamaları üzerine önlemler aldık ve-

"Evet," dedi Agenor, bunu bir kenara bırakarak. "Tam olarak hangi önlemler?"

"Daha fazla tarım arazisi yaratmak. Görünüşe göre kendi toplulukları makul miktarda yiyecek üretebildiğimiz için, kendimize

-'

Daha fazla tarım arazisi yaratmak için. İlk bir, iki kalp atışı için kulağa çok mantıklı geliyordu - ve sonra bu masum cümlenin sonuçları aklına geldi ve kalbi bir an için göğsünde durdu.

"Eldoris. Çok keskin. Ama Tanrılar kahretsin, bu aptallar neyin peşindeydi?"
"Lütfen yeni tarlalar için ağaç kesmediğinizi söyleyin.

Ona baktı - boş, menekşe mavisi bir bakış. Oh,
tanrılar ve şeytanlar.

"Ağaçları mı kesiyordun?" Sesi yumuşak, pürüzsüz bir tona alçaldı - Thysandra'nın deyişiyle ölümcül kibarlığı. "Bir su perisi adasında, Eldoris'te mi? Yani fiilen onların aile üyelerini mi kesiyordun?"

Kreon pencereye dönmedi ama bıçağı artık elinde hareketsiz duruyordu.

"Onlar çok normal ağaçlardı! Eldoris itiraz etti ama zaten solgun olan yüzü bir parça daha aydınlandı. "Bu öldürmek -ya da kaçırmak, her neyse- için bir neden olamaz.

"Su perisi adalarında "normal" ağaç yoktur," diye araya girdi Agenor, her kelimeyi keskin, kırılmış bir hassasiyetle telaffuz ederek. 'Ruhu olmayanlar bile onlar için kutsaldır. Bunun tırmanacağını tam olarak nasıl tahmin edemedin?

Tiz bir kahkaha attı. "Bilmiyordum-

'O yerde bir yüzyıl geçirdin ve bilmiyor muydun? O görev yerinde tam olarak nasıl vakit geçirdiğini sorabilir miyim Eldoris?

Masadan yarım adım uzaklaştı, kaçmak isteyen köşeye sıkışmış bir kuş gibi gergin bir içgüdüyle kanatlarını açtı. 'Birdenbire nasıl *onların* suçlusu olduğumu *anlamıyorum-*'

Agenor, "Lütfen dışarı çıkın," dedi.

Eldoris ona göz kırptı ve .

Daha da kibarca gülümsedi. "Tekrarlamama gerek mı?" "Ama-

"*Kapı*, Eldoris. Adam yardımsever bir şekilde ona çıkışı işaret edince irkildi.

"Meseleyi nasıl çözdüğümüzü sana bildireceğim. Teşekkür ederim.

Creon'a bakarken boğazı düğümlendi, bu kez gözlerinde çok daha makul bir korku vardı. 'I-'

"*Teşekkür* , Eldoris.

Kaçtı.

Ancak kapı mavi kanatlarının ardından çarparak kapandığında Creon arkasını döndü, sert yüzünde belli belirsiz bir eğlence ifadesi vardı. Agenor bir laneti bastırmak için çaba harcadı. Piç kurusu elbette eğleniyordu. Ne de olsa, hangi ırktan olursa olsun aile üyelerini parçalara ayırmak, günlerinin yarısını geçirme şekliydi. Ama bu asla ilk suça verilecek bir cevap değildi, değil mi?

Belki de "Bundan haberin var mıydı?" derken biraz fazla suçlayıcı konuşuyordu.

Kreon başını salladı, sonra omuz silkti.

"Sanırım Achlys ve Melinoë'nin de bundan haberi yok? Bir omuz silkme daha.

O halde bilemezler, diye karar verdi Agenor. Yüce Hanımlar bu çılgınlık hakkında en ufak bir fikre sahip olsalardı bunu duyardı, değil mi?

"Tolya'ya gidebilir misin?" dedi, kendini aniden bitkin hissederek. Tanrı aşkına, günün bitmesine daha bir saat vardı. 'Aptalların ağaçları kesmeyi bırakmasını sağla, sonra da perilerin rehinelerini geri vermesini sağla. Eğer bu anlaşma yüzünden sorun çıkaran olursa, sanırım onları halledebilirsin.

Kreon'un gülümsemesi yetişkin bir savaşçıyı bile ürpertebilirdi.

"Bir gözün de Eldoris'in üzerinde olsun," diye ekledi Agenor, baş ağrısını bastırmak için alnını ovuşturarak. 'O görevde ihtiyacımız olan kişi olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum. Eğer onun yerine geçmemizin daha iyi olacağını düşünüyorsanız - o zaman pozisyonu boşaltın.

Creon'un başını sallayışında en ufak bir tereddüt izi yoktu. Gerçekten de ilgi tamamen tek taraflı gibi görünüyordu.

"Unuttuğum bir şey var mı?

Creon masaya doğru yürürken cebinden kısa bir kalem çıkardı ve cevabını en yakın parşömen parçasına karalamak için eğildi. *Haraçlar konusunda bir şey yapmak ister misin?*

Su perilerinin yıllardır vermeyi başaramadığı o lanet haraçlar. Agenor önlem almak zorunda olduğunu biliyordu. Bir hafta önce bunu telafi etmek için ücretleri yükseltmekten ve bu yeni ücretlerin karşılanmaması gibi istenmeyen bir olasılığa karşı birkaç tehdit savurmaktan çekinmezdi. Ne de olsa herkes perilerin ve onların uçucu zihinlerinin bir haftadan daha uzun bir süre öncesini planlamaktan olduğunu ve hayatlarını kurtarmak için temel hesaplamaları yapamadıklarını biliyordu. Muhtemelen her zamanki gibi dikkatsiz ve özensiz davranmışlardı ve sert bir program onları tekrar yola getirmek için yeterli olacaktı.

Şimdi...

Aylarca aç kaldık ama tahılımız vardı.

Oranların makul olması gerekiyordu. Orantılı. Ve nasılsa Allie'nin adamlarının Allie farkına varmadan planlarını yanlış değerlendirip berbat ettiklerini düşünmüyordu.

"Haraçlar hakkında düşüneceğim," dediğini duydu. "Bunu Anne ile görüşeceğim.

Creon onun şaşkınlığını hissetmiş olmalıydı. Ama Sessiz Ölüm son bir kez başını sallayarak geri döndü ve kapıya doğru ilerlerken notunu kayıtsız bir kırmızı parıltıyla toza çevirdi. Soru sormak yok. Anne'nin bu ani yumuşaklık hakkındaki düşünceleri hakkında kendini beğenmiş yorumlar yok. Ya çocuk konuşmanın olağandışı seyrini umursamadı ve her halükarda bir sürü insanı öldürmeyi planladı ya da konu gelecekteki bir konuşmada, muhtemelen mümkün olan en kötü anda gündeme gelecekti.

Agenor bir lanet mırıldandı. Sonrası için bir endişe. Önce şu lanetli haraçlarla ilgili sorunu çözmesi gerekiyordu.

Arşiv odaları bu toplantı odasından sadece birkaç koridor ötedeydi ve yine de bu kısa mesafe içinde ona umurunda bile olmayan görevler hakkında çok fazla soru soran çok fazla fae ile karşılaştı. Nihayet hedefine ulaştığında, bir bakış bile kâtipleri acilen başka bir yerde ihtiyaç duyduklarına ikna etmeye yetmişti.

Allie ne demişti? *Sence protokollerin kimsenin umurunda mı?*

Yanılıyor olmalıydı, en azından çoğunluk hakkında. Bu yönetimin bir kısmını kendisi de kontrol etmişti. Elbette bazı küçük usulsüzlükler, ara sıra yanlış hesaplamalar vardı - ama bu çapta bir yönetimden başka ne beklenebilirdi ki?

Bekle.

Küfür etti.

Deiras'ın son görevinin raporu, Birinci Elçi'nin yaptığı küçük hataları düzelttikten sonra bıraktığı yerde duruyordu. Kalın deri dosyayı çıkardı ve önüne açtı. Küçük hatalar, evet, ama o kadar küçüklerdi ki...

Gözleri yeniden sürünen rakamların üzerinde gezinirken zihni dehşetle duruldu.

Belki küçük hatalar. Birkaç alt toplam sadece bir kesir eksikti, kayıtlı ağırlıklara tam olarak uymayan birkaç değer tahmini. Hiçbir şey kendi içinde özensizlik olamazdı. Ama artık bunun özensizlik olmasını beklemiyorsa - burada kendisine sunulan ipuçlarını ve hesaplamaları gerçekten *düşündüyse* ...

Oh, Tanrım.

İlk rapora göz atmak için bir saat harcadı, her küçük dikkatsizliği, her küçük yanlışlığı değerlendirdikçe midesindeki çukur daha da genişledi. Bir araya getirildiğinde, ciddi bir şekilde düşünüldüğünde, o kadar da önemsiz olmayan bir görüntü çiziyorlardı. Rakamlar karmaşasından rahatsız edici derecede net bir rapor ortaya çıktı - insan adalarının yaptığı ödemeleri az gösteren ve saraya teslim edilen altın ve tahıl fazla gösteren; haraç oranlarını mucizevi bir şekilde yüzde yirmi kadar artıran ve aynı yüzde yirmiyi neredeyse kesin bir serapta tekrar yok eden bir rapor.

Elinde tuttuğu bir rapor. Ve onayladı.

Acı veren bir dehşet patlamasıyla dosyayı en yakındaki masaya çarptı ve raflardan rastgele üç tane daha alıp titreyen parmaklarıyla çevirerek açtı. Rakamlar etrafında dönüyordu, anlaşılması zor ve elle tutulamazdı, onları anlamlandırmak için yaptığı umutsuz girişimlerle alay ediyorlardı - ama o onlarla boğuştu, kalıpları buldu, hataları buldu ...

Onlar daha kötüydü.

Daha da .

Sırtındaki ter, kanatlarının arasından aşağıya doğru buz gibi kayıyordu. Daha fazla rapor. Daha fazla hesaplama. Daha fazla üstü örtülü sahtekârlık, artık ne aradığını bildiğine göre bunun belirtileri gülünecek kadar açıktı - ucuz küçük bir numara,

ve insan haraçları getiren her bir piç bunu on yıllardır burnunun dibinde kullanıyordu.

Ve onlara izin vermişti. Yeni rutinine alışmış, savaş yorgunu ve savaşta verdiği kayıplardan sonra barış için umutsuz, onların barışa *sahip olduklarına* karar vermiş ve bir daha asla başka bir şey aramamıştı.

Savaşlar devam ederken.

Göz gezdirirken elleri titriyordu, sayfalar birbiri ardına şüphelerinin en kötüsünü doğruluyordu. Bunu onlarca yıl önce görmeliydi. Bunu düzeltmek onun göreviydi. Bunun yerine kendi işinin yükünü, kendi aptallıklarından koruduğunu düşündüğü insanların omuzlarına yüklemiş, savaş, savaşacak gücü olmayanlara bırakmıştı. Bunu neden görmemişti?

Ve daha da kötüsü, kimin vardı?

Arşivin zemininde küçük bir sefalet topuna dönüşmek istiyordu; kanatları, uykuya dalmak için çaresizce çırpınan küçük bir fae çocuğu gibi başının etrafında kıvrılmıştı. Dünyayı dışlamak. Başarısızlıklarını görmezden gelmek. Ama başarısızlığa uğrattığı bu insanların onun başarısızlıklarını görmezden gelmesine imkân yoktu ve Allie'nin bakışlarını düşünmek bile ...

Oh, Tanrım. Ona yanıldığını söylemişti. Suçlamalarına kıkırdamıştı.

Ölmek istedi. Dağın onu yutması için ayaklarının altındaki zeminin açılmasını istiyordu. Üç metre sert kayanın altına gömüldüğünde, şu ana kadar kendini kanıtladığından daha işe yaramaz olamazdı.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Onu kendisinden nefret etmemeye ikna edemezdi - ondan nefret *etmeliydi*. Tek yapabildiği ona hatalarını itiraf etmek ve daha iyisini yapacağına söz vermektir; kendini affettirmek ya da minnettarlık kazanmak için değil, en azından onun neyi başardığını bilmeyi hak ettiği için. Sonunda onun ne kadar cesur olduğunu görmüştü.

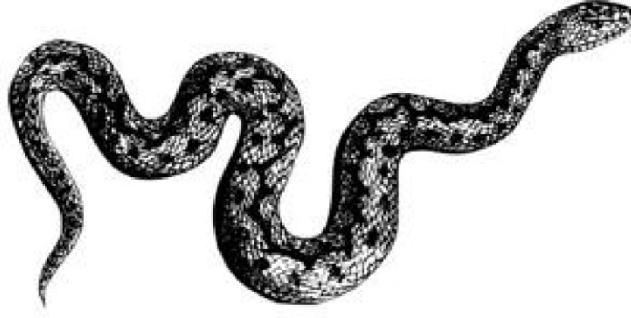
Ona, halkının çektiği acılardan sorumlu olan erkeğe meydan okumak, bunca yıl boyunca hayatta kalmak zorunda olduğu şeylerin bir kısmını nihayet anlamıştı. Ailesini hayatta tutmak. Köyünü hayatta tutmak. Yapması gereken *her* şeyi.

Ona söyleyecekti. Ve sonra daha iyisini yapardı.

Ölü ya da diri tüm tanrılar adına, o daha iyisini yapardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

Allie zihni dönerek ve midesi bulanarak uyandı ve bugünün hasta olmak için iyi bir gün olduğuna karar verdi.

Bu, faydasını azaltma korkusuyla çok sık kullanmaya cesaret edemediği bir kaçıştı; eğer her iki haftada bir baş ağrısından şikayet etmeye başlarsa, er ya da geç köyün atanmış fae şifacısının ona borçlu olduğu birçok iyilik bile artık onu sessiz tutmaya yetmeyecekti. Ama bir buçuk yıldır hiçbir hastalıktan şikâyet etmemişti ve bu süre zarfında birçok yanlış teşhis ya da özensiz çalışma vakasını düzeltmesine ve örtbas etmesine kesinlikle yardımcı olmuştu.

Ve bugün sarayda olmayı *gerçekten* ama *gerçekten* istemiyordu. Hele ki aynı binada kadim, yakışıklı, tekinsiz bir şekilde şefkatli bir fae lordu da dolaşıyorsa.

Bu yüzden amirinin ayaklarına kapanarak neredeyse bayılacakmış gibi yaptı ve halının yeni ve pahalı olduğunu bildiği ofis ön odasında beklerken biraz öğürdü. Ona bugün için izinli olduğunu ve şifacının yarın onu görmeye geleceğini söylemekte gecikmediler.

Pek bir şey bulamazdı ama Allie bu konuda pek endişelenmiyordu.

Köşeden sendeleyerek çıktı ve sonra eve giden yolun geri kalanını koştu, kendisiyle mahkeme arasına mümkün olduğunca çok kilometre koymaya hevesliydi. Ya da daha doğrusu...

Cehenneme kadar yolu var. Kimi kandırmaya çalışıyordu?

Kendisi ve Agenor arasında. Kendisi ve o yumuşak, ikna edici ses arasında, kendisi ve dün gece bir şekilde tüm hislerini ve mantığını kaybetmesine neden olan o yetenekli parmaklar arasında. O karanlık dağ yolunda tam olarak ne olmuştu? Artık anlam veremiyordu. Anlamlandırmak *istediğinden* de emin değildi.

Neden onun yanında kendini bu kadar savunmasız bırakmıştı? Neden ona Russ'tan, Inga'dan, yaptığı seçimlerden bahsetmişti? Neden, *neden* onun kendisini ne kadar etkilediğini - onu istemekten başka bir şey yapamadığını - ortaya çıkarmıştı?

Umutsuzca.

Ve lanet olası tanrılar aşkına, neden onun sesi zihninde yankılanmayı kesmiyordu?

Belki de ondan uzak durmalıydı. O anahtara da, bileğindeki pazarlık işaretine de lanet olsun. Şu anda kaybedilen bir bahisten çok daha tehlikeli şeyler söz konusuydu. Akıl sağlığı, saygınlığı,...

Kalbi mi?

Rustvale'in tek caddesinin ortasında aniden durdu. Yüce Tanrım.

Herhalde bu, aklından tüm samimiyetiyle geçirdiği bir düşünce değildi?

Görünüşe göre Marette'in ağdalı türkülerini çok duymuştu. Kalplerin konuyla hiçbir ilgisi yoktu - hem de hiç. Adam söz konusu olduğunda hiçbir şey *hissetmiyordu*, en azından mantıklı ve haklı bir öfkeden başka bir şey *hissetmiyordu*. Dün gece aptalca, ilkel bir şehvet meselesiydi. Biraz da kafa karışıklığı. Mutfak masasında yaptığı itiraflara biraz şaşırmıştı. Ama kesinlikle başka bir şey değildi - kesinlikle *sevgi* değildi.

birkaç dakika içinde ne kadar kırılmış görüldüğü, ona nasıl *yalvardığı* önemli değildi. Bu onun kendi lanet olası sorunuydu, tıpkı onun sorunlarının da hâlâ kendisine ait olduğu gibi. Ne de olsa bunları onun omuzlarından almayacaktı. Pazarlık hâlâ geçerliydi; yaptığı hiçbir şeyi kendisinden başka kimse için yapmamıştı.

Bu yüzden mantıklı davranana kadar ondan uzak duracaktı.

O zaman o anahtarı tekrar düşünmeye başlayabilirdi.

Ve bu arada onu aramaya geldiyse...

Çok ama çok uzaklara gitmiş olacaktı. Bugünlerde Greyside'a yürümeyi planlıyordu; son kaçak mal torbaları hâlâ orada onu bekliyordu. Şimdi beklenmedik bir boş günü olduğuna göre, bunu kullanabilirdi. En azından Russ'ı ona eşlik etme zorunluluğundan kurtarmıştı; aynı yürüyüşü işten sonra yapacak ve akşam olmadan geri dönmeyecek olsaydı bu gerekli olacaktı.

Rustvale'in çocuklarına bakan kızlara onu uykusunda rahatsız etmemelerini tembihledi. Sonra bir çanta ve en sağlam botlarını alıp kimse görmeden köyden sivişti.

Yürüyüş bir buçuk saatten biraz fazla sürdü. Bu ada bir hapisane olabilirdi ama oldukça büyüktü.

Engabeli dağ yamaçlarını ve tozlu vadileri geçti. Günün bu saatinde Rustvale kadar sessiz olan iki insan yerleşimi daha. Birkaç Fae mahallesinin dış mahalleleri, tuğla ve mermer evlerinin en basitleri bile insan kölelerin hayatlarını geçirmeleri gereken köhne kulübeleri küçümsüyordu.

Allie kendini birden fazla kez, birkaçını ateşe verecek kadar cesur olmayı dilerken buldu.

Gerçi hiçbir zaman o tür bir savaşçı olmamıştı. Hiçbir zaman Fae yemeklerine zehirli otlar kaçırın ya da kanatlı sırtlarının arkasındaki arşiv klasörlerini ve isim listelerini yok eden biri olmamıştı. Kaçakçılarn işi bile, geceleri sahillere çıkıp dış dünyanın sunmaya istekli olduğu her türlü yardımı almak, onun için her zaman fazla fiziksel olmuştu. Bunun yerine gözlerini ve kulaklarını açık tuttu. Bir şeyler biliyordu ve insanların da bildiğinden emin olmasını sağlıyordu. Agenor'un gömleklerini çalmak bir istisnaydı ve ...

Evet. O umutsuz plandan de iyi bir şey çıkmamıştı. Ve neden yine Agenor'u düşünüyordu?

Düşüncelerini başka *bir şeyle* meşgul etmeye kararlı ve umutsuzca başarısız olarak yoluna devam etti. Greyside'ın darağacı ve bitki bahçeleri önünde belirdiğinde, çığlık atabilecek kadar bıkmıştı - kanlı Lord Agenor'dan, onun bencil oyunlarından, tüm bu tanrıların lanetlediğı adadan ve onu kıyılarına sıkışmış tutan görünmez parmaklıklardan bıkmıştı. Çaresizlikten nefret ediyordu. Sıkışıp kalmaktan ve biraz daha az sıkışıp kalmaktan başka bir hayali olmamaktan nefret ediyordu, sanki hayatının olması gereken *buymuş* gibi, iyi yemek yediğı, çok fazla tehlikenin olmadığı bir gün için minnettar olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Tamamen başkalarının merhametine güvenmek zorunda kalmanın bir başka kanıtı olan bu kaçak malları kullanmaktan nefret ediyordu.

Ama Rustvale'in alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı ve bu yürüyüşü boşuna yapmamıştı. Bu yüzden Russ'ın kuzenini tarlada çalışan işçilerin arasında, saçları dağınık bir topuz yapmış, elleri toprak ve yabancı otlarla kaplı bir halde bulana kadar yoluna devam etti. Clara Allie'yi ancak son anda fark etmiş, bakışları karşılaştığı anda gözlerini kısarak onu uyarmıştı.

"Ah, Al," dedi, biraz fazla yüksek sesle. "Russ'ın yeni gömleği için mi geldin?"

Anlamı açıktı. Etrafta dostça olmayan kulaklar vardı. Greyside'ın eşleri ve anneleri Russ'ın küçük bir faeling'i barındıran bir kadına zincirlenemeyecek kadar iyi bir adam olduğu konusunda hemfikir di. Tabii ki Allie'nin birkaç kez köylerine fazladan yiyecek ve mum kaçıran kişi olduğunun farkında değillerdi. Ağın üyeleri çok ama çok sessiz kaldılar. Rustvale'de bile sadece bir avuç insan, bazen birilerinin oturma odasında birdenbire ortaya çıkan çanta ve sandıklardan onun sorumlu olduğunu biliyordu.

Bu yüzden onlar duyma mesafesinden iyice uzaklaşana kadar yüksek sesle iş ve ortak tanıdıklar hakkında sohbet etti ve Clara sessizce, 'Bu sefer biraz grip ilacı, Al,' dedi.

'Tanrılara şükürler olsun. Bu kış buna ihtiyacımız olacak.

Clara başını salladı ama onlar yürürken sessiz kaldı - her zamankinden daha sessiz. Darağacının yanından geçtiler, yarı yenmiş insan kalıntıları hâlâ sallanıyordu. Allie bu manzaraya yıllar önce alışmıştı ama bu kez midesi bulandı - Agenor biliyor muydu?

Ve sonra tekrar döndü, çünkü neden Agenor'u düşünüyordu?

Sanki onun düşüncelerinin kokusunu almış gibi, Clara sessizliği bozmak için aynı anı seçti. "Evinizi ziyaret eden bir erkek fae hakkında söylentiler var.

Güvensizlik tereyağı gibi koyuydu. Allie bir laneti bastırdı ve "*Bir* fae erkeği mi?" diye tekrarladı.

"Birisi bunun Lord Agenor'un kendisi olduğunu söyledi ama-"

"Doğru. Öyleydi."

Clara'nın yüzü en saf kinden oluşan bir yüz buruşturmasına dönüştü - çeliği kesebilecek kadar keskin bir ifade. Mantıklı olan da buydu. Makulden de öte. Yine de Allie kendini açıklama yapmak, onu *savunmak* için acele ederken buldu - "Greyside'da da daha fazla yiyecek teslim aldınız mı?

Şüphe yumuşamadı. "Yaptık, dün.

"Amirlerimizin kötü yönetimini araştırıyor. Kendi komşularına söylediği yalanın aynısı, en güvenli seçenek. "Görünüşe göre, ihmalleri hakkında onlarla birkaç sert söz söyledi.

Clara alay etti. "Peki şimdi. *Yıllar* sonra bu takdire şayan değil mi?"

Doğru tepki - tek doğru tepki - ama yine de Allie dilindeki itirazlarla savaşmak zorunda kaldı. Ama bilmiyordu. Ama bilmek *istiyordu*. Bir aptal, evet, ama iyi niyetli bir aptal...

Sessiz kaldı.

Clara sessizce ona bitkisel preparatların bulunduğu çantaları verdi ve dikkatleri kaçak mallardan uzaklaştırmak için daha yüksek sesle, masumca konuşarak onu köyün dışına çıkardı. Ancak sessiz dağ yollarına yaklaştıklarında Russ'ın kuzeni sesini tekrar alçalttı.

"Al?

"Hmm?

"Lütfen Lord Hazretlerine karşı dikkatli olun. Kaşlarını çattı. "Onun güzel sözleri pek umurumda değil. Sonunda hepsi aynı bencil piçler.

Evet, açgözlü ve benmerkezci, hepsi - bir hafta önce kabul etmekte tereddüt etmezdi. Yine de tereddüt etmemeliydi. Eğer bir şey varsa, pazarlık

her zamankinden daha ikna edici bir şekilde kanıtladı.

Yine de en güven verici gülümsemesini takınıp 'Endişelenme' demesi bir an bile uzun sürmedi. Biliyorum.

Eve dönerken iki insan köyünden daha geçti ve küçük ilaç torbalarını, ağın diğer üyeleri tarafından bir gün içinde bulunabilecekleri boş çiçek saksıları ve alet kulübeleri gibi belirlenmiş yerlere sakladı. Elbette bu diğer üyelerin kimliğini bilmiyordu. Ağın işleyişi böyleydi; ne kadar az kişi bilirse, o kadar az ihanet edebilirlerdi.

Nihayet ganimetinin geri kalanını sırt çantasına güvenle koyup Rustvale'e döndüğünde güneş en yüksek noktasını çoktan geçmişti. Köyün geri kalanı henüz işten dönmemişti, bu da işleri çok daha kolaylaştırdı. Farran'ın genellikle açık bıraktığını bildiği arka kapıdan kulübesine girdi ve ilacı yemek masasının üzerine koydu. Onunla hiçbir bağlantısı yoktu; başka hiç kimseyle de.

Sonra gizlice kendi evine döndü ve hiçbir kız ya da çocuk yatağından çıktığını görmeden aceleyle içeri süzüldü. Köydeki herhangi biri bu ani hediyenin nereden geldiğini merak ederek zaman kaybederse, yeterince iyi bir mazeret.

"Allie?" dedi oturma odasının gölgelerinden gelen bir ses.

Çıglık attı, o kadar hızlı döndü ki neredeyse bileğini burkacaktı. "Lütfen!

Masadaki sandalyesinden ayağa fırladı, ellerini uzatarak onu yakaladı, kanatları telaşla açıldı. Oh, tanrılar, o eller. O *kanatlar*.

Bir anda, dün geceki çılgınlık onu yeniden yaktı, yorgun ayakları ve terli teni lanetlendi. 'Özür dilerim - sizi korkutmak istemedim. I-'

"Senin burada ne *işin* var?" diye tersledi. Öfke kusmak, içinde kabaran o hain rahatlama hissine karşı sahip olduğu en iyi savunmaydı. Onu gördüğünde duyduğu o saçma zevk ürpertisi. *Tüm bencil piçler*. O daha iyi bilirdi. Ona ters ters bakarak ekledi: "Teknik olarak bu evin sahibi olmadığımı biliyorum ama bu sana her an içeri dalma hakkını vermez-

"Biliyorum," diye araya girdi Agenor, sanki ona bir yumruk sallayacakmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Dünkünden daha solgun görünüyordu. Dünden *daha küçüktü*. "Biliyorum, birazdan çıkacağım. Ben sadece..."

Sessizliğe gömüldü, nefesleri çok sığıdı.

Allie yumruklarını sıktığını fark etti. Yumruklarını çözdü ve botlarını tekmeleyerek çıkardı; botlarını adamın suratına fırlatmak için tehlikeli bir istek duyuyordu. En azından kırık bir burunla o kadar çekilmez derecede *güzel* olmazdı.

"Sadece mi?" diye sertçe tekrarladı.

'Sadece oyunu kazandığınızı söylemek istedim,' diye mırıldandı.

Ona baktı - donuk gözlerine, sarkan omuzlarına ve solan kanatlarına - ve şiddetli dürtülerinin parmaklarının arasından kum gibi akıp gittiğini hissetti.

"Sen - sen iyi misin?"

"Sana güldüm. Sesi kusacakmış gibi geliyordu. "Bana neler olduğunu anlattın ve ben de sana *güldüm*.

Allie gözlerini kırıştırarak, "Evet," dedi. "Sen bir pisliksin. Sanırım bugünden önce de bunun farkındaydın.

"Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Kelimeleri ağzından kaçırın bir sarhoş gibi. "Gerçekten düşünmüştüm... Şey, ne düşündüğümü biliyorsun. Sanırım bu konuda yeterince saçmaladım.

Kadın neşesiz bir kahkaha attı. "Seni bu hale getiren ne-"

"Görmek," dedi adam sessizce.

Hava aniden ciğerlerini terk etti.

"Haraç yönetimi. Şimdi daha hızlı konuşuyordu, düşünceleri itiraflar gibi dudaklarından dökülüyordu. "Tam bir karmaşa. On yıllardır bir karmaşa. Görmem gerekirdi. Büyükelçilerimiz,' - yutkundu - 'açıkçası her şeyi berbat ediyorlar. Ve ben hiç fark etmedim - bunu neredeyse hiç *düşünmedim* bile ve...'

Sözleri yine dağıldı. Cümleyi bitirmeye gerek yoktu. Sonucu biliyordu - yirmi dört yıldır sonucun içinde yaşıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, sesi boştu. "Çok çok üzgünüm.

Bir adım öne doğru sendeledi, adamın gözlerindeki yalvarışa bakamadı. Güven tazelemesi, ona her şeyin yolunda olduğunu ve affedildiğini söylemesi için bir rica değildi bu. Aksine, taş atmaya başlaması için bir ricaya benziyordu.

Hepsi bencil piçler.

Ama sesindeki canlılığı bu şekilde körelten şey hâlâ bencillik olabilir miydi? Onu yatıştırmak için mi yoksa kendi vicdan azabını yatıştırmak için mi mutfak zemininde parçalanıyordu?

Ağzını açtı. Tekrar kapattı. Bir adım öne çıkıp kollarını adamın sarkan omuzlarına dolamak gibi saçma bir refleksi bastırdı.

"Yarın işe gidiyorum," diye ekledi yüzünü ekşiterek. 'Bu haraçlar yüzünden biraz sorun çıkarma zamanı. Başka bir öneriniz varsa - verilen zararı geri almayacağını biliyorum - ama en azından ...'

Boğazı düğümlendi. Dürüst, savunmasız bir ıstırap. Allie dudaklarını tekrar araladı ama hâlâ kelimeleri, hatta kelimelere dökecek düşünceleri bulamıyordu.

"Oh," dedi.

"Yani. Boğazını temizledi. "Ben de bunu bilmenizi istedim. Ve - ve sormak istedim ..."

On iki yüzyıllık bir fae erkeğinin sözlerinde tökezlediğini duymanın sinir bozucu bir yanı vardı. Kımıldamadı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sessizce bitirdi. "*Benim* için mi?"

Bencilce, diye düşündü. Bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Şu anda bile onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye çalışıyordu. Yine de gözlerindeki umutsuzluk...

'Çok mücadele ediyorsun,' diye mırıldandı onun yattığı yerde. 'Bunu da düzeltmeyeceğimi biliyorum. Ama en azından *biraz* yardımı hak ediyorsun - senin için ne yapabilirsem - ve-'

Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. "Bana yardım etmek için yapabileceğiniz en iyi şey halkıma yardım etmektir.

"Evet, tabii ki böyle söylüyorsun," dedi neşesiz bir kahkaha atarak. "İkimizin arasındaki gerçek koruyucu sensin, değil mi?"

"O.." Kahretsin. Ona kendisi hakkında *hiçbir* şey söylememeliydi - bu kadar gerçeğe dayanmasalardı, bu sözler ona bu kadar balyoz gücüyle vurmazdı. "Buna karar vermek sana düşmez. Bana yardım etmeleri için onlara yardım et. Sen-'

"Allie," dedi kısık sesle, "eğer istersen yarın bütün lanet dünyayı kurtarırım. Birkaç saatliğine seni ilk sıraya koymama izin ver. Lütfen.

Lütfen.

Ve acı belirtisi yok. Yanan bir pazarlık izi yok. Kadının açık yardım talebini reddediyordu ve büyü onu durdurmadı.

Farkında mıydı? Bunun ne anlama geldiğini anladı mı?

Bir kez olsun gizli bir niyeti yoktu. Onu kazanmak ya da kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için hiçbir girişimde bulunmadı - sadece bu teklif, sade ve basit. Bir kaç

Saatlerce. Ne yapabilirse. Dün gece ne demişti? *Birinin sana göz kulak olmasından mutlu olmama izin ver.*

Yutkundu. Boğazı kum gibi kurumuştı.

Dün gece... Ona öyle şefkatle sarılmıştı ki. Kollarını ve kanatlarını onun etrafına sarmış ve o birkaç mutlu an için omuzlarından o korkunç ağırlığı almış, onu bunca yıldan sonra kendisinin parçası olduğuna inanmaya başladığı bir kafesten kurtarmıştı. O ani, sessiz huzurdan daha fazlasını istemek kötü müydü? Arada sırada onu taşıyacak başka birine güvenmek mi? Eğer gerçekten gizli bir ilgi yoksa, eğer sadece *yardım* etmek için buradaysa ve başka bir şey yoksa

...

"Allie," dedi tekrar.

Adının sesinde boğulmak istedi. Bu sese dalıp gitmek ve bir anlığına da olsa eskiden kim olduğunu unutmak istedi.

Eskiden olduğu kişi...

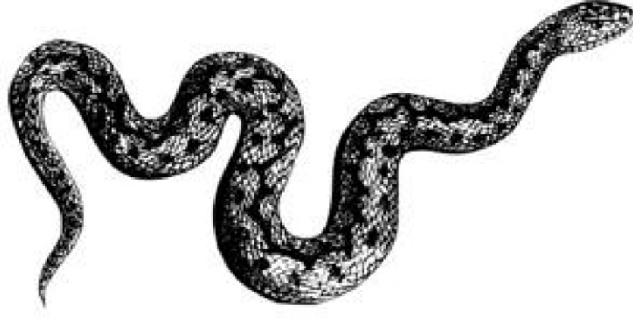
Sessiz, küçük Al, kitapları ve battaniyeleriyle birlikte babasının ofisinin pencere kenarına kıvrılmıştı - ve bir anda ne istediğini anladı. Birdenbire öyle bir şiddetle arzuladı ki, onu o yere geri getirmek için *herhangi birinin* elini tutabilirdi.

"Ben..." Son bir an tereddüt etti. Savunmasız - çok fazla savunmasız. Ama sonra yine...

O da öyleydi. Ve çok saygılı, çok gülünç derecede şefkatli ve belki de o kadar da bencil değildi ...

Omuzlarını dikleştirdi, şüphelerini bir kenara itti, son bir nefes aldı ve 'Tekrar kitap okumak istiyorum' dedi.

CHAPTER 11

Agenor onun kendisini şaşırtacağını bilmeliydi.

Kendini pek çok şeye hazırlamıştı - acımasız bir intikam, kayıtsızlık ve düpedüz alay, bunların hepsi de aynı derecede makul olurdu. Ve bunun yerine...

Bir kitap.

Hepsi bu kadar mıydı?

Ona yardım ellerini kendine saklaması gerektiğini söylemeyecek miydi? Muhtemelen sadece onun gözünde kendini affettirmeye çalıştığını ve acınası başarısızlıkları karşısında kendisini daha iyi hissetmesi için ona koltuk değneği olmayacağını mı söyleyecekti? Kızın cevabından beklediği etki gelmeyince bocaladı, hazırladığı savunmalar kızın parlak mavi gözlerindeki alışılmadık derecede ılımlı bakış karşısında işe yaramadı.

Bu bakışta saldırı yoktu. Alışkın olduğu şüphecilikten eser yoktu.

Cevap vermek için iyi bir girişimde bulundu - evet, elbette. Bir kitap. Onun için hemen bir şeyler bulacaktı. Özel bir isteği var mıydı? Ama kelimeler dudaklarına ulaşmadan çok önce yollarını kaybetti, zihni onun yüzündeki o bakışla sersemlemiş ve yönünü şaşırmıştı - neredeyse *nazik* diyebileceği bir ifade.

Ne haltlar dönüyordu?

"Şaşkın görünüyorsunuz," dedi başını eğerek. "Daha ayrıntılı önerilere mi ihtiyacınız var?"

Tanrılar ve iblisler. Gerçekten de afallamıştı ama en azından *konuşabiliyordu*. Son birkaç soğukkanlılık kırıntısını bir araya getirdi ve "Eğer varsa?" diye sormayı başardı.

"Tabii ki biliyorum," dedi, ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı. *Gülümseme* mi? Ne zamandan beri ona *gülümsüyordu*? 'Komşular işten döndükten sonra burada beş dakikadan fazla okuma zamanım olmayacak ve saray kütüphaneniz kâtip olmadıkça insanların girişine izin vermiyor. Yani...' Omuz silkti ve yüzünde yine o rahatsız edici gülümseme belirdi. "Odalarınız mı?"

Agenor gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Beni odalarınıza götürebilirsiniz. Arkasını dönüp yatak odasına doğru ilerlerken saçından toka üstüne toka çıkardı. "Sanırım orada kimse beni taciz etmez.

"Hayır, elbette değil," dedi, daha az şaşkın değildi, "ama benim odalarımnda olmanız gerekirdi.

Yatak odasının kapısında durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Ee?" "En son yatak odama girdiğinde benden nefret ettiğini söylemiştin. "Göt gibi davranıyordun.

Bir kalp atışı için gözlerini kapattı. "Peki şimdi götlük yapmıyor muyum?" "Hayır," dedi kadın, arka odada gözden kaybolurken. Hiç de değil. Bırak da yazayım

Russ hemen bir not al ve daha az terli bir şeyler giy.'

Hışırdayan giysilerin sesi akıl sağlığına hiç de iyi gelmiyordu. Kadının o tunikten çıkan kıvrak vücudunu hayal etmemeliydi - parmaklarının çabukluğunu ve teninin yumuşaklığını düşünmemeliydi. Eğer dün gecedен sonra hâlâ ona yaklaşmak istiyorsa, kendini tutması gerekiyordu. Adını nasıl inlettğini, kollarına nasıl yığıldığını düşünmeyi bırakması gerekiyordu...

Hemen durmam gerekiyordu.

Kadın temiz bir tunik ve terliklerle, saçları omuzlarının üzerinde gevşek kestane rengi bukleler halinde yeniden ortaya çıktığında hayal gücünü temizlemek için yeterince ilerleme kaydetmemiştir. Onu hiç saçları açık görmemiştir. Elini uzatıp saç tellerinden birini parmağına dolamak için muhtemelen olabilecek en kötü andı - ama tanrılar kahretsin, bunu yapmak istedi.

"Ee," dedi kaşlarını ona doğru kaldırarak. Hâlâ ters ters bakmıyordu. Dönen kafası buna bir anlam veremiyordu - artık hiçbir şeye anlam veremiyordu. Dünyası bir yalandı ve palto hırsızı ondan nefret etmiyordu. Bundan sonra ne beklemeliydi - Creon'un bıçaklarını okyanusa fırlatmasını ve bir şifacının hayatını almasını mı?

"Yani?" diye tekrarladı biraz çaba sarf ederek.

Ona bir gülümseme verdi ve gülümsemesinde keskinlik yoktu. Olsa olsa tuhaf bir şekilde *neşeli* görünüyordu. "Yürüyor muyuz yoksa uçuyor muyuz?"

Agenor neredeyse kendi dilinde boğuluyordu. "*Uçmak* mı istiyorsun?"

'Bunu daha önce hiç yapmadım,' dedi. "Beni buraya haraç gemisiyle getirdiler ve eğlenceli olabilir gibi görünüyor. Bir kıkırdama. "Yine de, seni diri diri gömmeyi önermişim gibi görünüyorsun.

"Allie..." Bir şeyi yanlış anlıyor olmalıydı. Muhtemelen *her şeyi* yanlış anlıyordu. 'Eğer seni oraya uçurmamı istiyorsan, seni tutmalıyım, tamam mı? I ...'

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Cebinden yedek bir kanat takımı çıkarmanı beklemiyordum, hayır.

"Ama-

"Ve ne zamandan beri bana dokunmakla ilgili bir sorunun var?"

"Yok!" diye patladı. "Yapmalıydın!

"Oh, sonunda bunu da mı fark ettin?

Gözlerini kapattı. *Farkında değildi*. Suçluluk duygusu göğsünde utanç ve hayal kırıklığıyla karıştı - evet, sonunda farkına varmıştı ve bir şeylerin farkına varmaya başlamak için çok ama çok geç değil miydi?

"Dramatik davranıyorsun Agenor," dedi, sesinde sabırsızlığın izleri vardı. 'Bunların hiçbiri *benim* için yeni değil, farkında mısın? Ne kadar sıçıp batırdığını zaten biliyordum. Şimdi sen de biliyorsun ve bu açıkçası bir gelişme - bu yüzden sırf senin geç kalmış fae beynin sonunda durumu kavradı diye aniden sana tükürmem gerekiyormuş gibi davranmayı bırakabilir misin?

"Neden dün gece suratıma bir yumruk atmadın ki?" dedi boğuk bir sesle.

"Bunu düşündüm. Dudaklarında kıvrılan gülümseme, onun yüzünde görmeyi hayal bile edemeyeceği bir gülümsemeydi - yaramaz, neredeyse *çapkın*. Kalbi bir an için nasıl atacağını unuttu. "Ama seni yumruklamamanın avantajları var gibi görünüyordu.

Ağzını açmaya cesaret edemedi. Bunu yaparsa gevşek, anlamsız hecelerden fazlasını söyleyemezdi. *Avantajlar* - ve aniden

Kendini tutacağına güvendiği için mi yoksa tutmayacağından şüphelendiği için mi kendisini onun odalarına davet ettiğini merak ediyordu.

Yine de sormak, omuzlarının arasında bir mutfak bıçağıyla sona erebilir.

Onun hararetli düşüncelerini bir sonuca varamadan böldü ve yüzündeki o tedirgin edici gülümsemeyle kapıya yöneldi. "Yola çıkma vakti geldi o zaman?"

Canı cehenneme. Aklını başına toplayıp onu köye kadar takip etti, arka planda bir çocuğun mızımızlanması ve denizin hışırtısı dışında sessizlik vardı. Allie'nin boş sokaktaki bakışları alışılmadık derecede dikkatliydi.

"Saklanıyor musun?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Hasta olduğumu düşünüyorlar. Kapıyı arkasından kilitledi, sonra yüzünde küçük bir sırıtışla ona doğru ilerledi. 'Sadece senden kaçıyordum tabii ki. Beni nasıl tutmak istersin?"

"Benden *kaçmak* mı?"

"Çok kafa karıştırıcısın. Bakışları adamın omuzlarında, kollarında, ellerinde gezindi. Bakışlarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu - derisinin hemen altında, daha fazlası için yanıp tutuşan, kışkırtıcı bir karıncalanma. 'Önce beni buradan çıkarın Lord Koruyucu. Burası konuşulacak yer değil.

En azından ikisi arasında kafası karışan tek kişi o değildi. Elini uzattı, ona dokunursa tırnaklarını gözlerine geçirmeyeceğinden hala tam olarak emin değildi - ama tereddüt etmeden elini tuttu ve onu kucağına alırken itiraz etmedi, vücudu kollarında hala akıl almaz derecede hafıftı. Kadının kokusu adamın etrafını sarmıştı, tuzlu, çiçeksi ve tamamen ilahi bir şeydi. Onun tadına çok yakındı - çok yakındı ...

"Agenor?"

Bir küfür savurdu ve kanatlarını açtı.

En son kucağında *biriyle* uçmayalı yıllar olmuştu ve taşıdığı kişinin hiç bu kadar acı verici bir şekilde farkında olmamıştı - yükselirken çıkardığı küçük gıcırta, omzunu okşayan uçuşan saçları ve uçarlarken kollarında temkinli bir şekilde gevşemesi. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş, onları çevreleyen koyu mavi ufka, uzaktaki adaların küçük yeşil beneklerine bakıyordu.

"Bir daha o kadar uzağı göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı göğsüne doğru.

Kalbine kramp girdi. Aman Tanrım. Achlys ya da Melinoë varışında onu bağlamışlardı, büyüyle bir daha adanın kıyılarından ayrılmasını engellemişlerdi. Bir hafta önce mantıklı bir güvenlik önlemi olduğunu düşünmüştü. Şimdi, onun mavi gözlerindeki özlem dolu hasretle karşı karşıyaydı...

Acımasız kayıtsızlık. Ya da belki kayıtsız bir zalimlik. Hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin değildi.

"Benim de uçmamı engelliyor, mi?" diye ekledi, uçarken yanağını onun omzuna yaslayarak. "Bu bağlayıcı mı?

"Korkarım öyle," dedi kısık sesle.

Kadın iç çekti. "Utanç verici.

Agenor yutkundu. Şimdi söyleyebileceği daha fazla şey olmalıydı. Yapabileceği daha fazla şey olmalıydı. Çaresizlik içinde ekledi: "Sorabilirim... Belirli koşullar altında bunu tersine çevirdikleri biliniyor. Eğer bunu kişisel bir iyilik olarak sunarsam...'

Adamın gömleğini köprücük kemiğinden sıyırdı ve dudaklarını altındaki çıplak tene bastırdı.

Yakıcı bir uyarılma hissi içinden geçerken neredeyse onu düşürüyordu, bu öpücükten kasıklarına doğru düz bir çizgi çizdi ve vücudundaki diğer her noktayı tamamen gereksiz bıraktı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve sadece bir

biraz ıslaktı ve tamamen farklı yerler, tamamen farklı öpücükler hayal etmesine yetecek kadar uzun süre teninde kaldılar...

Dilinin ucunu adamın teninde gezdirdi.

Vücudundaki tüm kaslar bir anlığına gerilirken dudaklarından bir lanet döküldü. Hayır. Uçmaya devam etmeliydi - kanatlarının hareketlerine, sırtındaki kasların gerilmesine ve gevşemesine odaklanmalıydı, onu *yalayan* bu yumuşak, sıcak, umursamaz küçük yaratığa değil ...

Allie kıkırdadı. Bu ses de onu yere düşürebilirdi.

"*Ölmek* mi istiyorsun?" diye bağırdı. Odaklan. Kanatlar. Vuruş üstüne vuruş. Kadının göğsünde gezinen ince ellerini, omzuna değen ılık nefesini hissetmemek için kendini zor tuttu. Ama onu susturmaya çalıştıkça, bedeni her okşayışa, her sese daha da açgözlülükle sarıldı - kendi eti ve kemikleri dün gece kendini bıraktığı durumun intikamını alıyordu. Aleti kıpırdandı, bu sabahki sarsıcı keşifleri ya da altlarındaki boş havayı umursamıyordu. Fark etti mi? Kıkırdaması onu rahatlatamayacak kadar eğlendirmişti.

"Yüzyılların deneyimine sahip bir fae'nin bundan daha akli başında olmasını beklerdim, Lord Agenor.

"Bilmelisin ki seninle ilgili her şeyde aklım başımda. Kadın göğsünü tekrar öptüğünde keskin bir nefes çekti. "Peki sen benden kaçmaya çalışmıyor muydun?

"Öyleydim," diye mırıldandı, yumuşak dudakları hâlâ onun tenine değiyordu. 'Ama seni bencil bir piç olarak görme çabalarımı baltalıyorsun ve tadın çok güzel. Elimde değil.

Hay sikeyim. Neredeyse balkonuna düşecekti, can havliyle ona tutunuyordu, vücudunun her lifi onu duvara yaslamak için çılglık atıyordu ve

onu hemen burada, şimdi almak. Bir şekilde onu yere bıraktı. Bir şekilde ellerini onun üzerinden çekti. Bir şekilde, "Peki ya kitaplar?" sözlerini zorla söylemeyi başardı.

Ona meydan okurcasına ellerini arkasında kavuşturdu. "Şimdi de bana dokunmaktan *kaçınmaya* mı çalışıyorsun?

"Benden tekrar nefret etmeni önlemeye çalışıyorum. Bir kahkaha attı ve kapısını açmak için onun etrafından dolaştı. "Bu fikir değişikliğinin aniden ortaya çıkması oldukça sinir bozucu.

'Birdenbire,' diye tekrarladı, eğlenerek. "Anlıyorum. O zaman kitaplar hakkında konuşalım.

Birkaç gün önce hâlâ onu alt ettiğine inanıyordu. Şimdi onu içeride takip ederken kendini akılsız bir aptal gibi hissediyordu - çıldırtıcı ama görkemli bir şekilde cahil, meydan okunmuş ve eşit miktarda hayal kırıklığına uğramış. Bir şeyleri kaçıırıyordu. Onun kalbindeki o keskin güvensizliği birdenbire neyin alıp götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Ama sonra eğlenmesi bir nedeni olduğunu düşündürdü - bu da gerçekten önemli bir şeyin değiştiği anlamına geliyordu, değil mi?

Bunu hak etmek için ne yaptığına dair hiçbir fikri olmasa bile bu bir zafer sayılmazdı - ama vücudunda kaynayan sıcaklık zaferleri pek umursamıyordu. Daha ziyade masasına doğru sessizce ilerlerken ve orada tuttuğu birkaç kitaba göz atarken zarif hareketlere, başlıklardan birini tanırken çıkardığı küçük sese odaklandı. Bu seslerden daha fazlasını istiyordu. Bu öpücüklerden daha fazlasını. Gözlerindeki o bağımlılık yaratan *sevgi* pırıltısından daha fazlasını.

Agenor'a bir yığın olmayı diletten bir şefkatle parmaklarını deri ciltli bir sırtın üzerinde gezdirerek, "Çok fazla yok," dedi.

parşömen. "Kişisel kütüphanenizi toplamak için on iki yüzyılınız olduğunu düşünürsek.

Kararı tek ve umursamaz bir kalp atışıyla aldı, daha kelimeler dudaklarına ulaşmadan eli boynundaki anahtara gitmişti bile. "Gerisini görmek ister misin?

"Dahası da mı var? Omzunun üzerinden baktı, anahtarın üzerindeki eli fark edince gözleri kısıldı. "*Yasak* bir koleksiyon mu?

Agenor, yatağının yanındaki dar kapıya doğru dönerken ince zinciri başının üzerinden çekiştirerek, "Kitapların kendisi o kadar da değil," dedi. Kadın soru sormadan onu takip etti, ayak sesleri yere hafifçe vuruyordu. "Ama odanın geri kalanı... şey.

"Suçlu sırları mı?" diye sordu, ona yetişirken gözleri parlıyordu.

"Hayır. Sadece..." Bir an tereddüt etti, bu kapıyı herhangi birine açalı ne kadar uzun zaman olduğunu ancak şimdi fark etti. "Sadece anılar.

Gülümsemesi durdu. Gözleri kilitten adamın elindeki anahtara, oradan da adamın yüzüne kaydı ve en az bir düzine başka duyguyu da barındıran bir merakla onu inceledi.

"Göster bana," dedi.

Başka bir şey söylemeden kapının kilidini açtı, anahtarı cebine attı ve ona odayı açtı.

Kış uykusundaki bir ayıyı uyandırmaktan korkuyormuş gibi sessizce içeri girdi; raflardan, sandıklardan ve dolaplardan kendilerine bakan nesneleri incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kitaplar. Mektuplar. Portreler. Silahlar. Giysiler. Haritalar. Başkası uyumsuz bir merak koleksiyonuydu ama Agenor, ait olduğu yüzü, yeri görmeden tek bir eşyaya bile göz atamazdı.

ortaya çıktığı, gördüğü savaşlar - çoğu çoktan ölmüş, çoktan gitmiş, çoktan unutulmuş.

"Ah," diye fısıldadı Allie, elini adamın sol bileğine dolayarak. "Bu senin kız kardeşin mi?"

Onun bakışlarını takip etti. Emeia'nın portresi ortadaki raflardan birinde duruyordu, yanında yüzüğü, şifacı çantası, her ikisi de takımadaların zıt taraflarında kampanya yürüttükleri on yıllar boyunca ona yazdığı bir yığın mektup vardı. Kederi uzun zamandan beri uyuşmuştu, onun yokluğu artık düşüncelerinin gerisinde kalan acı bir nokta değildi - ama Allie'nin sesinin tonu on yıllardır ilk kez boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Evet. Kız daha soramadan gözlerindeki soruyu gördü ve ekledi: "Üç yüz yıl kadar önce bir alf pususunda öldü.

Parmakları onun bileğini sıkıca kavradı. "İyi ki sana verdiği gömleklere dokunmamışım.

Agenor alaycı bir tavırla, 'Ah,' dedi. 'Merak etme, onlar hep buradaydı. Sadece bahsettiğim gömlekleri alacak kadar pervasız olup olmayacağınızı merak ediyordum.

Bir kahkaha attı, sesi her şeyden çok rahatlamış gibiydi. "Ne kadar da Fae.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil," diye itiraf etti ve kolunu bırakarak ileriye doğru tek bir tereddütlü adım attı. Adam onu durdurmayınca bir adım daha attı. Yavaşça, neredeyse saygıyla, odanın içinde ilerledi, geçmişini, *hayatını* inceledi, mavi gözleri her ismi, yüzü ve yeri not aldı. Arada bir savaşın, insan kayıplarının, kazanılan ya da kaybedilen muharebelerin hatıraları karşısında bocaladığını gördü - ama konuşmadı ve sırf bu yüzden bile onu öpebilirdi.

"Ne çok ölü savaşçı var," diye mırıldandı sonunda, Savaş'ın ikinci yüzyılında bir keşif görevine gönderdiği alayın isim listesini tararken. Anlaşılan İttifak onları bekliyordu; gruptan geriye kalan tek şey bu listeydi.

Agenor sessizce, "Biliyorum," dedi.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri temkinliydi. "mı?" "Birçoğu, evet.

"Ve hepsi..." Titreyerek bir nefes aldı. "Hepsi öldü.

Agenor bir an için gözlerini kapattı, omuzlarına tanıdık bir ağırlık çöktü. Bu ağırlık her zamanki kadar karanlık hissettirmiyordu.

"O savaşta savaşmaktan hiç hoşlanmadım," dedi sesi biraz titreyerek. ', her anından tiksindim. Ve en iyisinin bu olduğuna gerçekten ikna olmasaydım asla tek bir kılıç bile çekmezdim.

Adam başını kaldırdığında sessiz kaldı, gözleri gölgelerle doluydu. "Suçlu hissediyorsun.

"Evet.

"Hâlâ hayatta olduğum için.

Buna cevap vermedi. Veremezdi.

Allie raflara, isimlere ve yüzlere doğru döndü. "Seni buraya sürüklememeliydim, değil mi?

"Sorun yok. Gülümsemeyi başardı. 'Eğer bu beni senin gözünde biraz daha az katil bir manyak gibi gösteriyorsa, bundan memnun olurum. Kötü anıların arasında bazı iyi anılar da var. Huzurlu dönemler...' İçini çekti. "Onlar sırasında yeterince mutlu oldum.

"Ve sıkıldım.

"Nadiren sıkılacak kadar uzun sürdüler," dedi alaycı bir tavırla. "Son Savaş'tan sonraki ilk yirmi, otuz yılda ben de oldukça memnundum. Sadece şu var ki

Bir asır boyunca kimse elbiselerinizi alıp hayat oldukça sıkıcı bir hal alır.

Ona doğru üç adım atıp ellerini göğsüne doğru kaldırarak gömleğini baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdığında yüzü sırtmaya başladı. "Gömleklerinden birini alıp kaçmayalı uzun zaman oldu, değil mi?"

"Bunu *giyiyorum*."

"Yani? Ona baktı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu - gözlerindeki ılık adamın zihnindeki gölgeleri bir anda sildi. "Ne yapacaksın, anneye şikâyet mi edeceksin?"

Agenor kendi ani kahkahasında boğuldu. "Sanırım bu sorunu kendim çözmeyi tercih ederim, küçük hırsız."

Bu lakap karşısında burnunu kırıştırdı. O kaş çatma bile keskinliğini kaybetmiş, geride sadece şakacı bir kızgınlık bırakmıştı - onu çok, çok daha kötüsünü yapmaya davet eden türden bir kızgınlık. Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. Kadının abartılı soluğu, onun sıcak ve yumuşak hissinden bile daha fazla, adamın belini tutuşturdu; uyarılma hissi adamın kalçalarını gerdi ve vücutlarının birleştiği her noktayı ısıttı.

"Seni çok ama çok yakınımda tutmak daha iyi," diye mırıldanarak yüzünü onun boynunun çukuruna doğru indirdi. Adam dudaklarını küçük, yuvarlak kulağının hemen arkasındaki derinin üzerinde gezdirirken kadın kıpırdandı. "O hızlı ellerine iyi bakmam gerektiğini düşünüyorum."

Bir kahkaha attı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Agenor..."

"Hâlâ benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Güreşmeyi hemen bıraktı. Gömleğinin düğmelerini açtığı yerde göğsüne çarpan nefesi sık ve düzensizdi.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Emin misin? İçinde bir sarmal sıkılaşıyordu, göğsünden başlıyor, aşağı doğru yayıldıkça daha da gerginleşiyordu. On kalp atışı daha nefes alıyordu."

Onun kokusunu duyduğunda kontrolünü kaybedecekti. Bir vahşi, pervasız bir genç gibi - ve yine de bunu arzuluyordu, buna *ihtiyacı vardı*. "Çok emin misin-

Serin, ince parmaklarını adamın yüzüne doladı ve onu öptü.

On iki yüz yıllık kısıtlama buharlaştı. Boş elini kahverengi buklelerinin arasına gömüp onu kendine doğru çekerken, tuzlu ve şehvetli tadına kendini kaptırıp daha fazlası için yalvarırken, boğazından alçak bir hayvani inilti yükseldi... Dilinin ilk talebiyle dudakları açıldı ve arkasındaki sıcaklığa daldı. Dilleri birbirine dolanırken inledi, ince bedenini ona daha da sıkı bastırdı, kendini onun uyarılmışlığının sert çıkıntısına sürttü.

Vücudundaki her sinir bir arzu fırtınası içinde patlayacak gibiydi. Elini kadının beline indirdi ve kalçalarını kavrayarak onu ağrıyan ereksiyonuna doğru bastırdı. Bu kez soluk alışında teatral bir şey yoktu.

"Bu sesleri çıkarmaya devam edersen," diye homurdandı dudaklarına karşı, "seninle yatağa kadar gelebileceğimi sanmıyorum, küçük hırsız.

Gülüşü yarı iniltiydi. "Beni yere yatırmayı mı planlıyorsun?

"Seni *her yere* götürmeyi planlıyorum. Kadının içinden geçen küçük titreme, adamın yanan duyuları için yeterliydi, hatta fazlasıyla yeterliydi. 'Yer, masa, duvar - bulabildiğim her lanet yüzey - ama medeni olmasını istiyorsan-'

Elini indirdi, gövdesine doladı ve bir parmak ucunu kanadının başlangıcında gezdirdi.

Kısıtlama uzak bir anı haline geldi.

Onu kapalı kapıya doğru döndürdü, sırtını tahtaya dayadı ve tuniğini kenara çekmek için aceleyle kalçalarına, çıplak uyluklarına pençelerini geçirdi.

Kanadını tekrar okşarken dudaklarına lanet okudu ve zevk, dikenlerini her santimine batırarak onu ihtiyaçla içten içe parçaladı.

"Çok medeni. İnce bir kanat kemiği boyunca daha uzun bir çizgi izledi. Serin parmaklarının o savunmasız, hassas zara karşı hissi, kasıklarına doğru keskin şehvet patlamaları gönderdi; horozu her fırçayla seğirdi, daha fazlası için çaresizdi. Diğer eli her yerdeydi - yan tarafı, sırtı, kalçası, uyluğu. Adam sadece kanadındaki parmakları ve kadının onu okşadığı ölümcül, umutsuz *ihtiyacı* hissediyordu.

"Allie," diye mırıldandı. Lanet olsun. Bir an daha böyle devam ederse onu anlamsızca duvara çarpacak, yavaş ve nazik baştan çıkarma niyetlerine lanet edecekti. Ne yaptığına dair bir fikri var mıydı - çoğu fae aşığının birbirlerinin kanatlarına dokunmasının bile *haftalar* sürdüğüne dair? "Bunu yapmaya devam edersen ben-

Parmakları onun kanatlarında
kayboldu. Güldü.

Agenor bir ciğer dolusu serin hava emdi, zihni biraz olsun berraklaştı. O kahkaha - başka bir sürpriz daha. Husky ve puslu, ama sesi de *muzafferdi* ...

Bakışlarıyla buluşmak için yüzünü geri çekti, içinde bir huzursuzluk vardı. Kadın onu yutacak kadar geniş bir sırtıyla ona gülümsedi.

"Görünüşe göre yine ödeştik, Lord Koruyucu.

"Sanki biz..." Ve sonra onun sıkılı elini gördü, yumruğundan küçük gümüş bir zincir sarkıyordu. Bileğinin lekesiz derisi, pazarlık izi gitmişti.

Onun anahtarı.

Anahtarını cebine sokmuştu.

Kadının gezinen elleri, onun şehvet dolu düşünceleri... Midesi bulanmaya başladı. Oh, lanet olsun - onun ani cana yakınlığı. Odasını tekrar görmek istemesi. Bu kapalı kapının ardında ne sakladığını görmek için duyduğu heves. Tüm bunlar acımasız bir stratejinin parçası mıydı, sonunda onu istediği yere getirmek için bir oyun muydu?

Yakıcı şehveti nemli bir korkuya dönüştü. Ellerinin altındaki yumuşak teni... Birdenbire ona dokunmaktan, onu istemekten utandığını hissetti.

"Sadece üzgün bir kaybeden misin?" dedi, sesi onun çılgın düşüncelerine göre çok hafıftı. "Yoksa ölüm kapıyı çalıyormuş gibi görünmenin başka bir nedeni mi var?"

"Sen..." Yukarı baktı. Gözleri parlıyordu - çok zeki, muzaffer ve o kadar güzeldi ki ona bakarken ölebilirdi. "Bu sadece..."

"Sadece politika mı?"

Nefes alamıyordu. Geçmişinden kalanlar dönüyor, bulanıklaşıyor, raflarından onunla alay ediyordu. Şehvete ve bir çift güzel mavi göze yenilmişti ve en azından ona *sırıtmayı* bırakabilir miydi?

"Hâlâ farkında , değil mi?"

"Neyi fark ettin?" diye sordu. 'Benimle oynadığını mı? Bunu-'

Öne doğru eğildi ve burnunu onun çenesine dayadı. "*Hatta*, dedim, Agenor.

Ancak o zaman sözlerinin bu kısmı kafama dank etti.

Hatta. Bahsin ona düşen kısmını yerine getirerek. Ama o sabah uyandığından beri görevleri ve kazanmayı *düşünmemişti* bile ve ...

'Yardım etmeyi reddettin,' diye mırıldandı. 'Teklifiniz gerçekten de özverili bir öneri değilse bunu yapamamalıydınız. Sadece bir

"Beni yatağına almak ya da iyi fikrimi kazanmak için. Bir kıkırdama. "Bu arada, iyi görüşüm için harikalar yarattı.

Oh.

Oh.

Farkına vardığında zafer kazanmış gibi bile hissetmedi. Sadece... rahatlamış mı? *Minnettar* mı? Kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu, tıpkı çocukken uçurumdan atladığı ve yarı büyümüş kanatlarının onu tutması için dua ettiği ilk andaki gibi bir his. Kelimeler dudaklarından aynı dua gibi dökülüyordu şimdi-

"O zaman sadece oyun oynamadığınız sonucuna mı varmalıyım?

Dudakları kelebek kanatları kadar hafif bir şekilde onunkilerin üzerinde gezindi. "Eğer değilsen.

"Allie," dedi boğuk bir sesle. Kulaklarındaki uğultudan kendini zar zor duyuyordu. 'Sana aşık oluyorum. İlk kanlı mektubu bulduğumdan beri sana aşığım ve o zamandan beri düşüşüm durmadı. Ve ...' Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. 'İkimiz de yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becermek istediğimi inkâr edemem ama bu ikinci planda... her şey ikinci planda Güvende olmanı istiyorum. Seninle ilgilenilmesini istiyorum. Omuzlarından bu yükün bir kısmını almama izin verersen ...'

Tereddüt etti. Bakışları adamın yüzünde sabitlenmişti, mavi gözleri adamın dudaklarından dökülen her kelimayı içine çekiyordu.

"Senin için daha iyisini yapmama izin ver," diye fısıldadı. "Senin için dünyayı değiştirmeme izin ver.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan elini tekrar onun yanına koydu. Yumuşak, temkinli dokunuşlar, sanki onun kendi zihninin bir ürünü olmadığını kanıtlamak istercesine.

"Siz... çok ikna edicisiniz, Lord Koruyucu.

Nefesi ciğerlerinden fırladı. "Benden nefret etmediğini söyle.

"Senden nefret etmiyorum. Parmaklarını onun kalçasında sıktı ve ona küçük, tilki gibi bir gülümseme verdi. "Açıkçası bana karşı giderek büyüyorsun. Sanırım bana biraz zaman verirsen senden çok hoşlanmaya başlayabilirim.

Gözlerindeki pırıltı, sarsılan kalbini yavaşlatmaya yetti. Sessiz bir kıkırdamayla dudaklarını alnına götürdü ve saatlerdir ilk kez özgürce nefes alabildiğini hissetti.

"Zalim küçük yaratık.

Bir kahkaha attı. "Üzerinde yürüdüğün toprağa tapınmak için dizlerimin üzerine çökersem hayal kırıklığına uğrarsın.

"Belki," diye itiraf etti, şakağını öptü, sonra kulak memesini ısırıldı. Kadın tatmin edici bir tıslama çıkardı, vücudu onunkine karşı sertleşti. "Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi pek umursamıyorum.

Bakışları pek ikna edici değildi. "Saygıdeğer yaştaki korkutucu bir lord için şaşırtıcı derecede utanmazsınız, Lord Koruyucu.

İçinde son bir ip koptu. Onu kollarının arasına aldı ve omuzlarını kavradığı gibi kaldırdı, tüm ince vücudu sınırsız kahkahalarla titriyordu - yaşamın, ışığın sesi ve onu yatak odasına geri taşıırken yüzünde büyüyen sırıtışa engel olamadı. Yılanlar kibarca ortadan kaybolmuştu. Yine de onu ince ketenin içine bırakmadan önce battanileri kontrol etti, tuniği kalçalarına kadar kıvrılmıştı, bukleleri başının etrafında dağınık bir kestane tacı oluşturuyordu.

Mükemmel küçük bir hazine, onun arzulayacağı, onun yiyip bitireceği... Onun yanında dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını yavaşça çıplak kalçasının iç kısmında gezdirirken, kıkırdamaları iniltiye dönüşene kadar tekinsiz bir şekilde büyümeye benzer bir şey kaçtı.

"Agenor...

"Bana bir kez daha saygıdeğer de," diye mırıldandı, elini tuniğinin altından geçirerek, "ve sana korkunç bir şey göstereceğim, küçük hırsız.

Cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra adam iç çamaşırının sırlıklam kumaşına ulaştığında nefesi kesildi, karşılığı unutuldu. Boğuk bir kahkaha atarak kadının vücudunun alt hatlarını inceledi ve gözlerinin yastıkların arasında çırpınarak kapanışını izledi - o lezzetli teslimiyete çok ama çok yakındı. Yumrukları battaniyenin içinde sıkılmıştı. Kalçaları adamın elinin etrafında gerildi. İnlemeleri daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe tırmandı, yaklaşan salıverilmenin yumuşak bir melodisi ...

Adam onun alt çizgileriyle oynadı. Adam parmak ucuyla sırlıklam dudaklarını okşarken nefesi kesildi, tüm vücudu ihtiyaçla gerildi.

"Agenor.

Artık kendini tutamıyordu.

Onu daha yakına çekerek iç çamaşırını yırttı, düğmeleriyle boğuşurken tuniğini başından aşağı çekti, vücutları bir uzuvlar ve giysiler karmaşasına dönüştü ve nefes nefese kaldı. Kadın kaostan muzaffer bir tanrıça gibi çıktı, solgun göğüsleri ve kalçaları çivit rengi alacakaranlıkta mermer gibiydi, meme uçları küçük, diken diken gül goncalarıydı - o kadar görkemli ve güzel bir manzaraydı ki rüya gördüğüne inanabilirdi.

Ama onun küçük ellerinin sakinin etrafını sarması rüya gibi bir şey değildi. Yakıcı bir uyarılma duygusu içini yakıp kavuruyor, onu düşünmekten başka her şeyi kül ve kor haline getiriyordu - ona *şimdi* sahip olmanın ezici, her şeyi tüketen ihtiyacı dışında her şeyi.

"Arkana yaslan," diye fısıldayarak kucağına tırmandı ve vücudundaki her sinir şaşkınlıkla kükredi.

"Sen ne-

"Arkana yaslan, Agenor. Omzuna doğru yaptığı sert dürtme, sersemlemiş reflekslerini geçersiz kılmaya yetti. İpek ve keten kumaşa gömüldü, kanatları

yatağın üzerine yayılmıştı - onun üzerine binerken birden kendini çok savunmasız hissetti, sanki kendisi avcıymış ve o da günün avıymış gibi ona bakıyordu.

Belki de öyleydi.

Onu şaşırtacağını bilmeliydi.

Düşünmeyi bıraktı. Beklemeyi bıraktı. Dizlerinin üzerine çöküp sikini tekrar eline alarak kalçalarının arasında tutuşunu şaşkınlık ve sessizlik içinde izledi. Yavaşça üzerine doğru alçalırken gerilen ucu kadının dar girişine doğru kaydı ve yukarı doğru itip kendini içine gömmek için kendini tutması gerekti.

Kadın bir santim daha aşağı indi ve adam onun ılık ıslaklığına bastırırken istemsiz bir küfür savurdu, kadının vücudu onun etrafında gerildi ve sıkıştı. Tanrılar ona yardım etsin, kadın çok sıkıydı. Nefesi artık boğuk küçük soluklarla geliyordu, onunkini yansıtıyordu; gözleri düşen karanlıkta muzaffer bir açıklıkla parlıyordu. Ve yine de onu yavaşça, dayanılmaz derecede yavaşça içine aldı, ta ki ona verdiği her santim için inleyene kadar ve bu delirmiş işkence zihninin hala kontrol edebildiği tek şeydi.

"Çok korkutucu," diye fısıldadı ve kendini sonuna kadar aşağı çekti.

Dünya bir hisler bulanıklığına dönüştü. Kalçaları adamın ellerinin altındaydı. Tırnakları göğsünü tırmalıyordu. İnemeleri, kokusu ve mükemmel, sıcak yumuşaklığı, ona binerken, onu sahiplenirken, onu fethederken bir yumruk kadar sıkı...

Doruk noktasına karşı koymaya çalıştı. Bunun hiçbir faydası yoktu. Serbest bırakılma ihtiyacı içinde bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu, şimdiye kadar kullandığı tüm sihirlerden çok daha güçlü bir kuvvet - kadın onu çözmüş ve çözmüştü, uçuruma doğru sürüklüyordu ve teslim olmaktan başka seçeneği yoktu.

"Allie..."

Akıl sağlığının son parçasını da teslim ederken adının sesi son, umutsuz bir terk ediliş hırıltısına dönuştü. Serbest bırakılması bir lanet gibi onu yırttı, tohumunu tekrar tekrar ona dökerken mutluluk verici zevk dalgasından sonra mutluluk dalgası ...

Onu sonuna kadar götürdü. Paramparça olup yeniden canlanırken adını fısıldadı, onu tuttu, öptü, dünya kendini yeniden bir araya getirene ve kendini daha önce bildiğı hiçbir geceye benzemeyen bir karanlıkta boş ve bitkin bulana kadar.

İnce vücudu göğsüne yaslanmıştı. Saçları adamın kolları, boynu ve omuzları üzerinde gıdıklayıcı bir pelerin gibiydi.

"Allie," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu.

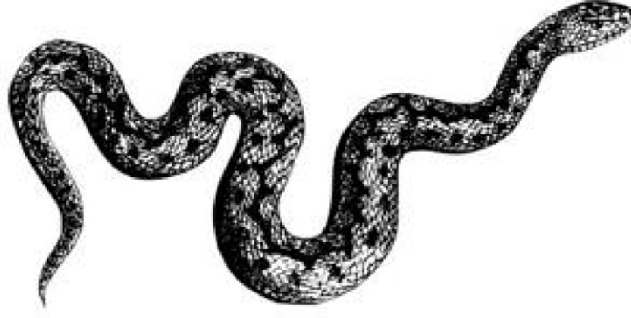
Önce boynunu, sonra çenesini okşadı, sonra da yanağını öptü. Sessizliğı sessiz bir kıkırdama bozdu, o kadar yumuşaktı ki bir an için gerçekten duyup duymadığından şüphe etti.

"Evet," diye mırıldandı, sesinde bastırılmış bir kahkaha vardı. "Sanırım sizden hoşlanmaya başlayabilirim, Lord Koruyucu.

Bir kahkaha patlattı.

Ve tek bir yırtıcı hareketle, uygun bir misilleme için onu battaniyenin içinde ters çevirdi.

CHAPTER 12

Küçük hırsız,

Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Kesinlikle uyumadığımı duymaktan memnun olacaksınız - gecenin çoğunu Phyron'un ideal güç dağılımına ilişkin yorumunuzu çürütmek için onun Risalelerini yeniden okuyarak geçirdim. Hala başarabildiğimden emin değilim, ancak 6. ve 7. bölümlerde altı çizili bazı ilginç pasajlar bulacaksınız. Bir tanesi de 13. bölümde, tamamen farklı nedenlerle.

Pratik bir mesele: lütfen bugün ofisime uğramayın. Dünkü ziyaretiniz için ne kadar minnettar olsam da (bir daha tüy kaleme aynı gözle bakacağımı sanmıyorum), ne yazık ki öğleden sonra toplantılara gömüleceğim.

Greyside toplantısı gerçekten bu gece mi gerçekleşecek? Bu durumda sizi bugün hiç göremeyebilirim, ki bu riski almamayı tercih etsem de muhtemelen hayatta kalacağım. Bu konuda bir şey yapıp yapılamayacağını bana bildirin.

, A.

Allie kıkırdadı, İlahi Çağ felsefesi üzerine deri ciltli iki kitap, uyuklayan bir yılan ve gardırobunun her zamanki yerinden aldığı mektupla birlikte geniş yatağında bağdaş kurarak oturuyordu. Cevabı parşömenin arkasına yazmak birkaç dakikadan fazla sürmedi.

Sevgili Lord Koruyucum,

Biraz daha az entelektüel nedenlerle benim de gecenin önemli bir bölümünde uyanık kalmış olmam sizi teselli edecektir. Ofisteki karşılaşmamız beni - bunu bir hanımefendiye yakışır şekilde nasıl ifade edebilirim - rahat bir uyku pozisyonu bulamaz hale getirdi. Aslına bakarsanız yürümek de pek keyifli değil. Belki de üçüncü seferde biraz aşırıya kaçmışımdır? İnsan yaşar ve öğrenir.

Greyside toplantısı gerçekleşiyor ve ben de orada olmak istiyorum - sonunda büyüklerine yeni konut düzenlemeleri konusunda yardımınızı kabul ettirme şansım var. Ancak oraya giden yol uzun ve karanlık olacak ve şu anki fiziksel durumumu göz önünde bulundurursak, birilerinin beni pusuya düşürmek için bu fırsattan yararlanıp yararlanamayacağını kim bilebilir? Bana eşlik edecek korkunç bir fae lordu hiç de fena olmazdı. Mesai saatinden sonra Gül Deresi'nde bekleyeceğim.

Çok sadıksın,

Hırsızın

Mektubu katladı, sonra Coral'ın yanına, güneşten kavrulmuş yatağa kıvrıldı ve sırtı yatağa çarptığında yüzünü buruşturdu. Tanrılara şükür tekrar hareket etmek için acelesi yoktu. Agenor amirine, yılan korkusu olmayan bir hizmetçi istediği gerekçesiyle odalarıyla ilgilenmesi için özellikle ona ihtiyacı olduğunu söylediğinden beri her gün birkaç saat boş okuma zamanı oluyordu. Lord Koruyucu kendi yaşam alanlarıyla yeterince iyi ilgilendiği için, amirinin aslında temizlik için zaman harcamadığını bilmesine gerek yoktu.

Onun bu yönünü takdir ediyordu. Hizmetçilere yaslanmak yok. Zor kazanılmış servetini dikkatsizce harcamaz. O kadar güvenilir, saygılı ve *sorumluluk sahibiydi* ki...

Eğer o lanet olası annesini savunmayı bırakırsa, mükemmel biri olabilir.

Allie, *Güç ve Ayrıcalık Üzerine İncelemeler*'in ilk cildini açıp adamın bahsettiği bölümlere göz atarken biraz huysuzca bir iç geçirdi. Hizmet ettiği Yüce Hanımlara yüzyıllar boyunca sadakatle bağlı ; elbette bu geçmiş altı hafta içinde silebileceğini beklemek gülünç derecede iyimserlik olurdu. Ama yüksek zekâya ve iyi niyete sahip bir erkeğin, hizmet ettiği Anne'nin gerçeklerini nasıl olup da görmezden gelebildiği, bu Fae imparatorluğunu düzeltmenin, her şeyi yakıp yıkmakla başlamayacak bir yolu olduğunda nasıl olup da bu kadar ısrarcı olabildiği insanın aklını başından alıyordu.

Tabii ki, onlara yol açtığı sorunlara ilişkin genel bakışımı gösterdiğimde mevcut haraç sistemini yeniden gözden geçirmeye istekli olacaklardır ...

Allie, durum böyle olsa bile, güç dengesizliği devam ettiği ve insanlar yine fikrini değiştirdiğinde Anne'nin merhametine kaldığı sürece bunun gerçekten bir şeyi değiştireceğini söylemişti.

Muhtemelen bu sorunun cevabını elinde tuttuğu kitapta bulacaktı. Phyron'un altıncı ve yedinci bölümleri takımadaların tarihinde vergilendirme konusunu ele alıyor ve hayırsever diktatör kavramını tartışıyordu. On üçüncü bölüm... Kaşlarını çattı. Müzakere becerileriyle ilgili bir tartışmanın konuyla ne ilgisi vardı?

Üçüncü sayfada Agenor iki kısa cümleinin altını çizmişti:

Kılıç ya da büyü kullananlardan daha güçlü olanlar, sezgisel bir göze sahip olanlardır. Keskin bir zihin, en keskin kılıçlardan bile daha tehlikeli bir silahtır.

İpekten ve güneşin altın ışınlarından daha yumuşak olan sıcak, bulanık mutluluk onun içinde çiçek açtı.

Kes şunu, diye söylendi yaşlı ve nasırlı bir yanı, yüzünde beliren gülümsemeye rağmen, saçmalıyorsun, duygusalsın ve tamamen anlamsızsın. Ama bu parça onun üzerindeki gücünü hızla kaybediyordu. Bu haftalarda hayat tuhaf bir şekilde kolaylaşmıştı. Günler kasaba toplantıları, gece tartışmaları ve mahkeme ofislerindeki yasadışı toplantılarla dolup taşıyordu - ama artık endişelerinin yarısı komşularının bir ay hayatta kalıp kalamayacağından ziyade iç çamaşırlarının durumuyla ilgili olduğu için *daha hafifti*.

O da gülümsedi. Sonra da altıncı bölüme geri dönerek onun yanıldığını kanıtlamaya hazırlandı.

Öğleden sonra geç saatlerde Rustvale'e geri döndüğünde ağırlarının en kötüsü nihayet azalıyordu, kayalık yolda yürürken güç dengesizlikleri üzerine tartışmasını sürdürüyordu. Yakında Greyside'a doğru yola çıkması gerekecekti - son on gün içinde üçüncü kez tek başına. Ama bu sefer biri ve yardımsever bir fae lordunun kollarında yol o kadar da uzun sürmeyecekti.

Geldiğinde Russ'ın henüz evde olmadığını gördü; muhtemelen Farran'la bir yerlere gitmişti. Evin arkasından gelen su sesi Inga'nın çoktan döndüğünü ve haftanın çamaşırlarını yıkamaya başladığını gösteriyordu.

Allie köşeden bağırarak selam verdi ve önlüğünü çıkarmak için içeride kayboldu. Saç örgülerini çıkarırken evin içinde hızlı ayak sesleri duyuldu; Inga bir anda oturma odasına daldı, kolları dirseklerine kadar ıslanmıştı, sarı saçlarını iki dağınık topuzla tutturmuş, o hain sivri kulaklarını gözlerden saklıyordu.

"Allie.

Düşüncesizlik küçük kız kardeşi için alışılmadık bir şey değildi. Ev işlerini yarım bırakıp koşturmak da öyle. Ama sesindeki tizleşme gerçek bir alarmin işaretiydi. Allie kaskatı kesildi, saç tokaları hâlâ elindeydi ve aynı anda bir düzine farklı felaket hayal etti. Ölü komşular mı? Yaralı çocuklar? On dakika içinde ziyarete gelecek olan Anne'nin kendisi mi?

"Ne oldu?

"Aylıklarım bugün başladı," diye patladı Inga, dışarıdaki çamaşır teknesine doğru belli belirsiz, çırpınan bir hareketle. "Çarşaflarımı yıkıyordum ve sonra fark ettim ki - Al, genelde aynı hafta kanamamız olur, ama geçen ay sanırım olmadı?

Allie ona bakakaldı. "Ne?

"Geçen ay," diye tekrarladı Inga, yüksek sesi daha da soluksuzdu, "yıkarken yıllardır ilk kez senin aylıklarının benimkilerden daha geç geleceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra da geldiğini sanmıyorum. Geçtiğimiz ay boyunca hiç kanlı çarşaf görmedim, Al.

Oda onun etrafında soğuk, nemli bir hücreye dönüştü.

Kanamış mıydı? Kanamış olmalı. Yoğun bir aydı, belki de Inga unutmuştu. Belki de geçen ay geç değil de *erken* kanamıştı. Belki de çarşaflarıyla kendisi ilgilenmişti - bir açıklaması olmalıydı. Zararsız bir açıklama. Bir yanlış anlaşılma ve bundan fazlası değil - çünkü alternatifi ...

Inga kapıda nefes nefese duruyordu, gözleri çok geniş, yüzü çok solgundu. Topuzlarından biri sarkmış, kulağının ucunu ortaya çıkarmıştı - hayatını böylesine tehlikeli bir cehenneme çeviren o tek masum fae özelliği.

Alternatif ...

Hayır. Bu olamazdı. Altı haftadır her akşam büyük bir sadakatle şifalı otlarını alıyordu çünkü bu *olmayacaktı*. Savaştan harap olmuş bu dünyaya bir çocuk daha getirmeyecekti. Otlar bir fae preparatıydı, paranın satın alabileceği en iyi kalitede - Agenor sorduğunda ona söz vermişti. Bu yüzden güvende olmalıydı. Her seferinde güvende olmuştu ...

İlk gece hariç.

Altı hafta önce. Kanaması gereken zamandan iki hafta önce. Tanrım, ama sadece bir geceydi ve bunun olma ihtimali neydi?

"Al?

Kanamasız bir buçuk ay. Ve o kadar meşguldü ki, adanın her yerinde koşturuyor ve her boş dakikasında fae lordlarını öpüyordu, farkına bile varmamıştı.

Oda dönüyordu - dönüyor ve küçülüyordu.

"Allie, hamile olabilir misin?" Inga'nın sesi tekinsiz bir fısıltıya dönüştü.
"Yani - Russ'tan değil tabii ki, yani..."

Evin loş, tozlu ışığında birbirlerine baktılar. Hayır, demek istedi Allie. Hayır, bu gerçekten imkânsız. Hayatımda bir erkeğe dokunmadım bile. Bir şeylerin peşinde olsaydım sana söylemez miydim sanıyorsun? Ama bunların hepsi yalan olurdu - kirli, tehlikeli yalanlar - ve ya gerçek ...

'Onun mu, Al? Agenor'un mu?'

Bu sözlerde bir suçlama vardı. Agenor'un. Bir başka küçük faeling, hayatında bir gün bile huzur yüzü görmeyecek bir başka çocuk. Ne bu adada, ne de bu insanlarla... Tanrım, ne *yapmıştı*?

Dudakları hareket ediyordu. Hareket ettiklerini hissediyordu ama yine de tek bir ses bile çıkmıyordu, yarım yamalak bir düşüncenin en ufak bir kırıntısı bile.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Inga.

Küçük kız kardeşinin o sessiz, genç kız sesiyle küfrettiğini duymak felci kırmaya yetmişti. Allie sendeleyerek yarım adım öne çıktı ve kahkaha, hıçkırık ya da panikle atılan bir çığlık olabilecek bir şey söyledi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Bir şeyleri düzeltmek, yönetmek zorundaydı, yönetilecek ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile.

"Al?

"Ben hallederim. Bu söz dudaklarından dökülürken nasıl tutacağını hiç düşünmemişti. 'Merak etme - ben hallederim. Sadece kimseye söyleme. Yaşayan bir ruh değil, anlaşıldı mı? Ben-'

"Ne *yapacaksın*?" dedi Inga yüksek sesle.

"Bir yolunu bulacağım. Şimdi kendini mi yoksa kız kardeşini mi rahatlatmaya çalışıyordu? "Lütfen, endişelenmeyin. Aptal olmayacağım - yapmayacağım - ...'

Bu keskin ayrımlar ve karşılıklı nefret adasına başka bir çocuk getirmek. Başka bir *melez* çocuk. Kız kardeşinin hayatını mahveden bu sırt çevirmeler, alaycı bakışlar ve zehirli tıslamalar cehennemine - hayır, hayır. Bunu yapamazdı. Bunu yapamazdı. Bir yanı bu şoka haklı bir üzüntüden ziyade hevesli bir minnettarlıkla sarılsa bile - çünkü hevesi, bu hain kıyılara zincirlenmiş bir ömür geçirmenin ıstırabına karşı ne kadar değerliydi?

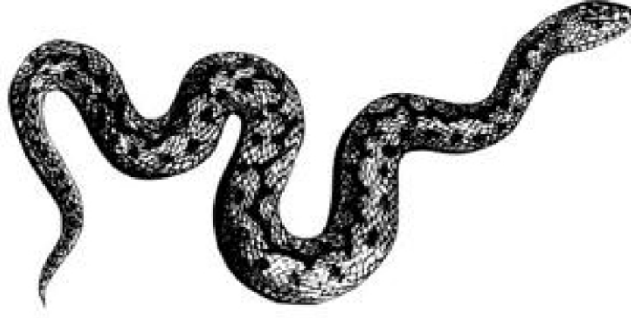
Yarı fae bir çocuk, herhangi bir insan gibi adaya bağlanacaktı, bunlar Anne'nin kurallarıydı - Agenor hariç ...

Tabii Agenor kuralları çiğnemeyi kabul etmezse.

Ama hiç yapmadı. Kuralları asla çiğnemezdi. Ve eğer ona söylerse ve o reddederse - oh, tanrılar. Ya kabul etmezse?

Ve saçları yarı açık, elbisesi yarı düğmeli, Inga'nın arkasından attığı şok çılgınlıklarına aldırmadan koşmaya başladı - o lanetli küçük evden, o lanetli tozlu yollardan, hiçbir insanın onu takip edecek kadar delirmeyeceği sarayın lanetli, sessiz sahillerine kadar.

CHAPTER 13

"Lord Agenor?" dedi ofis penceresindeki zümrüt kanatlı ulak. "Anne sizinle konuşmak istiyor, lordum.

Agenor, Allie'nin son mektubunu el yordamıyla cebine geri koyarken mırıldandığı bir laneti güçlükle bastırdı. Muhtemelen Tolya işiyle ilgiliydi. Creon'un perilere yaptığı ikinci ziyaretle ilgili raporunu okumayı şimdiye kadar bitirmiş *olmalıydı*. Bunun yerine, öğleden sonra bir buçuk saatini gizlice odasına dönüp Allie'nin kitabında bıraktığı notları okuyarak ve umutsuzca onun argümanlarında katılmayacağı bir şey bulmaya çalışarak harcamıştı.

Bir başka beklenmedik acil durum dikkat dağıtıcısını talep etmek zorunda kalacaktı. Son haftalarda bu çok fazla alışkanlık haline gelmişti.

Yine de parmak uçları Allie'nin mektubunun ana hatları üzerinde gezinirken yüzünde beliren gülümsemeyi engelleyemedi.

Birkaç dakika sonra içeri girdiğinde Ana'nın salonu hâlâ sessizdi. Bakışları kemik kaplı duvarlarda gezinirken, son bir ay içinde ilk kez kendini yeni ve oldukça nahoş hisleri yutarken buldu. Bir zamanlar, bir ölüm tanrısı tarafından inşa edilmiş bir saray için oldukça mantıklı bir seçim olduğunu düşünmüştü - ve sonra Allie, insan kemiklerinin dekoratif aksesuar olarak kullanılmasıyla ilgili birkaç sivri sözle kafasına vurmuş ve utanç verici bir şekilde, bir kez daha dikkatsiz bir aptal olduğunu kabul etmişti.

Odanın diğer tarafındaki yüksek tahta doğru ilerlerken bu konu hakkında Yüce Hanımlarla konuşması gerektiğini kendine hatırlattı. Ve haraç oranları, isyanların ele alınışı, ada bağları ve geçen yüzyılda yapmaya zahmet ettiğinden biraz daha dikkatli bir matematik yaparsa, bir fae hayatının yaklaşık on insan hayatına bedel olduğunu ilan eden iğrenç küçük yasa hakkında ...

Basilisk göğüs cebinde kıpırdandı ve Agenor derin bir nefes aldı. Her seferinde bir şey. Önce halledilmesi gereken bir konuşma vardı.

Sonunda tahta baktığında bir çift karanlık gözün kendisini izlediğini fark etti - Melinoë, günün bu saatinde uyanmış mıydı?

"Erken kalkmışsın," dedi, son birkaç metreyi de geçip, ona bakmak için başını boynuna zorunda kalmadan rahatça konuşabileceği bir noktaya geldi. Kadın ona oldukça soğuk bir gülümseme verdi. Ah. Mutlu değil o zaman.

'Seninle konuşmayalı uzun zaman oldu, Agenor. Bugünlerde akşamları çok meşgul görünüyorsun.

Oh. Hay sikeyim. Gerçekten de çoğu gece korkunç derecede meşguldü, küçük bir insan hırsızı adanın etrafında uçuruyor ve birlikte geçirdikleri sessiz saatlerin tadını muhtemelen çıkarması gerekenden biraz daha fazla çıkarıyordu - o kadar ki

Haftalardır Yüksek Hanımlarından biriyle konuşmamıştı. Melinoë artık gün içinde uyanacak kadar sinirleniyorsa, onu gerçekten çok fazla ihmal etmişti.

"Özür dilerim," dedi kendini toparlayarak. 'Haraçlarla ilgili bazı sorunlar beklenenden daha fazla zaman aldı. Hazır bahsetmişken-'

"Tolya," diye sözünü kesti kadın, adam genel olarak haraç oranları konusuna giremeden. "Evet. Sanırım Creon'un raporunu okudun?"

"Çoğunu," dedi Agenor, metnin yarısını görmezden gelerseniz bu neredeyse doğrudur. "Onunla daha önce konuştun mu?"

"Achlys yaptı. Az önce çıktı. Arkasındaki girişe el salladı. "Bir şey hakkında biraz sert görünüyordu. Ya küçük sürtüklerden biri onu bacağından bıçakladı ve bunu kabul etmiyor ya da ona tüm adayı yakmasını söylemediğin için mutsuz.

İlk seçenek imkânsız denecek kadar düşük bir ihtimaldi. Agenor yüzünü buruşturdu, oğlunun daha kana susamış tercihleriyle eğlendiğinden mi, yoksa su perisi rehineleri meselesini sürüncemede bırakan yumuşak tavrından dolayı ona sitem ettiğinden mi emin değildi. Belki de en başta tüm rehine planını ortaya atan su perisi kraliçesini ortadan kaldırmak yerine adanın yarısının öldürülmesini emretmesini tercih ederdi. Sonra tekrar...

Ona durumu açıklamıştı - kayıp haraçlar, Eldoris'in ağaçları kesme fikri. Bu koşullar altında onun genel katliamlara başvurmasını isteyemezdi, değil mi?

"Eldoris'le bir ilgisi olabilir," diye temkinli bir şekilde önerdi. "Son görevde hayatta kalamadığına dair bir söylenti duydum.

Melinoë bebek yüzünde bir gülümseme belirerek, "Oh, öyle bir şey yapmadı," dedi.

O zaman gerçekten eğlenice. "Duyacağınızı bilmeliydim.

"Sadece parçalar. Raporda bununla ilgili bir şey yazmıyordu. Kontrol ettiği ilk şey buydu. "Adamlarımdan biri boğulduğuna dair bir şeyler söyledi,

Bu oldukça garip görünüyordu.'

"Şey, sahile vurmuş halde bulundu. Yüksek, karıncalı bir kahkaha attı. "Boğazı kesilmiş halde. Görünüşe göre yeni bir elçi atamam gerekecek. O lanet periler üzerinde dizginleri sıkı tutabilecek biri, çünkü bir dahaki sefere biri halkımı canlı geri getirmek için bizi haftalarca pazarlık yapmaya zorlarsa-'

Agenor derin bir nefes alarak, "Bak," dedi. 'Tüm samimiyetimle söylüyorum, bu durumla ilgili sorunun gevşek dizginler olup olmadığından emin değilim. O haraçları inceliyordum-'

"Oh, evet, bahsetmiştin. Elinin tersiyle itti. 'Haraçlarla ilgili bir sorun yok. İnsan haraçlardan bile daha düşük seviyedeler, yani-'

"Evet ama su perisi adaları genellikle tarım için kullanılmaz," diye sözünü kesti Agenor, olması gerekenden biraz daha yüksek sesle. Bunu neden düşünmemişti ki? Achlys de neden bunu düşünmemişti? Bildiği kadarıyla, kız kardeşler her zaman *her şeyi* düşünürdü - on yıllardır bunu gözden kaçırarak kadar kayıtsız olsa bile, *bu* kadar bariz bir şeyi gözden kaçırmak onlara göre değildi. 'Periler toplayıcıdır. Şu anda istediğimiz oranlarda üretim yapmalarını istiyorsak, tüm yaşam tarzlarını elden geçirmeleri gerekir ve bu hiç de iyi bir fikir değil, öyle değil mi?

Melinoë yastıklarının siyah kadife ve ipeğinden öne doğru eğildi, dudaklarını bir parça büzdü. "Şimdi de benim kararlarımdan mı şüphe ediyorsun Agenor?

"Hayır! Çok hızlıydı. İnkâr edilemeyecek kadar yalandı. Ondan şüphe *ediyordu* - evet, ondan şüphe ediyordu. Ama yine de bunu onun yüzüne söylemek... Ona güvenmeyi bırakırsa bu tartışmaya daha açık hale gelemezdi, değil mi?

"Sesin kuşkulu geliyor," dedi kadın, bir uyarı olduğunu bildiği o gümüşü, karıncalı kahkahasıyla. 'Farkındasınız, değil mi? Görünüşteki zayıf kalpliliğinizin

tebaamıza yönelik duygularımız doğrudan rahatımızın azalmasına mı yol açacak? Son yıllarda sarayda huzur içinde yaşamamızı sağlayan şey bu iyi düşünülmüş haraçlar mı?

"Elbette farkındayım," dedi sertçe. *Huzur içinde* -  atafatlı ziyafetler düzenleyerek, başkalarının hayatlarıyla  demi  olabileceği yiyecekleri israf ederek. Bunu görmesi gerekiyordu, değil mi? Umursamak *zorundaydı*. 'Hara lardan tamamen feragat edelim demiyorum. Sadece hepimiz için bu kadar çok soruna neden oluyorsa, bu oranlara bir kez daha bakmak isteyebileceğimizi söylüyorum.

Melino  soğuk bir şekilde, 'Eğer bu çılgınlığa tepki olarak oranları d   r rs k,' dedi, 'önümüzdeki ay herkes ve anneleri Fae yetkililerini kaçırıyor olacak. Bunu bilmeniz gerekirdi, Lord Koruyucu. Sağduyunuz nereye gitti?'

Onun sağduyusu. Tanrılar ve  eytanlar, aptallık ediyordu - neden onu bu şekilde kışkırtıyor, arkasında bir asırlık yaşamı olmayan bir faeling gibi tartışmasına balıklama dalıyordu? Yüce Hanımlar ani değişimlerden ho lanmazlardı - hiçbir zaman ho lanmamı lardı - ve önceki değişimlerin getirdiği deh eti onları suçlayamazdı. Fae politikası sabır gerektiriyordu. Verilerini toplamak, doğru zihinlere ilk şüphe tohumlarını ekmek, suları test etmek ve doğru zamanlarda doğru insanlara doğru argümanları sunacağından emin olmak için zaman -  yleyse neden bir imparatorluğun gidişatını değiştirmek için yavaş ve gerekli adımlarını atarken bir şey onu peşinden kovalıyor, hırlayıp hırlıyor gibi davranıyordu?

Neredeyse k fredecekti. Allie.

Ancak bu kadar büyük, bu kadar ağır bir yönetimin bir buçuk günde deği meyeceğini anlaması gerekiyordu. Onun ılımlı, makul ve en önemlisi de *kurnaz* olması gerektiğini anlaması gerekiyordu.

"Haklısın," dediğini kendi de duydu. 'Mantıklı düşünmüyorum. Eldoris'in yerine geçebilecek yetenekli birini bulmaya çalışacağım - biz

mümkün olan en kısa sürede kanun ve düzeni yeniden tesis etmeliyiz. Sanırım hızlıca bir seçim yapmak istiyorsunuz?

'Hafta sonundan önce. Teşekkür ederim, Agenor.'

Sesi yeniden yumuamıştı. Bu kadar mantıklı söz yeter.

Mantıklı kelimeler - ve yine de dudaklarında çok kirli hissettiler.

Allie'nin bu karşılaşmayı duymaktan hiç hoşlanmayacağını anlayınca başıyla selam verip tekrar salondan ıktı.

Gördün mü? Düzeltmek istemiyor. Bunu söylediğini duyabiliyordu - bu aylardan önce bunu birçok kez söylediğini duymıştı, her zaman aynı öfkeli tiksintiyle kaşlarını atıyordu. Her seferinde onu Yüce Hanımlar'ı savunmaya iten bir kaş atmaydı bu, çünkü elbette düzeltmek isteyeceklerdi - onları hep böyle tanımamış mıydı? Yüzyıllar önce onun harap olmuş küçük köyüne inmişler ve ağlayan çocukları teselli etmişler, yaralı yaşlıları iyileştirmişler ve barış sz vermişlerdi. Ve sözlerini tutmuşlardı - defalarca, savaşlar, kayıplar ve yıllarca süren mutlak yıkım boyunca, ona verdikleri sözleri *her zaman* tutmuşlardı ...

şimdi onlara biraz sabır borçlu değil miydi, bu yolun yıllar önce başarmaya yemin ettikleri her şeyden nasıl uzaklaştığını görmelerini sağlamak için? Onun için yaptıkları onca şeyden sonra - Tanrılar yardımcısı olsun - onlara sırtını dönmekten daha iyisini yapması gerekmez miydi?

Peki ya herkesi kurtaramazsanız, Lord Koruyucu?

Kanatlarını çırpıp kendini açık pencere kemerlerinden fırlatırken dudaklarından bir lanet döküldü.

"Peki o zaman ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandı altındaki mermer terasa doğru. Başka ne *yapabilirdi* ki? Anne'nin akılsız ve doğru kararlar almaktan aciz olduğunu düşündüğünü özel olarak açıklayıp, kendisini hızlı ve etkili bir şekilde herhangi bir nüfuz pozisyonundan uzaklaştırılmış mı bulacaktı?

Aynı açıklamayı alenen yapıp tazıların önüne mi atılacaktı? Kanatları o canavarların dişleri tarafından omuzlarından koparılmışken yapabileceği pek bir şey yoktu.

Yüce Tanrım, sabra ihtiyacı vardı. Allie'nin daha radikal eğilimlerinin ona da bulaşması, her yeri ateşe verme ve hayatının çalışmasını küle çevirme dürtüsü gerçekten rahatsız ediciydi. *Anlamadığından* değil. Ama insanoğlunu anlamsız bir savaşa sokmak, büyük ölçekte sadece daha fazla acıya neden olacaktı ve önlemeye çalıştıkları şey de tam olarak bu değil miydi? İmparatorluk mükemmel değildi, hayır. Ama kesinlikle hiç yoktan iyiydi ve sahip oldukları şeyi geliştirmek, en baştan başlayıp bir şekilde yeni durumun mevcut durumdan daha iyi görünmesi için dua etmekten çok daha mantıklıydı.

Allie'nin onu beklemesini söylediği dereye doğru inerken yeni büyükelçi adayları üzerinde biraz düşünmesi gerektiğine karar verdi. En azından bunu doğru yapmalıydı, tam anlamıyla sert görünen ama aynı zamanda duruma daha ılımlı bir bakış açısıyla yaklaşabilecek birini bulmalıydı. Gelecek yıllarda su perilerinin açlıktan ölmeyeceğinden ya da ağaçlarını kaybetmeyeceğinden emin olacak birini.

Ve eğer bu iyi sonuç verirse, diğer karakollardaki elçileri de yavaş yavaş değiştirmeye başlayabilirdi.

Yine de Allie'nin zevkine göre yeterince hızlı değildi elbette; muhtemelen en sinir bozucu Fae temsilcilerini yataklarında sessizce öldürmeyi önerecekti. Ama bu yöntemlere alışkanlıkla başvuramazdı. Eldoris ona Creon'un kızgınlığı için uygun bir araç sunmuştu. Diğerlerinden bazıları benzer çıkış yolları gösterebilirdi ama göstermeyenler için... Yine de kuralları dramatik bir şekilde çiğnemenin bir anlamı yoktu. Yapacağı tek şey, imparatorluğun sorunlarını çözmek için hâlâ ihtiyaç duyduğu insanları kızdırmak olurdu.

Yavaş, diplomatik bir değişim. Allie bunun gerçekten de seçeneklerinin en iyisi olduğunu görmek zorundaydı.

Yine de kristal berraklığındaki suyun kenarında oturup onun gelmesini beklerken, onun anlayışından pek emin değildi. Kendi düşünceleri üzerinde ne kadar uzun süre düşünürse, bir dakika içinde onlarda bir hata bulacağından o kadar şüphelenmeye başladı - tüm mantıklı düşüncelerini elden geçirecek ve onu yeni, daha da tatsız sonuçlara zorlayacak hoş olmayan, beklenmedik bir hata.

Yarım saat önce burada gerekmez ?

Güneşe baktı, yakıcı ışığa karşı gözlerini kısarak baktı. İş günü bir buçuk saat önce sona ermişti. Eve yürümesi, hızlıca bir yemek yemesi ve kıyafetlerini değiştirmesi için geçecek süreyi de hesaba katsa bile, şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Mektubu yanlış mı anlamıştı?

Cebinden parşömeni çıkardı ve gözlerini tekrar onun tanıdık el yazısının üzerinde gezdirdi - hayır, işten sonra Gül Deresi, bunu yanlış anlamak mümkün değildi. Aynı noktada onlarca kez buluşmuşlardı, bir şekilde derenin yanlış kısmını bulmuş olma ihtimali yoktu.

Peki gecikmesine ne sebep olmuştu?

İlk kez, içinde farklı bir gerginlik kıpırdandı. Bu randevuyu tamamen unutmasına neden olacak kadar canını sıkan bir şey mi olmuştu? Hâlâ evde, sorunlu bir komşuyla ya da Leander'ın aptalca fikirlerinin en yenisiyle mi uğraşıyordu?

Rustvale'de yüzünü en son gösterdiğinden beri ne kadar zaman geçmişti? Kimsenin şüphesini çekmeden geçip gitmeyi göze alabileceği kadar uzun muydu?

Gerginliğini on dakika daha bastırđı, sonra kükreyen endişesine teslim oldu. Lanet olsun. O asla geç kalmazdı. Bu şartlar altında endişelenmeye hakkı vardı; dedikoducu komşuları yatıştırmak için hızlıca yalan uydurabilirdi.

Dağ yolundaki her virajı sadakatle takip ederek Rustvale'e doğru ilerlerken aklının yarısı hâlâ onu dere ile köy arasındaki yolda bulmayı bekliyordu. Kadın hiçbir yerde görünmüyordu. Oyun oynayan çocuklar ve ara sıra çamaşır sepeti taşıyan ev kadınlarıyla çevrili siyah tuğlalı evler önünde belirdeğinde, onu bulmak için duvarları yıkmaktan sadece en çelikten özdenetim alıkoydu.

Evleri ayakta bıraktı. Ama kapıyı çaldıktan sonra yarım kalp atışından fazla bekleyecek sabrı yoktu ve kapıyı büyük bir güçle açtı.

"Al? Inga'nın sesi arka odadan yükseldi. "Sen-

Onu görür görmez kapı aralığında tökezleyerek durdu. Gözleri kızarmıştı, Agenor bunu çok geç fark etti. Elleri titriyordu. Bakışları karşılaştığında yüzünde bir şey kıpırdandı - genellikle ondan aldığı bakışlar kadar çekingen olmayan bir şey. Öyle görünüyordu ki

Şüpheli bir şekilde ...

Nefret?

Ne haltlar dönüyordu?

"Sorun nedir? Sesi küçük oturma odasından çok yüksek geliyordu. "Allie-

"O burada değil. Küçük elleriyle kapının eşiğini tutuyor, kelimeleri tükürüyordu. "Ondan ne istiyorsun?

Agenor kıza baktı. On beş , zayıftı, titriyordu ve güçsüzdü ama yine de bu soruyu bir soru gibi yüzüne fırlatmıştı.

Yaşlı başhemşire, koğuşunun saygın itibarını korumaya çalışıyordu. Tanrılar ve şeytanlar, bugüne kadar onunla neredeyse arka arkaya iki kelime bile konuşmamıştı - ve şimdi bu?

Şimdi *ne olacak?*

"Onun hangi cehennemde olduğunu bilmek istiyorum," dedi, kızın omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. Arkadaki oda gerçekten de boş görünüyordu. 'Ve eğer bana seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyleyebilirsen, bu-'

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Inga sert bir sesle. "Öyleyse bizi yalnız bırak, tamam mı?" "Bırak... Tanrı aşkına Inga, neler oluyor?"

O genç, ürkek yüzünde hayal bile edemeyeceği bir bakış fırlattı ona. "Söyleyemem.

"Bana söylemek *istemediğini* mi söylüyorsun?" Artık boşa kürek çekiyordu. Kimse onu sihirli bir şekilde sessizliğe bağlamamıştı, değil mi? Bağlamışlar *mydı?* "Ya da-" "Al'a sana söylemeyeceğine dair söz verdim," diye araya girerek kollarını kavuşturdu. "Sen Çıkmak mı?"

"Ne? Inga, lütfen, ben-

"Çık dışarı yoksa çığlık atacağım. Gözlerinden yine yaşlar süzülüyordu. 'Seni piç - *anladığını* sanmıştım. *Yardım* ettiğini sanıyordum. Ve bunca zaman...' Yarı hıçkırıklı bir alay. "Hepiniz aynısınız, değil mi?"

"Tüm..." Onu tekrarlamayı bırakmak zorundaydı. Zihinsel kapasitesinin çok ötesinde bir oyunda yakalanmış bir yarım akıllı gibi ona göz kırpmayı bırakmalıydı. Yine de... Son birkaç haftadır Allie'yle aralarında neler olup bittiğini bir şekilde anlamış mıydı? Ama o zaman Allie neden ona anlatsın ve birdenbire ona karşı gizlilikte ısrar etsin - sessiz ne vardı?

Inga, "Defol," diye fısıldadı ve her nasılsa bu bir tehdit gibi geldi.

Dışarı çıktı.

Güneş kör edici, yakıcı bir cehennem ateşiydi, sendeleyerek ışığa geri döndü, dünyayı anlamlandırmaya çalışıyordu - burada değil. Sana söylemeyeceğime söz verdim. Bizi rahat bırakın... Bir şekilde başlarına bela mı açmıştı? Deiras gibi başka bir piçi peşlerine mi takmıştı yoksa kazara Leander'ı kızdırıp öfkesini köyden mi çıkarmıştı? Ama Allie onun bu tür erkeklerle başa çıkabileceğini biliyor olmalıydı, öyleyse sorun dışsal bir şeyse neden doğrudan ona gelmesin?

Neden ondan kaçsın ki? İz bırakmadan ortadan kaybolsun? Kız kardeşine ona hiçbir şey söylememesini mi tembihledi? Bu gerçekten sadece-

Eğer sorun oysa.

Artık bomboş olan köy yoluna boş ve görmeyen gözlerle baktı. Gün gerçekten de o kadar olağanüstü geçmemişti. Birkaç toplantı, bir avuç mektup ve tabii ki Melinoë - ama Allie o son konuşma hakkında pek bir şey bilmiyor olamazdı, değil mi? Ve her halükârda bu, onun böyle ortadan kaybolması için bir neden olabilir miydi?

Bizi rahat bırak.

Onu yalnız bırakmasını mı *istiyordu*?

Bugün yirminci kez olsa gerek, mektubu cebinden çıkardı ve yıpranmış parşömeni açtı. *Sevgili Lord Koruyucum...*

İçinde bir şey sertleşti.

Ondan nefret etmedi. Ondan korkmuyordu. Geçtiğimiz altı hafta boyunca tehlikeli sırları, komşularının çıkmazları ve ona zarar vermeye çalışan her fae piçi konusunda ona güvenmişti - yani şimdi aniden ondan kaçırırsa, bir şeyler yanlıştı. Korkunç, dehşet verici bir şekilde yanlış ve arkasına yaslanıp tehdidin kendini göstermesini beklemeyecekti.

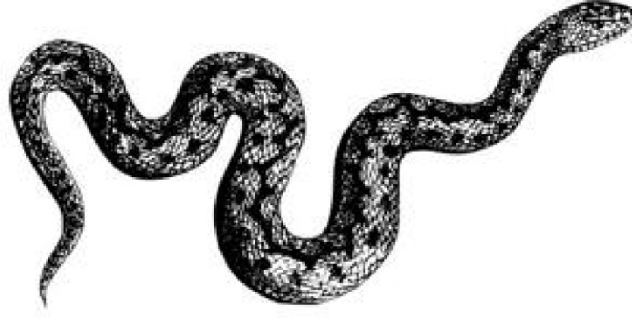
Beladan uzak durmak için yeterince zaman harcamıştı.

Üç hızlı kanat çırpışından sonra kuzeydeki kasabaları, güneydeki vahşi doğayı ve sahilleri, onu batıdaki Greyside'dan ayıran uçsuz bucaksız engebeli sırtları görebilecek kadar yükselmişti. Greyside'a gitmeyi planlamıştı. İlk bakılacak yer olarak orası da diğerleri kadar iyiydi.

Ama uçarken bile bağırsaklarında çalkalanan endişe durmuyordu - dünyanın bir kez daha ellerinden tamamen kayıp gittiğini söyleyen o isimsiz, içgüdüsel korku.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

Allie, yüreeği ağızına gelmiş ve düşünceleri bir halde dağ yollarında aceleyle ilerlerken yapılması gereken ilk şeyin kendini toparlamak olduğuna karar verdi.

Yapılması gereken ikinci şey ise karar vermek ve bu kararları *hızlıca* almaktı.

Yatağında hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük Inga'nın, kız yüzünü her gösterdiğinde arkasını dönenlerin, Resa'nın son anlarındaki yalvarışlarının hatıraları, keskin netlikleriyle acımasızca üzerine geliyordu. Kendisini esir alanların onu gemiden indirdikleri ve Anne'nin büyüü onu bu kıyılardan ayrılamayacak kadar soğuk ve boş hissettirene kadar o lanet olası kemik salonda oturmaya zorladıkları, bu adadaki ilk gecesini.

Ve şimdi bir çocuk mu olacaktı?

Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Dışarı. Uzaklara. *Güvenliğe*. Paniğin içinden gelgitli bir öfke dalgası sızıyordu, içgüdüsel bir öfke o kadar derindi ki bu lanetli sarayın tamamını en son kuleye kadar yutabilirdi - bir çocuk, çoktan ölüp gömüldüğünü düşündüğü bir hayal ve o bile bu cehennem gibi yer yüzünden mahvolmak zorundaydı. Burada, halklar arasındaki uçurumun ortasında katlanılabilir bir hayat yoktu. Ya küçük yarı fae'sini bir şekilde buradan kaçırarak, Anne'nin kurallarını ve onları burada tutan iğrenç bağları çiğneyecekti ya da ...

Bağırsaklarına kramp girdi. Hayır. Alternatifini düşünmek istemiyordu.

Dağları geride bırakıp adanın güney tarafındaki zeytin ve selvi ormanlarına girdiğinde ter, sırtından soğuk çağlayanlar halinde akıyordu. İnsanlar için güvenli bir yer olmadığını biliyordu. Tazıların bu bölgelerde kol gezdiği söyleniyordu ve on altı yaşındayken o canavarları uzaktan bir kez gördüğünde ikinci bir karşılaşmaya ihtiyacı olmadığını ikna olmuştu. Ama adanın her zaman ıssız olan tek bölgesi burasıydı ve şu anda yoldan geçen masum insanlarla sohbet etmektense tazıların dişleriyle parçalanmayı tercih ederdi.

Mersin ve yabani üzümlerden oluşan labirente tökezleyerek ilerlerken, denizin ağır tuzlu kokusuna gittikçe yaklaşırken hiçbir tazı görünmedi. Belki de gündüzleri uyuyorlardı. Ya da belki de hâlâ korkunç bir fae lordunun kokusunu alıyordu.

Oh, tanrılar ona yardım etsin. Agenor.

Onunla konuşmak istiyordu. Onunla konuşmaya *ihtiyacı vardı*. Kollarının onu sarmasının güvenliğini, neredeyse sınırsız bağlılığının güvencesini arzuluyordu - ama bunun bir sınırı *vardı*, biliyordu ve bu sınır Anne'nin kurallarından oluşuyordu. Çaresizce çiğnemek istediği aynı kurallar.

Ona umursamaz olmamasını söyleyecekti. Ona her şeyin iyi olacağına söz verecekti. *Ben hallederim, küçük hırsız, dediğini* şimdiden duyabiliyordu, *onlardan sadece bu çocuğu bağlamamalarını isteyeceğim.* Ve sonra kötü kalpli sürtükler yine de bunu yapacak, o da onlar için bahaneler uyduracak ve biraz zaman verirlerse Yüce Hanımlar'ın fikrini değiştireceğine söz verecekti ve çocukları hiç bitmeyen bir hor görme ve nefret kâbusu içinde büyüyecek ve muhtemelen Agenor dünyanın düzeltilemez olduğunu kabul edene kadar sırtına aldığı bir bıçak darbesiyle ölecekti.

Ve eğer ona söylemenin bedeli buysa... yapamazdı.

Bir şekilde sahile ulaştı. Ilık, köpüklü suya yalınayak girdiğinde, oraya nasıl geldiğini ya da ayakkabılarının nereye gittiğini artık hatırlayamıyordu. İnci gibi beyaz kumlar sağında ve solunda bir hapishane duvarından ziyade bir cennet gibi görünmek için aldatıcı bir çaba sarf ediyordu.

Allie derin bir nefes aldı ve denizin derinliklerine doğru ilerledi.

Sihir onu yakaladığında su, hizmetkâr elbisesinin eteklerine kadar ulaşmıştı; göbeğine indirilen görünmez bir yumrukla nefesi kesilmiş ve sendeleyerek geri çekilmişti. Tuzlu deniz köpüğü eteklerini ıslatarak nemli eller gibi tenine yapıştı. Dişlerini sıktı ve bu kez darbeye karşı kendini hazırlayarak ileri doğru adım attı; bu kadar kolay pes ederse, bağın kırılıp kırılmayacağını asla öğrenemeyecekti. Belki de kırılması gereken sadece tek bir engeldi. Belki de acıyı yeterince uzun süre görmezden gelirse, sadece ilerlemeye devam ederse, sonunda kaybolacak ve onu bu lanetli sihirle dövülmüş bağlardan kurtaracaktı.

Derin bir nefes aldı, kendi kendine bunun sadece birkaç dakika süreceğine söz verdi ve mücadeleye devam etti.

Büyü kaybolmadı.

Kristal berraklığındaki denizde ilerledikçe acı veren yumruklar, göğsünü ve karnını gıcırdatarak, ilerlediği her santimde öğürene kadar yakıcı, sürtünen bir his haline geldi. Suyun içinde kalça derinliğinde durduğunda, büyü kalbini çekiştiriyor, takırdamasına, yavaşlamasına ve tekrar takırdamasına neden oluyordu. Ayakları uyuşup gevşedi ve bir adım daha atamadı. Elleri karıncalandı ve yandı, yüzmeye çalışırken zihninin komutlarına itaat etmedi. Hıçkırarak ve boğulurcasına, masmavi denizde beline kadar durdu ve kendine yenilgiyi kabul ettirmeye çalıştı - ama yenilgiyi kabul etmek, bebeğini bu adadan çıkaracak kişinin asla kendisi olamayacağını kabul etmek anlamına geliyordu ve bu-

Arkasındaki sörfün monoton hışırtısını bir kanat çırpışının bozdu.

Agenor?

Köpüklü suyun içinde sarsılırken kalbinin yerinden fırlamasına neden olan şeyin korku mu yoksa rahatlama mı olduğundan emin değildi - Tanrım, onu bulmuştu. Tanrılara şükür, onu bulmuştu. Her şey yoluna girecekti. Her şey kaybolacaktı. Bir yolunu bulacaktı. Her şeyi mahvederdi. O-

Sahildeki erkek Fae Agenor değildi.

Gözleri manzarayı biraz geç fark etti. Uzun siyah saçlar esintiyle dalgalanıyordu. Soğuk gözler doğrudan zihninin en tehlikeli derinliklerine bakıyordu. Yaralı eller kemerindeki gümüşü bıçakların üzerinde...

Sessiz Ölüm.

Allie düşünceleri yavaşça, sabırla sonuçlarını çıkarırken donakaldı. Annenin oğlu. Arkasındaki kumsalda. Saldırmaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi onun acınası kaçma çabalarını izliyordu - boğazını kesmeye, derisini yüzmeye ya da bugün tercih ettiği cinayet yöntemi her neyse onu yapmaya hazırdı...

Gerçi şu anda pek de canı görünmüyordu. Gerçekten, oldukça hasta görünüyordu.

Allie gözlerini kırptırdı, uzuvları artık büyü kadar korkudan da uyuşmuştu. Öğleden sonra güneşinin altında bile bakır rengi teni solgun, neredeyse grimsi bir renkte parlıyordu; bıçağının kabzasını kavrayan parmakları hafifçe titriyordu. Tıpkı yataktan yeni kalkmış bir grip hastası gibi. Tanrılar aşkına, Agenor'un bahsettiğı periler onu bir ya da iki bataklık ateşiyile eve mi göndermişti?

Boğazını temizledi, vücudundaki her lifin kaçması için bağırmasına rağmen onun sert bakışlarını tuttu. Kaçmak sadece zamansız ölümünü hızlandıracaktı. Ve belki de soğuk terler döküp bağırsakları düğümleniyorsa, hayatında bir kez olsun isyankâr hizmetkârları öldürmek aklına gelen ilk düşünce olmayacaktı.

"İzin verirsiniz?" dedi ve boğazını sıkkan korkuya rağmen bunu kibarca yapmaya çalıştı. "Şu anda kendi eylemlerimin sonuçlarından kaçmakla meşgulüm lordum ve bu süreçte ölmekten nefret ediyorum. Çabalarımı başka bir yere taşıyayım mı?

Sessiz Ölüm hareket etmedi. Hâlâ ölümcül kırmızı büyüünün parıltısı yoktu. Hâlâ göğsüne bıçak saplanmıyordu.

Allie yavaşça nefes aldı ve fısıltıyı biraz aşan bir sesle, "Lordum?" diye ekledi.

Dizlerinin üzerine çöktü, hızlı ve aceleci hareketlerle ıslak kuma bir şeyler karaladı, ona bir bakış bile atmadan ayağı kalktı ve kız daha soru sormak için ağzını açmadan arkasını döndü. Uzaklaşırken attığı adımlar tuhaf bir şekilde sarsıntılıydı, sarayda çok güvenli bir mesafeden gördüğü o esnek yırtıcı yürüyüşüne hiç benzemiyordu.

Bu da ne ? Hasta mıydı?

Titreyerek yeni bir nefes aldı ve aniden ayaklarını yeniden hissetti.
Muhtemelen bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Bağlama büyüünün verdiği acı, kumsalda sallanmaya başladığı anda yok oldu ve geride sadece şiddetli bir mide bulantısı bıraktı. Islak kuma kazınan mesaj kısaydı ama hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

Bu şekilde öleceksin.

Hepsi bu kadar.

Allie gözlerini kırpıştırarak kumdaki çizgilere, sonra da her nasılsa kendisinden onlarca metre uzakta olan kanatlı, siyah giysili sırtına baktı. Bir *uyarı* mı? Anne'nin sadık katili adadan kaçmaya çalışan elleri bağlı bir insan hizmetkâr bulmuş ve onu ters çevirip bağırsaklarıyla kumu boyamak yerine tek tepkisi onu *uyarmak* mı olmuştu?

Yutkundu. Bu kadar açık bir isyandan sonra onu yalnız bırakmaya cüret ettiyse, mesaj muhtemelen doğrudu. Büyünün kalbini yırtıp çekiştirdiğini hissettiğine göre, buna şaşırmamalıydı.

Bu da Kreon'un beklenmedik merhameti ve gizemli hastalığının sorunlarının en kötüsü olmadığı anlamına geliyordu.

Pırıl pırıl denize bakarken omuzlarının çöktüğünü hissetti, sadece büyük bir çabayla sinirli bir kükremeyi bastırmayı başardı. *Bu şekilde öleceksin.* Bir tekne bulması, bir sal yapması ya da bir haraç gemisine kaçak olarak binmesi fark etmezdi. Büyü onu burada tutacak ya da öldürecekti.

Ve her iki seçenek de çocuğunu kurtaramazdı.

İliklerine kadar ıslanmış ve üşümüş bir halde kumlara gömüldü ve gözlerini kapattı. Çözüm çok açıktı - acımasızca açıktı. Bitkileri Heloise'den hemen . Hiçbir çocuk doğmayacaktı.

Crimson Court'ta acı dolu bir hayat yaşıadı; o ve Inga dışında hiç kimse neler olabileceğini bilemeyecekti. Temiz bir kesim. Mantıklı bir karar.

Ama o istemedi.

Haraç gemisindeki o gecelerden beri çocuk hayalinden umudunu kesmiş, Russ'la evlenmeye karar verdiklerinde de bundan tamamen vazgeçmişti. Böylesinin daha iyi olduğunu söylemişti kendine. Yeni ve savunmasız bir ruhun bu adada sıkışıp kalması bencillik olurdu. İlğilenmesi gereken Inga vardı ve bu yeterliydi. Ve yine de...

Tek bir dikkatsiz gece ve imkânsız olan gerçekleşmişti. Bunun *bir* anlamı yok muydu? Eski tanrılar ölmüştü - bu kırık dökük dünyada başka türlüsüne inanmayı reddediyordu - ve yine de hayatında ilk kez, belki de kaderin ona bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak ederken buldu kendini.

Peki onun eline verdiği silahlar neydi?

Güneş sonsuza dek ulaşamayacağı bir ufka doğru yavaşça batarken o sahilde oturdu ve seçeneklerini düşündü. Varlıklarını. Argümanlarını. Yalvarışlarını ve her şey başarısız olursa tehditlerini. Elinde Russ vardı. Onun sayesinde Clara ve ağ. Ona sessizliğini borçlu olan bir fae şifacı ve *muhtemelen* onu ispiyonlamayacak komşular.

Bu da bir şansı olabileceği anlamına geliyordu, eğer önündeki en büyük engel olmasaydı...

Agenor.

Tanrı aşkına, ona hangi oyunu oynatmalıydı?

Ona *bir şey* söylemek zorundaydı. Bir noktada göstermeye başlayacaktı, hamileliğini tamamen görmezden gelme şansı yoktu. Bu adada aylarca ondan kaçmak da mümkün değildi. Ona hamileliğini anlatmaya istekli olmadığı sürece

Ne de olsa çocuk Russ'ındı -düşündükçe bile kendini kirli hissetmesine neden olan bir yalan- Russ'ın bilmesi gerekirdi.

Ama eğer biliyorsa, kızın çiğnemeyi planladığı yasaları da bilmesi gerekirdi. Ve eğer bu kadarını biliyorsa ...

Titriyordu. Onu durduracak mıydı? Pekâlâ durdurabilirdi. Sadakati her zaman Anne'den yana olmuştu. Haftalardır tanıdığı ölümlü bir kadın ve asla varisi olarak kabul edilmeyecek melez bir çocuk için yüzyılların tarihini bir kenara itmek, çok şey istemek gibi görünüyordu.

Yine de başka ne ki? Çocuğun babalığı hakkında yalan mı söyleyecekti? Onun hakkında yanılıyor olabilirdi. Yapılması gerekeni görme ihtimali varsa ona gerçekten böyle ihanet *edecek* miydi?

Ama ona söylerse ve o da söylemezse- '*Allie*'!

Sarsıldı.

Bu seferki oydu, kumların üzerinden hızla ona doğru geliyordu, kanatları sanki daha yere inmeden adını haykırmış gibi katlanmıştı. Koyu renk pantolonu ve cilalı çizmeleri, kolları kıvrılmış şarap kırmızısı gömleği, her santimiyle Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu - ama sanki arkasında yükselen zalim kırmızı kale duvarlarını hatırlamıyormuş gibi gözleri kızın sıırsıklam, terli formuna takılmıştı.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi kısık sesle. 'Her yerde seni arıyordum - burada ne işin var Al? Neden derede değildin?

Al. Kadın ürperdi. Bunu son haftalarda yapmaya başlamıştı, zaten kısaltma olan bir şeyi kısaltıyordu - sadece aile üyelerinin yaptığı gibi, ama onun bunu fark edip etmediğinden emin değildi. Dudaklarından o kadar tanıdık geliyordu ki

Şimdiden. Ve yine de, şimdi, zihninde bu yepyeni sırrın ağırlığıyla

...

Onun yanında hissettiği bu esrarengiz güven duygusu gerçek miydi? Ondan isteyeceği şey için yeterince gerçek miydi?

Dudakları aralandı. Hiç ses çıkmadı.

"Ne *oldu*?" Onun yanında kumda dizlerinin üzerine çöktü. Nefesi çok hızlı geliyordu - sanki ofisinden bu sessiz sahile kadar koşmuş gibiydi. Şu anda bile gözleri sabit durmuyordu; ondan huzurlu denize ve arkasındaki kum tepelerine doğru fırlıyor, suçlayacak bir suçlu arıyor, içinde bulunduğu durum yüzünden paramparça edecek birini arıyordu. 'Bunu sana kim yaptı? Eğer biri sana elini sürdüyse-'

"Hayır!" diye bağırdı ve sonra birden ağlamaya başladı - acı, şaşkınlık, yorgunluk ve aradaki her şeyin ağır, çirkin hıçkırıkları. 'Hiç kimse - hiç kimse...'

Güçlü, güvenli kolları onu sardı. Göğsüne doğru kıvrıldı, kum ve deniz suyunu adamın giysilerine bulaştırdı, adam parmaklarını dağınık saçlarında gezdirip onu daha da sıkı tutarken, kendisinin bile inanmadığı ikna edici sözler söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Küçük hırsız...

Adamın sesinde hafif bir çatlak vardı ve kadın bu sesle daha da çok ağladı. Söylemeyi düşündüğü yalanlara, uydurmak istediği bahanelere.

"Özür dilerim, çok özür dilerim...

"Al," diye fısıldadı. 'Kes şunu. Neler oluyor? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle - ne yapabileceğimi söyle. Seni böyle görmek istemiyorum.

"Ama yapamam-

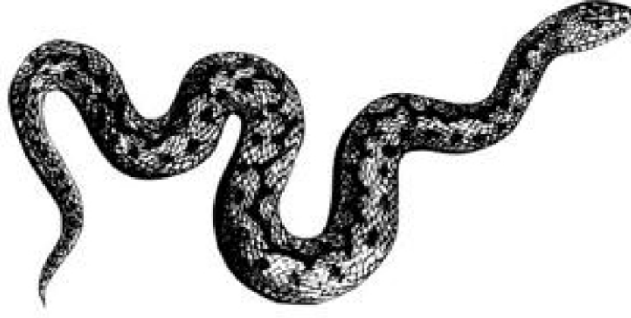
"Evet, yapabilirsin. Elleri, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha güçlü bir güvenceyle kızın etrafında gerildi. 'Lütfen, küçük hırsız. Yardım edeceğime söz veriyorum ama bana neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin.

Daha iyisini bilmeliydi. Bu güvenlik yanılsamasının gerçekte ne kadar az şey ifade ettiğini bilmeliydi, onu Anne'nin karşı tarafına geçirdiği anda bu sözün ne kadar az ağırlık taşıyacağını bilmeliydi. Ama canı yanıyordu, bitkin düşmüştü ve onun sesindeki samimiyetin gerçek olmasına o kadar ama o kadar ihtiyacı vardı ki...

"Söz veriyor musun?" diye hıçkırdı. 'Gerçekten, gerçekten söz veriyorsun...' 'Her şeyi yaparım, Al. Lütfen.

Ve o son kelime -sesindeki çaresizlik, endişe, şefkat- derin bir nefes almasına ve "*Hamileyim*" diye haykırmasına yetti.

CHAPTER 15

Agenor'un, kızın göğsüne yaslanarak hıçkıra hıçkıra söylediği sözleri anlamlandırması beş kalp atışı kadar sürdü; heceler kızın ağlamasının bulanıklığı içinde güçlükle seçilebiliyordu.

Hamile.

Hamile misin?

Bu kelime gerçekliğin yüzeyinden bir kanadın zarından süzülen yağmur damlaları gibi kayıyor gibiydi, yapışması imk nsızdı. Elbette hamile değildi. Bırakın bir ay içinde hamile kalmayı, hiç kimse bir yıl içinde bile hamile kalmazdı. Denemiyorlardı bile - şifalı otlarını sadakatle alıyordu, değil mi? Yani yanılıyor olmalıydı. Kafası karışmış olmalı. Masum bir yanlış anlama, başka bir şey değil ...

Dudaklarını araladı, sonra durakladı. Her nasılsa, kızın sırılsıklam, kumlu, titreyen bedeni kollarındayken, dilinin ucundaki bu sözler artık o kadar da güven verici gelmiyordu.

ya da değil, kafası karışmak gibi bir alışkanlığı yoktu, değil mi? Ama eğer değilse ...

Sonunda aklına gelen düşünceyle göğsünde çarpan kalbi durdu. Eğer kafası karışık değilse, o zaman gerçekten hamileydi. Onun çocuğuna. Onlarca yıllık savaştan, bir aile *düşüncesinin* bile yönetilmesi gereken ordulardan ve kazanılması gereken savaşlardan çok daha fazla dikkat dağıtıcı olduğu onca yüzyıldan sonra.

Aman Tanrım.

Allie onun kollarında hareketsiz kalmıştı. Konuşmasını bekliyordu. Kelimelerin ne olduğunu tekrar anlamasını bekliyordu.

'Küçük hırsız...' Boğazını temizledi. Mantıklı. Şu anda her şeyden çok mantıklı olmak zorundaydı; tek alternatif çılgılık atmaktı ve *biraz* gururu kalmıştı. "Bu biraz olanaksız görünüyor, değil mi?

"O ilk gece," diye mırıldandı, yüzü hâlâ onun gömleğine gömülüydü. "Anahtarını çaldığım zaman. Henüz otlarım yoktu.

"*Bir* gece," dedi Agenor soluksuz bir kıkırdamayla. 'Hiç kimse ...'dan hamile kalmamıştır.

'Ah, sen...' Başını kaldırdı, hıçkırıklarının arasından kahkahaya benzer bir şey çıktı. 'Yine kayıtsız kalma, Agenor. İnsanlar fae'lerden çok daha doğurgandır. Nesil için bekleyecek yüzyıllarımız yok, unuttun mu?

Ona göz kırptı. İnsanlar. Bir şekilde yirmi yıl içinde on dört çocuklu aileler üreten insanlar. Bir an bile üzerinde düşünmediği bir başka farklılık daha.

Tanrılar ve şeytanlar. O bir aptaldı.

Allie o daha konuşmadan burnunu çekti ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü çevirdi. "Ve zamanlama da kontrol edildi. Ve iki ay boyunca kanamam olmadı. Yani bu tür şeylerden herkes ne kadar emin olabilirse...'

Daha da geriye, kumun içine düştü, öyle ki dengesini korumak için sol kanadını sallamak zorunda kaldı. İki ay. Çok uzun - çok uzun. Bu da gerçekten de emin olabilecekleri anlamına geliyordu ve adam umursamaz bir aptaldı ve kadın da ...

Hamile.

Denizin hışırtısı kulaklarında bir kükremeye dönüştü ve çarpan kalp atışlarının sesini bile bastırdı.

"Bugüne kadar fark etmedin mi?" demeye getirdi kendini.

"Yıllar önce döngülerimi takip etmeyi bıraktım. Göğsüne karşı neşesiz bir kıkırdama. "Russ'la evlendikten sonra buna gerçekten gerek kalmadı. Ama Inga bunu kendi çarşaflarını yıkarken fark etti.

Bulmacanın ilk parçaları şok ve kafa karışıklığının sisi arasında nihayet yerine . Kanama yoktu ve Inga sorunun Russ'tan kaynaklanmadığını biliyordu - bu da onur için çok az yarışmacı ve yarışmacılar için daha da az onur bırakıyordu. Elbette kız kendi sonuçlarını çıkarmıştı. *Yine de...*

Ama o öyle biri değildi, sağda solda insan kadınlara tecavüz eden ve işler sıkıştığında ortadan kaybolan onursuz piçlerden biri değildi - Inga'ya babalık eden ve doğduktan sonra onu dünyanın merhametine terk eden isimsiz erkek gibi değildi. Allie onun öyle olmadığını *bilmeliydi*. Yine de kız kardeşinin suçlamalarına karşı onu savunmuş gibi görünmüyordu. Tam tersine...

Kucağındaki ince bedenine, kalçalarına yapışan ıslak elbisesine, çıplak ayaklarındaki kuma tekrar baktı. Yanlarında hışırdayan deniz, aldatıcı bir şekilde huzurluydu.

Aman Tanrım.

"Allie," dedi ve sesi boş çıktı. Hayır. Onun hakkında bu kadar kötü düşünemezdi, değil mi? "Sen - yine benden kaçmaya çalışmıyordun, değil mi?"

Kucağında donmuş bir şekilde oturuyordu, bakışları inatla ufku parlak bir pembeyle örten gün batımına sabitlenmişti.

"Allie.

"*Sen* değil," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. 'Ama diğer her şey - bu ada, üzerindeki insanlar, Anne, bir çocuğun varlığını cehenneme çevirecek her şey-'

"Sen... Al, lütfen. Çıkardığı ses yarı kahkaha, yarı iniltiydi ve tamamen şaşkındı. Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Eğer -tanrılar ve şeytanlar- eğer bir çocuğum olacaksa, onun hayatının-'

"Yarı insan olan bir çocuk mu?"

Yarı insan. İlk doğan varisi *yarı insan* olacaktı. Bunun ironisi neredeyse gerçek olamayacak kadar acı vericiydi - ama kaderin garip oyunlarını daha sonra düşünebilirdi. Bir çocuk aylarca burada olmayacaktı. Şu anda kollarında soğuktan sıılsıklam olmuş bir kadın ve daha da kötüsü kadının sesindeki dayanılmaz güvensizlik vardı.

"Gerçekten de kendi çocuğumu yarı insan olduğu için bir kenara atacağımı mı düşünüyorsun? "*Senin* yarın olduğu için mi?"

"Hayır! Bir anda gözyaşları yeniden akmaya başladı, şiddetli, sinirli hıçkırıklar. 'Hayır, ama anlamıyorsun. Yapabileceğin her ne halt olursa olsun

Bu yerde hayatlarını güzelleştirmek için mi? Bir çocuğu alaylardan ve-

Şaşkın bir kahkaha attı. 'Ben bu sarayın lanet olası Lord Koruyucusuyum! Eğer bu iyi bir şeyse-'

'Bu sadece çocuğunuzu daha fazla hedef haline getirir! Ve kendini savunacak sihri bile olmayabilir!'

"Küçük hırsız," dedi Agenor gözlerini kapatarak, "şu anda en kötüsünü düşünüyorsun.

'*En kötüsünü* düşünmüyorum,' diye patladı. 'Gerçekliği varsayıyorum! En son bana dünyanın düşündüğüm kadar kötü olmadığını söylemeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?

Adam sertleşti. Keskin bir kahkaha atarak kucağından indi, bacaklarındaki kumları kısa ve sert hareketlerle fırçaladı.

"Endişelerinizi anlamadığımdan değil," dedi belli belirsiz. 'Ama gerçekten düşünüyor musun-'

"*Sanmıyorum*, Agenor. Ben *biliyorum*. Agenor'un elini tuttu, parmakları düşüncelerini Agenor'un iliklerine kadar işlemek istercesine avucuna bastırıyordu. Gözleri alacakaranlıkta kor gibi yanıyordu. "Ve tabii ki abarttığımı *düşünüyorsun*, ama on yaşındaki Inga'nın var olmamayı tercih ettiği için yatağında ağladığını duymadın ve-

'Ama onu koruyacak bir fae ebeveyni yoktu! Etrafı insanlar tarafından sarılmıştı-'

"Fae'lerin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tersledi. 'Kaç tanesinin hala onu saf kan ideal dünyalarındaki bir *leke* olarak adlandırmak için kendi yollarından gittiklerini bilmiyorsun - cehennem, *Leander* bile onu güvende tutmak için saraydan uzakta bir iş vermek zorunda olduğunu fark etti. Bu size ne kadar kötü olduğunu anlatıyor mu?

Leander bile. Düşünceleri dalgalandı. Güzel kıyafetlerini insanların hayatından ya da yapmak için para aldığı görevden daha çok önemseyen o lanet olası aptal bile...

"İnsanlar melez bir çocuktan sırf *var olduğu* için nefret edecek Agenor. Kızın acı dolu fısıltısı düşüncelerinin karmaşası arasında dolaştı. 'İhtiyacımız olan korumayı sağlayabilsen bile, bu sürekli tehlike, sürekli tetikte olma, sürekli korku dolu bir hayat olacak. Bırakın kendi çocuğunuzu, herhangi bir çocuğun böyle mi büyümesini istersiniz?

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, zihni dönüyordu. Çok fazla soru. Çok fazla yeni düşünce. Tanrı aşkına, hamilelik haberini bile zar zor anlamlandırabilmişti - ve şimdi *ebeveynlikle* ilgili fikirleri olması mı gerekiyordu?

"O halde başka ne seçeneğimiz var?" dediğini duydu.

Cevabı o kadar korkutucu bir hızla geldi ki, buna hazırlıklı olduğunu biliyordu. 'Çocuklarımın başka bir yerde büyümesini istiyorum. Başka bir yerde.

"Aman Tanrım. Al.' Yüzünü ovuşturdu. "Yürürlükteki yasaya göre sarayın tüm insan ve yarı insan çocukları doğar doğmaz adaya bağlanacak.

"Evet," dedi meydan okurcasına, "biliyorum. Yasaları çiğnemek istiyorum.

Ona baktı. Sert mavi gözleri ona dik dik bakıyor, dudaklarının etrafındaki sert çizgilerde bir meydan okuma ve tarifsiz bir korku hâkimiyet için savaşıyordu.

Yasaları çiğnemek - kendi koyduğu kuralları, yaşadığı sürece dünyasını bir arada tutan kuralları. Tanrılar ve şeytanlar, bu kadar sert planlara gerçekten gerek yoktu, değil mi?

Elini Melinoë'nin elinin üzerine koyarken sakın kalmak için kendini zorlayarak, "Durumun biraz önüne geçiyor gibisin," dedi. 'Eğer Achlys ve Melinoë'den bu özel durum için bir istisna yapmalarını istersem

-'

Küçük, ağlamaklı bir ses çıkardı. 'Tanrılar bana yardım etsin. Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"O zaman sorun nedir?"

"Reddedebilirler.

Şaşkın bir şekilde kıkırdadı. "Neden yapsınlar ki?

"Neden yapmasınlar ki?" diye sertçe karşılık verdi. "O zavallı perileri rahat bırakmaları onları ikna ettin mi?

"Bu... Al, bu tamamen farklı bir şey-"

"Sanırım bu hayır demek?

Yüzünü ovuşturarak neşesiz bir kahkaha daha attı. 'Tolya'nın durumu bir genel yönetim meselesi. Bunu basit bir kişisel iyilikle kıyaslayamazsınız.

"Peki bunu neyle karşılaştırmalıyım?" Kaşları yeniden çatılmıştı - haftalardır görmediği ve özlemediği bir ifade. 'Yakın zamanda kişisel nedenlerle çözdükleri başka bağlama örnekleri var mı? Bana bahsettiğiniz tek örnek *onların* yararınaydı.

"Ben - tanrılar - tabii ki bunu her isteyene yapmıyorlar, ama-" "Ve sen onlara daha önce hiç sormadın," diye araya girdi, ve sen Onlarla benzer bir vakayı hiç tartışmadınız ve onlara benzer bir iyilik yaptıran başka birini tanımıyorsunuz, yani hiçbir şey . Yani hayır diyebilirler. Onlara sorarsanız ve hayır derlerse, konu hakkında bilgi sahibi olacaklardır, bu da alternatif seçeneğin de artık mümkün olmayacağı anlamına gelir.

"Hangi alternatif seçenek?" dedi biraz fazla yüksek sesle. "Koca bir çocuğu kaçırmak mı?

"Şey, evet. Tam olarak

öyle.' Ona göz kırptı.

"Allie.

"Evet?

Bu işler böyle yürümez. Bu yarı Fae bir çocuk. Büyü olma ihtimali var. Doğum sırasında büyüünün hemen bağlandığından emin olmak için etrafta bir fae doktoru olacak ve-'

'Yarı Fae olduğunu bilmelerine gerek yok,' dedi.

Yine sessizliğe gömüldü. Yanlarında deniz sakin, sabit ritmini sürdürüyordu - hayatının temellerinin her bir sütununu çekiştiren bir konuşmaya eşlik etmek için garip bir şekilde sabit bir ses. Bilmeleri gerekmiyordu.

... çünkü o evli bir kadındı. Çünkü Russ'la olan anlaşmasından haberdar olan birkaç kişi dışında herkes çocuğun kocasından olduğunu düşünecekti ve Leander ve adamları *kesinlikle* daha iyisini bilmiyorlardı.

"Hayır," diye mırıldandı. 'Hayır, bilmeyecekler ama-'

"Bu da demek oluyor ki," diye araya girdi, şimdi daha hızlı konuşuyordu, "doğum yaptığında etrafta olmayacaklar. Her ihtimale karşı evlenmemiş insan kadınlara da geldiklerini biliyorum ama evli kadınlara karşı o kadar katı değiller. Genellikle doğumdan sonraki gün içinde çocuğu bağlamaya gelirler, ancak işin içinde büyü yoksa Anne burnunu doğum odasına sokmaz. Yani bu bize zaman kazandıracaktır.

Agenor gözlerini kapattı. "Ne için zaman?

"Ben dünyaya bunun ölü doğum olduğunu söylerken sizin de çocuğu başka bir yere götürme zamanınız geldi.

"İmkânsız," dedi kısık sesle. 'O çocuğun benim sihrimi miras alma ihtimali var. Elimizde bağlanmamış bir büyücü olur ve bu da ilk yaşamızı çiğner-'

"Sence mı?" "Olmalı-

"Agenor, beni *dinle*. Sesi neredeyse bağıracak kadar yükseldi. 'Eğer onu bağlamasına izin verirsen çocuğunun hayatı cehenneme döner. Bu bir spekülasyon değil. Bu lanet bir gerçek. Gerçekten de bir zorbanın kanunlarını kendi kanından üstün tutacak kadar ileri mi gittin?

Bir küfür mırıldandı. 'Bu konuşmayı yapmıştık. Her şeyi mükemmel yapmıyor olabilirler ama onlara tiran demek-'

"Onlar en iyi ihtimalle aptal, en kötü ihtimalle de zalim zalimler," diye tersledi Allie, şimdi daha da yüksek sesle, "ve bin yıl önce hangi idealler uğruna savaştıklarını iddia ettikleri *umurumda* değil, anlıyor musun? O zaman senin için yaptıkları bugün doğan melez bir çocuk için hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek ve senin yersiz sadakatin de-'

"Al, *kes* şunu!

Agenor suratına bir tokat atmış gibi ağzını kapattı ve kararan alacakaranlıkta ona ters ters baktı. Agenor, sahili adanın geri kalanından koruyan ormanın içinden kendi sesinin yankılandığını duydu. Çok yüksek, çok kaba - ama kalbi boğazındaydı, zihni bulanıktı ve kızın mavi gözleri yine acı verecek kadar soğuktu.

Birdenbire aralarına giren bu duvar, bu savaş alanı neydi?

Bir anda yine düşman olmuştu. Sanki haftalarını onun kollarında geçirmemiş gibi. Sanki o sabah ona hiç mektup yazmamış gibi. Sanki sadakati dikkatle düşünülmüş bir seçimden ziyade utanç verici, aptalca bir inat meselesiydi.

Gözlerini kapattı. Altındaki kum nemli ve soğuktu, deniz meltemi yanaklarını ve kanatlarını okşayan serin bir eldi.

"Söz vermiştin. Sözlerinin yüzeyinin altında ince örtülü suçlamalar parıldıyordu. "Senden istediğim her şeyi yapacağına *söz vermiştin*.

"Bağlantısız büyücüleri dünyaya göndermek için planlar yapmanı beklemiyordum!" diye çıkıştı. 'Benden onların saltanatının temeli olan tek yasayı çiğnememi istiyorsun-'

'Peki neye yol açtığını biliyorsanız, neden hala onların saltanatını umursuyorsunuz?

"Elimizdeki tek şey bu! Sesi çatallaştı. 'Al, seni bağlarından kurtarmaları için gerekirse kanlı dizlerimin üzerinde onlara yalvaracağım ama onlara ihanet edemem, anlıyor musun? Onlara çok şey borçluyum. Onlara çok ihtiyacımız var. Eğer imparatorluğun temellerini sarsmaya başlarsak, elimizde daha büyük sorunlar olacak-'

"Senden ona savaş ilan etmeni istemiyorum! Artık karanlığın içinde ateş ve öfkeden başka bir şey yoktu, sadece solgun yüzü gecenin derinleşen çivit mavisinde hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu. 'O sadece *bir* çocuk. Senin sihrini miras almayabilir. Bağlanmamış bir Fae ordusu yaratmıyoruz. Tek istediğim bu bebeğin güvende olması ve-'

"Ben de onu güvende tutacağım," diye tersledi Agenor, "ama yasaları çiğnemedi."

Bu o kadar imkansız bir uzlaşma mı?

Alay etti. 'Ben uzlaşma aramıyorum. Mutluluğa giden yolun yarısı hala mutsuzluktur.

"Ben-

"Agenor. Kesik kesik nefes aldı. 'Çocuğum bu sarayda kalmayacak. Bu bir zorunluluk, rica değil. İkinci bir Inga'nın buradan kaçma umudu olmadan bu cehennemi yaşamasını görmektense ölmeyi tercih ederim. Yani...' Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde çok iyi tanıdığı bir bakış vardı - hayatta kalamayacakları bir savaşa girmek üzere olan savaşçıların bakışı. 'Ya bunu kabul eder ve benimle çalışırsın ya da beni durdurmaya çalışır ve beni ya da o bebeği bir daha asla görmemeye hazırlanırsın. Seçim sizin Lord Koruyucu.

Jilet gibi keskin, kavurucu bir sessizlik çöktü - sessizlik bile denemeyecek bir sessizlik, aralarındaki bir metrelik boş hava nefes nefese, çaresiz bir öfkeyle ve sert kayaları kesebilecek bakışlarla doluydu. Agenor onun parmaklarının kuma gömüldüğünü fark etti, sanki toprağın içindeki yaşamı sıkıyormuş gibi. Kanatları arkasına doğru iyice açılmıştı. Vücudundaki her kas yırtılma noktasına kadar gerilmişti.

Tekrar kuma gömüldü, kanatlarını katladı ve serin havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. Allie kıpırdamadı, kum tepeleri, ağaçlar ve ötesindeki gece gökyüzünün fonunda ince uzuvlar ve karanlık bakışlardan oluşan küçük bir demetti.

"Al..."

Boğazı düğümlendi. "*Lütfen.*"

"Sen... bunu yapamazsın. Daha mantıklı kelimeler onu terk etti. Yine bataklıkta ilerliyordu ve bu kez hoş bir meydan okuma, kazanılacak bir oyun yoktu. Kaybetmek boğulmak demekti. Kaybetmek ölüm demekti. "Tüm bunları sen ya da onlar sorusuna indirgeyemezsin; bunu yapamazsın.

..'

"Peki ne yapacaksın? Alay etti. "Beni durduracak mısın?"

Adam ona baktı. Kadın kaşlarını çatmış, titriyor ve nefes nefese kalmıştı ama meydan okuyan mavi gözlerinde en ufak bir şüphe izi yoktu.

Beni bir daha görmemeye hazır ol.

Midesi bulandı. Hayır. Ciddi , değil mi? Faekind'ın ilk yasasını çiğneyerek böyle bir seçim yapabileceğine inanamıyordu. Kendisini Kızıl Saray'ın tamamıyla -ona karşı- karşı karşıya getirerek bir şey kazanacağını gerçekten düşünemezdi. Onun kendisine ihtiyacı olduğu kadar, kendisinin de ona ihtiyacı yok muydu? En azından, onun yardımını olmadan hiçbir çocuğu adadan kaçırmayı başaramazdı, yani bu gerçekten anlamsız bir ultimatordu; bu kadarını görmesi *gerekiyordu.*

"Dinle. Sözleri aceleyle ve karmakarışık çıktı. 'Çok aceleci davranıyorsun. Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacımız var - bunu *birlikte* çözmek için - elimizdeki tüm seçenekleri değerlendirmek için ve-'

"Ve eğer elimizdeki tüm seçenekleri değerlendirsek," diye araya girerek kollarını kendine doladı, "ve sen yine de benim isteklerim ile onların yasaları arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan, o zaman ne yapacaksın?

'Küçük hırsız, lütfen...'

Dudağı yukarı kıvrıldı. "Ne *yapacaksın*?

"Benden bunu isteyemezsin!" diye patladı, sesi yeniden yükseliyordu. 'Seni seviyorum, Al, gerçekten seviyorum, ama burada neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun; yapamayacağımı anlamıyorsun-'

'Bir kez olsun bir duruş sergile? Hayatının geri kalanında aynı eski emirlerin peşinden koşmak yerine kendi lanet olası sonuçlarını çıkar? Ayağa fırlarken keskin, neşesiz bir kahkaha attı. 'Merak etme Agenor, anlıyorum. Ve gerçekten bundan daha iyi olmanı umuyordum. Gerçekten de o karanlık *biraz* akıl kaldığını düşünmüştüm ama oyunu böyle oynamak istiyorsan-'

"Peki nereye gideceğini sanıyorsun?" diye çıkıştı, tek ve öfkeli bir hareketle ayağa kalktı. "Gerçekten de çocuğumu alıp kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun-

Sesi karanlığın içinden gelen bir alaydı. "Bu bir *tehdit* mi Lord Koruyucu?"

"Yaralanmanı istemiyorum!

"Yani bu bir tehdit. Yine o öfkeli kahkahalardan biri. Bu işi kolaylaştırıyor. Sizi asla bir araçtan fazlası olarak görmeyecek bir çift kana susamış sürtüğü memnun etmek için son ahlakınızı feda etmenin tadını çıkarın ve

..'

Agenor kadının sesinin geldiği yöne doğru ileri atıldı. Aynı anda kolunu yakan acı, dudaklarından bir çığlık çıkaracak kadar şiddetliydi.

Oh, lanet olsun.

Pazarlık.

Onun peşinden bir adım daha atarken gece gökyüzü etrafında döndü ve tüm kolu alevler içinde kaldı, sürtünme hissi omuzlarına, göğsüne yayıldı. *Lanet olsun*. Büyü ona bir adım daha atmamasını söyledi. Onun isteklerine karşı gelerek onu bir kez daha takip etmeye kalkışırsa kendini soğuk kumların üzerinde bayılırken bulabilirdi.

"Allie!

Cevap yok.

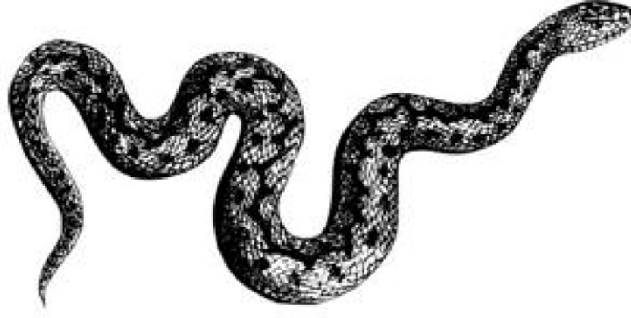
Şimdi nefesi boğazından kesik kesik geliyordu. Hayır. Bu olamazdı. Onu bu şekilde kaybedemezdi - Tanrı'nın cezası *çocuğunu* bu şekilde kaybedemezdi. Geri dönmek zorundaydı. Mantıklı düşünmek zorundaydı. Eğer başka seçeneği yoksa, onun mantıklı düşünmesini sağlayacaktı-

Pazarlık ateş i bileğinde yeniden alevlendi, parladı ve ısırdı. Hayal kırıklığı dolu bir kükremeyeyle elini alt koluna doladı ve acı dinene kadar sendeleyerek geri çekildi.

"Allie!

Kırılan sesi boş kumsalda yankılandı ve denizden başka kimse cevap vermek için kıpırdamadı.

CHAPTER 16

Allie ağlamadan ormanın kenarına başardı.

Sonra arkasından ikinci kez adını haykırdı, sesi o kadar acı doluydu ki kendi bağırsaklarında kıvrandığını hissedebiliyordu ve onu umursamamak için tüm iyi niyetine rağmen gözyaşları serbest kaldı. Ne cüretle incinir - ne cüretle *onun için* incinir? Aptal, çarpık öncelikleri, kasıtlı körlüğü ve tehditleriyle ...

Ağaçların arasında tökezledi, gözyaşları karanlığın ona bıraktığı azıcık görüşü de bulanıklaştırıyordu. Sarmaşıklar ve dallar yüzüne ve omuzlarına doğru savrulurken, çığlık çığlığa nefesini bastırarak bitki örtüsü arasında körlemesine yolunu buldu. Ona söylememeliydi. Ona asla söylememeliydi. Sözünün bedelinin ne olduğunu öğrenir öğrenmez, onun bu sözünü neden bir an bile inanmıştı ki?

Seni seviyorum Al, gerçekten.

Kalbine kramp girdi - su katılmamış bir öfkenin şiddetli, acı veren krampı.

Ona inanmak *istemişti*. Onun kendisinin en iyi versiyonu olmasını istemişti, geçtiğimiz haftalarda kalbindeki güvensizlik katmanlarını şefkatle sıyıran nazik, itaatkâr erkek - onu ciddiye alan, ona inanan, onu zeki ve akıl sağlığının kurtarıcısı olarak nitelendiren kişi. Aptalca aşık olduğu Lord Agenor. Ve onun yerine

...

Onun yerine Kızıl Saray'ın sadık Lord Koruyucusu'na sahip oldu. O da ilk doğan çocuğunu Anne'ye teslim edecek ve canlı canlı derisini yüzerken onun için bahaneler uyduracaktı.

Dudaklarından bir hıçkırık daha koptu, dikenleri ve sarmaşıkları kenara iterek kuzeye, sahilden uzağa doğru ilerlemeye çalıştı. Onun sadık hayranlığı için çok fazlaydı. Haftalar önce o gece ne demişti? *Omuzlarındaki yükü biraz olsun hafifletmeme izin verirsen...*

Ondan bunu istemiş, dünyayı biraz daha kolaylaştırmasını *arzulamıştı* - ve sonra her şeyin politik olduğu ortaya çıktı.

Esnek bir dal yüzüne çarparak gözünü kıl payı kaçırdı. Allie haykırdı, gece boyunca körlemesine tökezleyerek geniş bir ağaç gövdesine çarptı ve orada kaldı, gözyaşlarını kırıştırtıp hırıltılı nefesini sakinleştirmeye çalışırken alnını sert ağaç kabuğuna dayadı. Kendinden başka kimseye güvenme çabaları buraya kadarmış. Şimdi ona söylemiş, onu kaybetmiş ve her şeyi iki kat daha karmaşık hale getirmişti.

Gerçekten çocuğumla kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Dizleri titriyordu. Her şeye rağmen ona Russ'ın olduğunu söylemeliydi. Nasıl olsa tüm bu ilişki sona erecekti ve en azından Agenor

Ona sadakatsizlik etseydi, onu durdurmanın yollarını aramazdı.

Onu durdurur muydu?

Ağacı bıraktı ve karanlıkta sendeleyerek ilerledi, artık dikenleri ve ısırganları hissetmiyordu bile. Muhtemelen *deneyecekti*. Ama pazarlık hâlâ oradaydı ve acı dolu çığlıklarına bakılırsa, haftalarca hareketsiz kaldıktan sonra daha az etkili olmamıştı. Onun isteklerine karşı geldiği sürece, niyetlendiği eylemler onun kederlenmesine neden olduğu sürece, güvende olmalıydı. Pazarlık onu Anne'ye ele vermesine izin vermezdi. Evine gelip içeri dalmasına ve bebeğini kollarından çekip almasına izin vermezdi.

Ürperdi. miydi ki?

Onu bu şekilde, nefret dolu ve intikamcı olarak düşünmek istemiyordu. Onun hâlâ yumuşak başlı, şakacı, zaman zaman utanmaz biri olmasını istiyordu - cehennem, hâlâ onu *sevmesini* istiyordu. Ama sevgili annesine yüzüne karşı bir çift kana susamış sürtük dedikten sonra ...

Onu kaybetmişti.

Odasında, kitaplarla ve güneş ışığıyla çevrili o mutlu sabahları kaybetti. Mektuplarının heyecanını, ofis buluşmalarını, bakışları toplum içinde karşılaştığında paylaşılan sırların hoş ürpertisini kaybetti. Onu saran güçlü kollarının güvenliğini, ona sarılırken kulaklarına koruma vaatleri mırıldanan derin sesini kaybetti.

Kalbi göğsünde çatırıyor, onun şeklinde bir boşluk bırakıyordu.

Ona söylememeliydi, bu şekilde değil. Keşke sırrını saklasaydı - keşke isteğini belirtmek için biraz daha zaman ayırsaydı... Onu dinler miydi?

Merak etmek mantıklı mıydı?

Bir şekilde ormanın kenarına ve biraz daha tanıdık dağ patikalarına ulaştı. Ufukta beliren ilk ay ışığı, engebeli yamaçları ve kıvrımlı patikaları büyüleyici bir inci parıltısıyla örtüyordu; bu ürkütücü, doğaüstü ışıktaki adımlarını biraz daha güvenle atıyor, her kalp atışında gökyüzüne bakıyordu. Yıldızları gölgede bırakacak kanatlı silüetler görünmüyordu.

Onu takip edemezdi, diye hatırlattı kendine ne zaman bir kuşun kanat hışırtısı onu kenara atıp saklanmaya zorlasa. Onu herhangi bir şekilde engellemek niyetiyle peşinden geldiyse değil. Elbette, fikrini değiştirirse - her şeye rağmen ona yardım etmeye karar verirse ...

Başını öyle şiddetli salladı ki son tokası da saç örgüsünden kaydı. İmkânsız ummanın bir anlamı yoktu. O affedilemeyecek kadar çok söz söylemişti; adam da affedilemeyecek kadar çok tehdit savurmuştu. Bu onun kendi sorunu olacaktı.

Başından beri fark etmesi gerektiği gibi.

Ve bir yolunu bulacaktı. Şoku atlatır atlatmaz mantıklı davranacaktı, hem de çok mantıklı - doğru insanlara söyleyecek, doğru anlaşmaları yapacak, gerekirse doğru kozu bulacaktı. Bebeğini güvenli bir yere götürmek işin en zor kısmı olmayacaktı. Kaçakçı ağı adaya mal getirebiliyorsa, arada sırada adadan bir şeyler de *götürebilmelidir* - bunu ayarlayabilmelidir. Asıl soru ...

Nasıl takip edebilecekti?

Ama bir yolunu bulacaktı. Rinald'ı kütüphanede o kanlı ciltler hakkında daha fazla bilgi araması için sıkıştıracaktı; artık kendisinin de hatırlamadığı süreçle ilgili tüm ayrıntıları öğrenmek için yeni ciltlenenleri sorgulayacaktı; Leander ile birkaç masum sohbet daha yapacaktı

ve diğerk fae büyücülerinin ona ne söyleyebileceğini görmek için. *Bu şekilde öleceksin*, diye yazmıştı Sessiz Ölüm. Bu da hedeflerine ulaşmak için daha az ölümcül başka yöntemler olduğu anlamına gelebilirdi. Belki de son derece yasadışı yöntemler - ama Agenor için endişelenecek bir şey olmadığından, en azından bu pek sorun değildi.

Planlama ve entrikaların yavaş, metodik düşünceleri onu şimdilik solan kalbinden uzaklaştırdı. Ona, her küçük ayrıntıya ve çözebileceği her küçük soruna sarıldı, onun adını haykırırken sesindeki yürek burkan ıstıraptan başka *bir şey* düşünmenin bir yolunu bulduğu için mutluydu.

Onun sorunu değil. Onun acısı değil. Artık ya o ya da onun çocuğuydu ve kanı dışında hiçbir şey için dünyanın karşısına dikildiği kişi o değildi. Sonunda Rustvale'in tanıdık şekilleri karanlığın içinden belirdiğinde üç gecedir yürüyormuş gibi hissetti - evlerin çoğu karanlıktı, ancak küçük bir pencerenin arkasında hala bir mum yanıyordu.

Kendisin

in.

Inga.

Suçluluk duygusu kalbine dişlerini geçirirken, yorgun çıplak ayakları bir şekilde son adımları atmaya başardı. Aman Tanrım. Nereye gittiği ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir mesaj vermeden deli bir kadın gibi koşmaya başlayalı ne kadar olmuştu? Saatler mi? Kız kardeşinin bildiği tek şey, Marette'in türkülerindeki dramatik kadın kahramanlardan biri gibi kendini bir uçurumdan aşağı atmış olabileceğiydi.

Kapıyı açtı ve tökezleyerek oturma odasına girdi, daha kapıyı arkasından kapatmadan dudaklarından özürler dökülüyordu - geri dönmüştü ve iyiydi ve buradan böyle bir durumda ayrıldığı için üzgündü, çok üzgündü ve-

"Al, bu kadar *yeter*."

Allie bir anda sustu ve sendeleyerek mutfak tezgâhına yaslanıp durdu. Küçük kız kardeşi elinde tek mumu ve Rinald'ın muhtemelen kütüphaneden aldığı küçük bir defterle masada oturuyordu; o kadar garip bir şekilde sakın ve o kadar garip bir şekilde *soğukkanlı* görünüyordu ki Allie'nin aklından tüm histeri düşünceleri bir anda uçup gitti.

"Özür dilerim," diye tekrar nefes aldı. 'I-'

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Inga ona, rahatsız edici bir ciddiyetle.

Allie yere baktı - ayakları yürüyüşten dolayı çiğ ve kanlıydı, elbisesi sıırıslıklam ve kumluydu, saçları omuzlarının üzerinde karmakarışıkı. Bok gibi. Başı büyük dertte olan bir kadın gibiydi. Yürüyen, nefes alan kırık bir kalp gibi. Dizleri büküldü... Hayır, şimdi bunu düşünme.

"Kaçmaya çalıştım," dedi kısık sesle, "sadece yapıp yapamayacağımı görmek için.

Sandalyesinden kalkarken Inga'nın omuzları sertleşti. 'Bana sormalıydınız. Adadaki her koyu denedim. Alışılmadık derecede alaycı bir sırıtış. "Şansınız yok, bu yüzden lütfen zamanınızı daha iyi çözümler için saklayın.

"Ben - ben bunu bilmiyordum.

'Sana söylemedim. Zaten yeterince endişeliydin. Her zamanki hafif hareketleriyle yatak odasına doğru ilerlerken az önce bıraktığı sandalyeye el salladı. "Otur. Sana biraz su ve ayakların için sabun getireyim. Akşam yemeğini senin için yeniden ısıtacağım.

Allie'nin artık itiraz edecek yüreği yoktu. Köhne tahta koltuğa çöktü ve dizlerini göğsüne çekerek, Inga el bezi ve sabunla uğraşırken duvara baktı. Odanın tanıdıklığı ılık bir banyo gibi üzerine çöktü, yorgunluğunu ve paniğini yatıştırdı, hâlâ kol ve bacaklarında titreme yaratıyordu, beklenmedik bir güvenceyle ona en azından bunun *gerçek* olduğunu hatırlattı. Ev. Aile. Bu rüya gibi altı hafta gerçekten de hayal ürünü bir rüyadan başka bir şey değildi, çok fazla

Gerçek olması güzeldi - hayatın sefaletinden kısa bir mola, ama hiçbir şey sonsuza kadar süremezdi. Ama bu... kırık, acımasız ve yakışıklı fae lordlarından yoksun olan bu yer, *onun* yeri idi.

Kadın elinde sabunlu su dolu küçük bir leğenle odaya geri döndüğünde Inga, "Demek Agenor'du," dedi.

Allie başıyla onayladı. Bir kelime daha ederse tekrar ağlamaya başlayabileceğinden şüpheleniyordu.

"En azından işe yarayacak mı?"

Başını salladı, artık gözyaşlarına daha da yaklaştı. Ama Inga sadece içini çekti, Allie'nin alışık olduğu on beş yaşındaki ürkek çocuk için fazla olgun bir iç çektiği bu ve küvete doğru bir hareket yaparak arkasını döndü.

'Ayaklarına dikkat et. Sana biraz yemek yapacağım.'

Allie ayaklarındaki ve inciklerindeki kanı, kumu ve tuzu temizledikten sonra saç fırçasını almak ve daha rahat bir tunik giymek için sert, yapış yapış elbisesini çıkarmak üzere arka odaya doğru topallayarak gitti. Arkasında, közlenmiş biber ve güçlü et suyu kokusu evi doldurdu. O döndüğünde kız kardeşi çorba kâsesini dolduruyordu ve ikisi de oturana kadar hâlâ uğursuz bir sessizlik içindeydi.

Inga, "Düşünüyordum da," dedi.

Bunu çok sakın bir şekilde söylemişti. Ama sesinde bir titreme vardı, Allie'nin kaşığını kâsesinin yarısına kadar indirmesine neden olan bir çatlak.

"Hmm?"

"Sen gerçekten de isteyebileceğim en iyi kardeşsin, Al. Her nasılsa, o alışılmadık düşünceli ses tonuyla, bu bir iltifat gibi gelmedi. 'Ve bunca yıldır beni korumak için yaptıkların için sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum. Bunu biliyorsun. Ama...'"

Kısa bir sessizlik oldu. Inga gözlerini masaya dikmiş, sarı saçlarının uçlarıyla oynuyordu. Allie kımıldamaya cesaret edemedi.

"Ama?

"Ama başka bir çocuğa daha bunu yaşatırsan," dedi Inga, iri gri gözleriyle bakarak, "seninle bir daha asla konuşmam.

Dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Merak etme. Böyle bir şey olmayacak. 'Agenor yapmasa bile-'

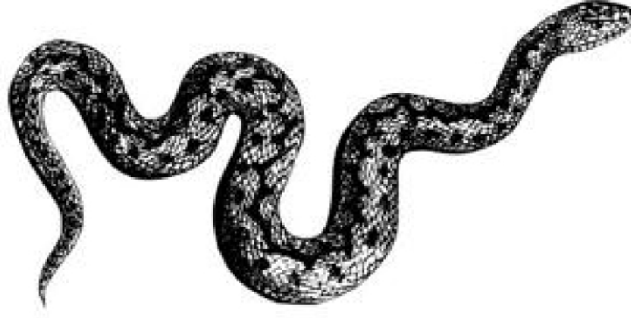
Allie, "Agenor'un canı cehenneme," dedi ve bağırsaklarında bambaşka bir şey söyleyen sancıya aldırmadı. "Bunu tek başıma yapacağım.

Her zamanki gibi.

Her şey gibi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

Agenor nihayet sendeleyerek balkon kapısından içeri girdiğinde yatak odası karanlıktı, gün boyu yanan ateşin sıcaklığı hâlâ havadaydı. Elleri titriyordu. Kanatları titriyordu. Kalbi atabilseydi, o da sarsılırdı. Sersemlemiş, inanmaz bir korku bağırsaklarını çalkalıyor, zihni hala dünyayı anlamlandırmak için dönüyordu ...

Hamileydi.

Gitmişti.

Ve ona karşı kesinlikle, ölümcül derecede öfkeliydi.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra elleri ne yapacağını bilemiyordu. Bir şekilde kıyafetlerini çıkardı. Bir şekilde, hızlı bir kırmızı büyü parıltısıyla yerdeki kumları süpürdü. Bir şekilde gömleğini ve pantolonunu giymek için gardırobuna giden yolu buldu.

ve sonra gözleri o son mektubu bulduğu yığına, bir daha asla mektuplarını bulamayacağı o yığına takıldı ve dünya bir kez daha ayaklarının dibine battı.

"Siktir," diye mırıldandı, arkasını dönerek ve sonra tekrar, "Siktir, siktir, *siktir*," sanki dudakları artık söyleyecek başka bir şey bulamıyormuş gibi. Lanet olsun soğukkanlılığına. Sağduyuya lanet olsun. Yatağına çöktü, yere inerken neredeyse kanatlarını büküyordu, dünyaya, kaybına, onun anlaşılmaz insan aklına küfürler savurdu...

Soğuk deri çıplak kalçasının üzerinde kayıyordu. Mercan.

Agenor, onun ne düşüneceğini bildiği için son küfürlerini de aniden yuttu ve boş bir sesle, "İyi akşamlar kızım," diye mırıldandı.

Bir soru tısladı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve üç yılanının kendisine baktığını gördü: Zakkum masasının hemen yanında yerde, Basilisk sandalyesinin koltuğuna kıvrılmış, Mercan battaniyesinin arasına yarı gömülmüştü, üçü de dişlerini boynuna geçirerek ona bir iyilik yapabilecek ve en azından hızlı bir sonun zevkini yaşatabilecek gibi görünüyorlardı.

Dudaklarından iniltili bir kakhaha döküldüğünü duydu. "Merak etme. Biraz zor bir geceydi.

Daha fazla güvende görünmüyorlardı - hatta tam tersi.

"Sadece..." Agenor derin bir nefes aldı, şaşkın düşüncelerinin karmakarışık dağınıklığından bulmacanın bazı parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Düğümler arasında biraz güvence bulmaya çalışıyordu. 'Sadece insan olduğu için. Olaylara uzun vadeli bakmıyor. Yakında akli başına gelecek ve ...'

Coral ince başını ona doğru eğmiş, hiç ikna olmamış gibi görünüyordu. Bir küfür daha yuttu ve diğer ikisine baktı, tam zamanında yakaladı

daha da şüpheci bakışlar attılar.

Oleander ve Basilisk anlaşıyor mu? Belki de fazla iyimser davranıyordu. Yine de lanetledi.

"Peki, tamam. Biraz sakinleşene kadar bekleyip durumu ona açıklayacağım ve-"

Pazarlık işareti tekrar parladı.

"Oh, *lanet olsun*. Bileğinin derisine saplanmış siyah değerli taşla bakarak battaniyesine gömüldü. 'İyi! Eğer anlamak istemiyorsa bir yolunu bulurum - başka bir şey... başka bir şey...'

Coral ondan uzaklaştı ve düşünceleri yeniden dönmeye başladı. Başka bir şey. *Bir şeyler* yapmak zorundaydı. Çocuğuyla birlikte dışarıdaydı ve onu geri istiyordu, onunla tekrar konuşmasını istiyordu, mantıklı düşünmesini istiyordu. Onunla konuşmak zorundaydı ve-

Bileğinden yakıcı bir acı fışkırdı.

Onunla konuşmayacaksın o zaman. İyi. Daha kurnazca davranırdı. Ona hâlâ eskisi kadar aşık olduğunu açıkça gösterecek büyük bir jest bulacak ve kızın ona gelmesini bekleyecekti-

Bir işaret fişegi daha.

İnledi. Pekala, belki de bu biraz manipülatifti. Bu durumda ona bir mektup yazardı ve-

Flare.

"Ah, Tanrı aşkına," diye tersledi ve öfke dolu bir bakışla pazarlık hedefine dik dik baktı. 'Ona *zarar vermek* istemiyorum! Sadece *görmesini* istiyorum! Bir anlayabilse-'

Coral yastıklarının arasından bir uyarı daha tısladı.

Başını ona doğru salladı ve onun bedenini karanlıkta bir kitabın tanıdık şeklinin etrafında kıvrılmış buldu. Phyron's *Treatises*. Bir süredir

dün okuduğunu hatırladı, düşüncelerinin şaşkın bulanıklığı içinde. Allie de bu sabah okumuş olmalıydı. Onun için altını çizdiği o cümle neydi?

Keskin bir zihin, en keskin bıçaklardan bile daha tehlikeli bir silahtır.

Coral'ın bakışları da karşılaştığı en keskin bıçaklardan bile daha ölümcüldü.

Keskin bir zihin. Düşünceleri eğilip bükülüyor, ters yüz oluyor gibi görünürken battaniyeye gömüldü. Gözü metnin o kısmına takılır takılmaz onu düşünmüştü - çünkü o acı verici, tehlikeli derecede zekiydi. Çünkü sadece birkaç saat önce, onun kıvrak zekâsının gerçekliğe bakışını nasıl parçalara ayırdığına ve her zaman gördüğü maskaralığın ardında bambaşka bir dünya olduğunu fark etmesini sağladığına hâlâ hayret ediyordu.

Peki o zaman neden şimdi onu yoğun bir hayat öğrencisi gibi düşünüyordu?

Bir küfür daha yuttu. Coral, öğrencisinin kendi hatalarını anlamasını bekleyen sabırsız bir öğretmen gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu.

"Ama-

Tısladı.

Agenor zayıf bir sesle, "Ama onlara tiranlar ve kana susamış sürtükler dedi," dedi. "Bu pek makul değil, değil mi?

Yılanlar gözlerini devirebilseydi, o da devirirdi.

"Her şeyi mükemmel yapmadıklarını biliyorum! Son birkaç hafta içinde bu sözleri ne kadar sık söylemişti? 'Ama tüm bunları daha iyi hale getirebilirim - her şeyi düzeltebilirim. Tek ihtiyacım olan parçalarımı çalmak için biraz daha zaman...'

Ve sahip olmadıkları şey zamandı. On bir ay - ya da bekleyin, insan çocukları daha erken doğardı, değil mi? Belki de dokuz ay. gereken her şeyi yapmak için çok az zamanı vardı. O asla

bir yıl içinde kimsenin fikrini değiştirmeyi amalamıyordu. Belki on yıl içinde - ama muhtemelen çocuğu doğmadan önce bunu başaramayacaktı.

Allie'nin, bu arada masum bir ocuk bu karmaşanın içinde kalacaksa on yıl beklemek istememesi çok mu mantıksızdı?

İnledi. Ama bunu halledebilirdi. Melez olsun olmasın, bir çocuğu on yıl boyunca güvende tutabilirdi. Ya da on beş yıl ya da ne kadar sürerse ...

Sürekli tehlike, sürekli teyakkuz, sürekli korku dolu bir hayat.

Etrafındaki oda soğudu. Belki de yapabilirdi. Ama Allie'nin onu affedeceğini hiç sanmıyordu.

İyi. Alay etmeye çalıştı. Sadakat onun için hiçbir şey ifade etmiyorsa, belki de onu o kadar da iyi anlamıyordu. Ama yine *de* sadıktı. Kimse onu buna mecbur bırakmamış olsa da Inga'yı savunmuştu. Yani *onun* sadakatini anlamadıysa...

Seni asla bir araçtan fazlası olarak görmeyecek.

Bu meseleyi fazla basite indirgemekti, değil mi? Onlar için çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi onların sadık bir hizmetkrıydı ama saygı duydukları, güvendikleri biriydi.

O zavallı perileri rahat bırakmaları için onları ikna edebildin mi?

Dudaklarından bir lanet döküldü. Hayır, yapmamıştı, çünkü zamana ihtiyaı vardı. Tekrar tekrar aynı çemberler. Zamana ihtiyaı vardı ama zamanları yoktu ve kadın da onu beklemek istemiyordu. Aklının sadık kısmı, bunun onun sorunu olduğunu söylüyordu. Duruşunu açıkça ortaya koymuştu; bu mantıklı, makul bir duruştu ve eğer bu onun kabul edebileceği bir şey değilse, belki de en iyisi yollarını ayırmalarıydı.

Ama bu çözümü düşünmek, onun çekip gideceğini ve uzak kalacağını kabul etmek...

Dehşet bağırsaklarında yeniden kıpırdandı, ağır ve mide bulandırıcı.

Yarın ve yarından sonraki gün ve ondan sonraki gün sonsuz derecede tanıdık gün doğumuna uyanacaktı ve onun gülümseme ihtimali onu battaniyelerden çekip çıkarmak için orada olmayacaktı. Bu sonsuz derecede tanıdık koridorlarda yürüyecek ve onu gördüğünde kalbinin yerinden fırlayacağını hiç hissetmeyecekti; bu sonsuz derecede tanıdık ofislerde oturacak ve onun gözlerindeki o parlak arzu pırıltısıyla içeri süzüldüğünü görmek için asla başını kaldırmayacaktı. Toplantılardan, yemeklerden ve sıkıcı sohbetlerden sonra odalarına dönecek ve bir daha asla gardırobunda onu bekleyen ve yüzyılların ağırlığını kalbinden kaldıran mektuplarını bulamayacaktı.

Ve yıllar geçip gidecekti. On yıllar geçecekti. Ve bir gün onu sonsuza dek kaybedecekti.

Battaniyeye gömülürken acı dolu bir inilti duydu. Geçtiğimiz haftalar boyunca zihninin bir köşesinde uyuklayan bir bilgi vardı, hep oradaydı ama hiçbir zaman bilinçli düşünce ya da konuşmayı gerektirecek kadar acil değildi - ömrü kısalmıştı. Ölebilirdi. Onu kızdırarak on yılını harcamak - onu kızdırarak bir dakikasını bile harcamak ...

Zamanı yoktu.

Nefesi hızlandı. Daha şimdiden onun yokluğunun görüntüsü göğsünde bir kaya parçası gibi duruyordu ve hava almak, yaşamak, üzerine çöken yıllardan en ufak bir rahatlama kırıntısı için bile mücadele etmeye zorluyordu. Ona *ihtiyacı vardı*. Onun söylediği her beklenmedik sözün, meydan okuduğu her düşüncenin, ayakları tekrar yere basana kadar evirip çevirdiği her güvenli varsayımın verdiği hazza ihtiyacı vardı.

Az önce yaptığı gibi.

Ve onunla birlikte dönmek yerine, teklif ettiği haklı meydan okumayı kabul etmek yerine, geri itti. Karşılık verdi. Ona saf bir aptal dedi.

Kendi aptallığına bir kez daha baktı ve yol vermediğinde onu tehdit etti.

Kaçması sürpriz miydi?

İki kez düşünmeliydi. Kendinden şüphe etmeliydi. Duyduklarından ziyade onun söylediklerini dinlemeliydi - yasaları çiğnemesini istiyordu, evet, ama bunu yapmamayı tercih edeceğini onun kadar iyi biliyordu. Yine de ondan bunu istemiş, ona *yalvarmıştı*. Karşı argümanlarını duymuş ve onları çürütmüştü. O hâlâ aynı mantıklı insandı, hâlâ hiçbir şeyden melodram çıkarmayacak bir kadındı - yani bu kadar ileri gitmeye istekliyse, bir an için onun *haklı* olabileceğini düşünmesi gerekmez miydi?

Gözlerini kapattı. Ama zihninin sadık tarafı bununla başa çıkabileceğini söylüyordu. Ailesini güvende tutabilirdi. Mahkemeyi çocuğunun insan kanını görmezden gelmeye ikna edebilirdi, çünkü *o onun* çocuğuydu ve ona karşı gelmekten daha iyisini bilirlerdi, değil mi?

Tıpkı haraç girişiyle uğraşmamaları gerektiğini bilmeleri gerektiği gibi. Tıpkı su perisi adalarındaki ağaçları kesmemeleri gerektiğini bilmeleri gerektiği gibi.

Yutkunduğunda boğazı kül gibi kurumuştı. Peki, tamam. İşler vahim bir hal alırsa, o yasalara bir istisna bulabilir, Achlys ve Melinoë'yi bu küçük yarı fae'yi adaya bağlamaya gerek olmadığına ikna edebilirdi. Dinlerlerdi, değil mi? Neden dinlemesinler *ki*?

O zavallı perileri rahat bırakmaları için onları ikna ettin mi?

Oh, lanet olsun.

Düşünceleri kontrolden çıkarken elleri yumuşak battaniyenin içinde yumruk haline geldi. Kuralları çiğnemeye başlayamazdı. Kuralları çiğnemeye başlayamazdı. Bu lanet şeyler için savaşmış, onlar için *yaşamıştı* -

Yüzyıllardır dünyasının çözölmesini engelleyen tek şey onlardı. Daha iyi bilmeliydi. Ama yine küçük hırsızı onu daha önce hiç karşılaşmadığı bir savaş alanında yakalamıştı ve daha iyisini bilmenin şu anda ona hiçbir yararı olmayacaktı.

İnatçılık edecek, eski alışkanlıklarından hangilerini sürdürmeye değer bulunduğunu ve hangilerinin artık yaşamak istemediğı bir dünyanın kalıntıları olduğunu yavaş yavaş anlayacak zamanı yoktu. Eğer onu istiyorsa...

Onu istiyordu.

Kesinlik her zerresinde katılaştı, bu dönen yeni dünyada kendini sağlam ve sabit hissettiğı ilk şeydi. Onu istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Kendisini ölümün eşiğinde ama bir o kadar da canlı hissettiren bir tutkuyla onu arzuluyordu; sadık, yasal ya da iyi bir fae yetiştiriciliğinin zirvesinde olma isteğinden çok daha güçlü bir ihtiyaçtı bu - ve eğer arzuları bunlarsa, öncelikleri bunlarsa, o zaman neden olayları keskin bir şekilde görmekte asla başarısız olmamış tek kişiye güvenmek yerine kendi kayıtsız bakış açısına odaklanıyordu ki?

Yavaş ve derin bir nefes alırken kalp atışları kaburgalarına çarpıyordu. Ama zihnindeki sis dağıldı. Göğsündeki ağırlık kayboldu. Yumrukları gevşedi, dövüş refleksi yatıştı, savaş alanı yok oldu.

Bu oluyor muydu?

Bir anafurun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu, su onu ölümcül, kaçınılmaz bir sonuca doğru gittikçe daha uzağı çekiyordu. Onu istiyordu. Ne kadar küçük, masum bir kesinlik ama yine de sonuçları ...

O zaman bu her şeyin başlangıcı olacaktı. Hain olduğu yer burasıydı. Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu, bizzat Ana'nın sağ kolu, ancak iki düzine yazlık küçük bir insan hırsız tarafından mağlup edildi.

Ama o *onun* küçük hırsızıydı. Ve eğer bir hain istiyorsa... cehennem, o zaman bir hain olurdu.

Dudaklarından akılsız bir kahkaha döküldü. Birden sarhoş olduğunu hissetti, etrafındaki dünya yenilik, hafiflik ve çılgınca bir rahatlamaıyla yüzüyordu. Kurallara lanet olsun o zaman. Belki de her şey o kadar kolaydı. Allie haklıydı, bağlanmamış fae'lerden oluşan bir ordu falan kuruyorlardı - bu sadece tek bir zararsız sır, tek bir gizli neşe kaynağıydı ve on iki asırlık sarsılmaz görevden sonra kendini *biraz* şımartabilirdi.

Coral tıslayarak battaniyenin içinde ona doğru geri çekildi, pulları azalan ayın ışığında kan gibi parlıyordu. Dilini ona doğru uzatışı bir uyarı gibiydi.

İnledi ve ona doğru yuvarlandı. "Ne oldu kızım?"

Başını ona eğdi - yanlış bir kelime bile etse dişlerini boynuna geçirmeye hazır görünüyordu. Bu hareket ona garip bir şekilde Allie'yi hatırlattı, sadece sonuçlarından korktuğu için omuzlarının arasına bir mutfak bıçağı yerleştirmekten alıkoyduğu o ilk günlerdeki bakışlarını.

Doğru ya. Allie.

Tekrar inledi, göğsündeki baskı daha da artmıştı. Bu noktada, kadın kendini mutfak bıçaklarıyla sınırlarsa muhtemelen şanslıydı. Ve pazarlık onun yanına yaklaşmasına, onunla konuşmasına, özür dilemesine ya da daha iyisini yapacağını söylemesine izin vermiyordu.

Ya da en azından, yapacağı şey ona zarar vereceği sürece değil.

Yani şimdi zeki olmak zorundaydı. Çok iyi düşünmeli, çok iyi anlamalı ve kendine karşı çok dürüst olmalıydı - ve eğer tüm bunları başarabilirse ...

Coral'a, "Bir yolunu bulacağım," diye mırıldandı. "Bildiğinden emin olacağım.

Tekrar tısladı ama başını onun omzuna indirdi. Güven verici bir hareketle onu sakinleştirdi, rahatlattı, sonunda düşüncelerinin girdabı tekrar net bir çizgi haline gelene ve planların ve fikirlerin ilk parçaları yavaşça kendilerini bir araya getirene kadar.

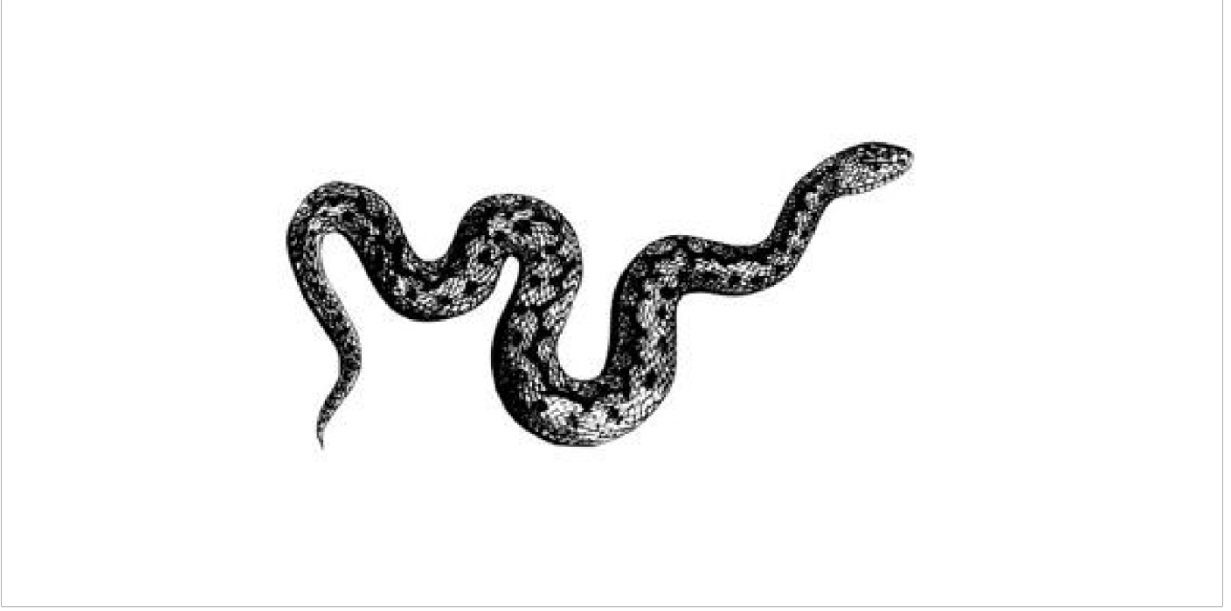
Gerçekten de ne yapması gerektiğini biliyordu.

Nihayet yatağından kalkıp Mercan'ı omuzlarına sardığında ve masasına doğru ilerlediğinde doğu ufku çoktan solmaya başlamıştı. Basilisk onu bekliyordu, küçük bedeni hokkanın etrafında kıvrılmıştı. Agenor oturduktan birkaç dakika sonra Oleander ortaya çıktı, kitap raflarındaki bir dizi kitabın arkasından kayarak geldi, yüz ifadesi bir yılanın bakabileceği kadar özür diler gibiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Agenor. "Yardımaınıza ihtiyacım olacak.

Kalemlerine uzanırken, parşömenini düzeltirken ve düşüncelerini son bir kez toplamak için gözlerini kapatırken artık ne ters ters bakıyor ne de tıslıyorlardı. Ve sonunda kalemmini mürekkebe batırıp mesajı karaladığında bileğindeki işaret yanmadı.

CHAPTER 18

Allie arşiv kapısını arkasından kapattı, etrafına hızlıca bir göz attı ve odanın boş olduğunu görünce temizlik malzemelerini en yakın köşeye bıraktı. Yerdeki ve raflardaki kalın toz tabakasına bakılırsa, burada kimsenin onu rahatsız etmesi pek olası değildi.

Güzel.

Üç hızlı adımla ilk dolabın önüne geldi ve üst rafa ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. Rinald'ın verdiği bilgi doğruysa, listeler burada bir yerde olmalıydı. Her ay güncellendiğini söylemişti, bu yüzden çözölen deri klasörlerin ve ufalanan parşömenlerin altında *çok* derinlere gömölmüş olamazdı. Nefesini tutarak yığınlara ve kitaplara göz attı - çoktan unutulmuş on yılların köy idaresi değil, çoktan ölmüş çiftlerin evlilik belgeleri değil ...

Aradığı şeyi bulması üç raf ve on beş dakika sürdü, çıkardığında elinde tozlu ve kuru hissettiği büyük bir keçe klasörün içindeydi - Anne'nin bağıladığı çocukların listesi.

Sonunda.

Bu noktaya gelmesi beş gününü almıştı. Her şey düşünüldüğünde çok uzun sayılmazdı ama doğum tarihine daha yedi ay varken bile, günlerin ölüme yaklaşan küçük adımlar gibi geçip gittiğini hissedebiliyordu - sadece ve sadece kendisine ait olacak bir başarısızlığa daha da yaklaşmıştı. Yapacak çok şeyi ve çok az zamanı vardı. Minnettar olmayı reddetse de tek avantajı, Agenor'la yaptığı eski anlaşmanın, daha önce onun odalarında geçirdiği saatlerde sarayda dolaşmasına izin vermesiydi; sahildeki tartışmalarından beri kalenin o kısmına dönmemişti ve Agenor da bu konuda amirine şikâyetle bulunmamıştı. Muhtemelen edemezdi de, zira kızgın işverenlerin onun genel sağlığına zarar vereceği şüphesizdi.

Ona bu konuda bir şikayette de bulunmamıştı. Ona tek bir kelime bile söylemeye zahmet etmemişti. Belki de yapamıyordu; eğer yapmayı planladığı tek şey ona bir kez daha çocuklarına bakması için Anne'nin yardımseverliğine nasıl güvenmesi gerektiğini söylemekse, pazarlık muhtemelen onu uzak tutuyordu.

Soğuk zemine ganimetleriyle birlikte oturup ayaklarını kalçalarının altına sokarken, bunun için mutlu olduğunu kendine hatırlattı. Gerçekten çok memnundu. Onu neredeyse hiç özlememişti. Uykuya dalmadan hemen önceki sessiz anlarda, ailesiyle yaptığı uzun tartışmalar ve sohbetler sırasında ya da başka herhangi bir zamanda onu *kesinlikle* düşünmemişti. Ne de olsa kırık bir kalbin üzerine titremektense yapacak daha iyi işleri vardı. Bu saçmalıklar için fazla mantıklıydı.

Başını sertçe sallayarak düşüncelerini bir kenara itti ve ağır dosyayı açtı. Sayfalarca karalanmış isimler ve tarihler ve-

Katlanmış bir parşömen sayfası çıktı.

Bir küfür mırıldandı ve onu geldiği yere geri itmek için çabaladı. Dosyanın arkasında mı duruyordu? Yoksa ortada bir yerde mi? Parşömen nispeten yeni görünüyordu, bu yüzden muhtemelen arkaya daha yakındı, ama muhtemelen belirli bir sayfaya eklenmesi gereken çok özel bir ek olup olmadığını kontrol etmeliydi.

Kapıya hızlı bir bakış attıktan sonra kâğıdı açtı ve gözlerini yazının üzerinde gezdirmek için geri döndü.

Küçük hırsız.

Allie dondu kaldı.

Hayır. Şimdi bir şeyler görüyor olmalıydı. Bu selamlaşma, bu son derece tanıdık el yazısı... Gözlerini sıkıca kapadı ve derin bir nefes aldı, kendi zihninin davranmasını istedi - elbette bu ona gönderdiği bir mektup değildi. Neden mektuplarını *burada* bıraksın ki? Belli ki dün gece yeterince uyumamıştı ya da - ya da ...

Yutkundu ve gözlerini tekrar açtı.

Küçük hırsız,

Hafta bitmeden bu arşivi benim yardımım olmadan bulacağından şüphem yok. Bir kez daha görüyorum ki siz bensiz, benim sizin yokluğunuza katlandığımdan çok daha kolay idare ediyorsunuz - bunu duyunca muhtemelen şaşırmayacaksınız.

Ben lanet bir aptalım. Bu senin için de yeni bir şey değil.

Muhtemelen ayrıntılı sözlere ve özürlere pek ihtiyacınız yoktur (yine de bunları almak isterseniz, size birkaç kitap yazabilirim - sadece söylemeniz yeterli). Kendimi biraz daha faydalı kılmak için, Anne'nin kişisel kütüphanesine bir göz attım ve bağlama büyüü üzerine küçük bir avuç dolusu eser buldum. Teknik olarak onları yanımda bulundurma iznim olmadığı için başka bir yere götürmekte biraz tereddüt ediyorum, ancak dilediğiniz zaman onları odalarımnda bulabilirsiniz.

Yapabileceğim başka bir şey olursa haber verin. Ben burada olacağım.

Sevgil

er,

A.

Allie beş dakika boyunca mektuba baktı, parmakları şiddetle titriyor, kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. Sonra bir küfür savurarak parşömeni çevirdi ve cevabını arkasına karaladı.

Cehenneme git.

Panik içinde hepsini dosyaya, bulduğu rafa geri itti, artık arkasında hiçbir iz bırakmamayı umursamayacak kadar tedirgindi. Piç kurusu - nasıl böyle yumuşak ve düşünceli bir yardımseverlikle ortaya çıkmaya cüret ederdi? Ona hâlâ çok kızgın olması gerekirken nasıl olur da kalbini yeniden yerinden hoplatırdı?

Teklifini onun kabul etmekten çok ama çok memnun olacağı bir şeymiş gibi sunmaya nasıl cüret eder?

Raflarda biriken değerli bilgilere bir kez daha bakmadan arşiv odasından kaçtı ve günün geri kalanını sanki hayatı buna bağlıymış gibi yerleri silerek geçirdi - sanki *onu* düşüncelerinden de temizleyebilecekmış gibi, eğer sonunda kalbini ve zihnini rahat bırakacak kadar kendini yorarsa. Bu duygusallıktan kurtulması gerekiyordu. Ona güvenemezdi. Daha önce bir kez sözünü tutmamıştı; bir daha tutmayacağını kim söyleyebilirdi?

Sonunda, güvенеbileceęi tek kişi oydu. Hayali bir aşk hayali uğruna kendini daha fazla kalp kırıklığı tehlikesine .

Ve yine de...

O kanlı arşiv odasından, onun tehlikeli derecede ikna edici mektubundan, onun da çözmek istemeyeceğini düşündüğü bir soruna çözüm aradığı raflardan uzak durmaya çalıştı. Orada onun için hiçbir şey yoktu, diye tekrar tekrar söyledi kendine bitmek bilmeyen, uykusuz bir gece boyunca. Ya mesajını henüz görmemişti, bu durumda hiçbir şey değişmemişti ya da mesajı görmüştü ve bu noktada aralarında kurtarılabilecek hiçbir şey olmadığını kesinlikle anlamıştı.

Ve yine de...

Ertesi gün kendini, cazip köşelerden sonra cazip köşelerde, kötü kararlardan sonra kötü kararlarda dolaşırken buldu. Belki de henüz ondan vazgeçmemişti - elbette vazgeçmesi gerektiği halde, elbette vazgeçmesini istediği halde... Ya ona çoktan cevap verdiyse? Ya bir şekilde cevabı her şeyi, kalbindeki bu yakıcı acıyı, boğucu korkuyu ve baş edemeyeceği kadar hızlı geçen günleri çözdüyse?

Sadece bir bakış. Bu sefer bıraktığı mesaja cevap vermezse, mesajı gördüğünü bile bilmeyecekti.

Dosya yerinden oynamıştı; bunu gri odaya girer girmez anlamış ve sıra sıra dizilmiş belgeleri dün bıraktığından çok daha düzenli bulmuştu. Keçe klasörü tekrar çıkarırken elleri titredi, arkasındaki kapıyı iki kez kontrol edemeyecek kadar içindekilere odaklanmıştı.

Gerçekten de geri dönmüş ve önceki günkü *Cehenneme Git*'in altına bir mesaj daha bırakmıştı.

Bana eşlik etmek için muhtemelen orada olmayacağınıza göre, kibarca reddediyorum. Tabii ki öbür dünyada bir buluşma önermiyorsanız, bu durumda sonsuza kadar ölümün alevleri içinde yanmak, sizi tekrar görmek için ödenecek küçük bir bedel gibi geliyor.

Seni özledim, Al. Gel de yüzüme karşı aptal olduğumu söyle. Gel benden nefret ettiğini söyle. İstersen mutfak bıçaklarını getir, sahip olduğum her gömleği çal ve onlarla sahada geçit töreni yap, odamın her köşesine beni aşağılayan mektuplar bırak. En ölümcül haliniz bile yokluğunuzdan iyidir.

Sevgil

er,

A.

Ancak mektubu indirdiğinde Allie onun yüzünde küçük bir gülümseme belirmediğini fark etti.

Hızla sildi, hain yüz kaslarına, hain kalbine ve yalvarışlarına boyun eğmek için kaşınan hain ayaklarına lanet okudu. Elbette daha iyisini biliyordu. Ona aptal olduğunu çok güvenli bir mesafeden, o yanan gözlerden, beklenmedik gülümsemelerden ve sinir bozucu derecede karşı konulmaz kanatlardan çok uzakta söyleyebilirdi.

Ama belki de en azından meramını anlatması için ona birkaç kelime daha verebilirdi.

Senden nefret etmeyi en son bıraktığımda, sözlerini tutmamaya başlaman altı hafta sürmüştü. Bu sefer mutfak bıçaklarını kaldırsam ne kadar zamana ihtiyacın olur? Bebek isimleri konusundaki fikirlerime katılmayana kadar mı? Sevgili annen aile üyelerimden birini daha tehdit edene kadar mı? İki kez aptallık ettin; örneğini takip etmemeyi tercih ederim.

Tamamen bana ait,

A.

Mektubu bulduğu yere geri itti ve sonraki iki saatini buraya gelme sebebi olan işi yaparak geçirdi: isimleri saymak. Son Savaş'tan bu yana her yıl kaç kişi bağlanmıştı? Rinald'ın ona bulduğu ayrı listeye göre adada kaç kişi ölmüştü? Herhangi bir uyumsuzluk konuyla ilgili olabilirdi; bağlanmış ama ömrünün sonuna kadar sarayda yaşamamış olanlar sorularının cevabı olabilirdi.

Cebinde notlarla, günün geri kalanındaki işlerini aceleye getirerek, düşünceleri geride bıraktığı nattan hiç ayrılmadan arşivden ayrıldı. Ne kadar uzun süre çalışırsa, cevaplar için bir gece daha bekleme düşüncesi o kadar dayanılmaz hale geliyordu - en son vardığı nokta hakkında ne düşündüğünü öğrenene kadar on iki saat daha uyanık yatıp tavana bakacaktı.

Yüce Tanrım, neden yine onun zihni üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin veriyordu?

Ama adam onu yenmişti, ya da belki de o kendini yenmişti; mesai bitiminden hemen önce, kendini eli yine arşiv odasının kapı kolunda buldu, geri adım atamıyordu, içeride onu bekleyen her neyse onun manyetik çekimine karşı koyamıyordu.

Kitaplar bir kez daha yer değiştirmişti. Bu arada geri dönmüştü.

Etkilenmeme çabalarından vazgeçti ve dosyayı rafından öyle bir çekti ki, çevredeki bazı kitaplar ve parşömen yığınları neredeyse onu takip ediyordu. Mektup arkasına gevşekçe sıkışmıştı.

Şimdiye kadar tanıdığım aptaldan en uzak kişi sensin. On iki asırdır onlara ihanet etmeyi aklımın ucundan bile geçirmediğime ve fikrimi sadece ve sadece senin için değiştirdiğime göre, yarın birinin çıkıp da seni en büyük önceliğimden aşağı çekme ihtimalinin yüksek olduğunu sanmıyorum.

Ve bunun senin amacın olmadığını biliyorum, ama ...

Bana isim hakkındaki fikirlerinden bahset. Hepsine. Başlamak için bir noktaya ihtiyacınız varsa diye söylüyorum, hayır, çocuğa Herbert adını vermeyi planlamadığınız sürece insan isimlerine hiç karşı değilim. Sana olan sevgim neredeyse sınırsız, ama Herbert'in bir sınır olacağını düşünüyorum. Yine de diğer tüm fikirlere açığım.

Allie kıkırdadı.

Sonra hızla çenesini kapadı, etrafına hızlı bir bakış fırlattı - sanki bu utanç verici kontrol kaybı anını duyan biri olabilirmiş gibi - ve mektuba ters ters baktı. Neredeyse ona Herbert'in hayatı boyunca hayalini kurduğu isim olduğunu söyleyecekti; ne yazık ki bu isimden de nefret ediyordu.

Dolabın üzerine çömelerek, parşömenin son boş köşesine cevabını karaladı.

İtiraf etmeliyim ki henüz isimler üzerinde düşünmek için fazla zaman harcamadım. Bilmeniz gerekiyorsa, bazılarının benim için hoş olmayan çağrışımları olsa da, ben de ille de fae isimlerine karşı değilim. Ancak "imparatorlukların büyük yok edicisi" veya "burunların kutsanmış yumruklayıcısı" gibi anlamları olan herhangi bir isim biliyorsanız, bunları düşünmeye ikna olabilirim.

Bu cazibe saldırısına daha ne kadar devam edeceksin? Ben pes edene ya da seni iyice çileden çıkarana kadar mı? Yoksa bu zavallı parşömen kağıdındaki yazı alanının ilk kimin biteceği meselesi mi?

Mektubu bulduğu yere geri koyarken garip bir şekilde başının döndüğünü hissetti. Geçtiğimiz haftalarda yaşadığı mutluluk dolu heyecana, yılanlarla çevrili yatağında kitap okuduğu sabahlara, masaların ve ofis koltuklarının üzerinde çeşitli pozisyonlarda geçirdiği öğleden sonralarına çok yakın bir his...

Şu anda düşünmesi gereken *son* şey de buydu.

Ama göğsündeki o sinir bozucu sıcak his, kendine ne kadar sık saçmaladığını söylese de parlamayı durdurmuyordu. *Umut* etmemeliydi. Kesinlikle bunu *dilememeliydi*. Ve yine de ...

Fikrimi sadece ve sadece senin için değiştirdim.

"Gülümsüyorsun," dedi Inga ona yemekte, şüpheli gri gözlerini kısarak. "Bugün işe yarar bir şey buldun mu?"

"Ah, evet," dedi Allie ve yüzünü hızla katlayarak durumunun ciddiyetini yansıtan bir ifadeye büründü. "Aslında bağlama büyüsüyle ilgili bazı kitapları ele geçirmenin bir yolunu bulabilirim."

Inga başını salladı ama dikkatini tekrar tabağına verirken daha az şüpheli görünmüyordu.

Allie bir kez daha gecenin önemli bir bölümünü uyanık geçirdi - anlamsız eski anıları ve tehlikeli yeni rüyaları düşünerek, zihni asla ikincisini bastırarak kadar güçlü değildi ama asla pes edip geceliğiyle sahaya koşacak kadar da zayıf değildi. Umut edecek kadar aptal mıydı gerçekten? Yoksa şimdiye kadar umut *etmemek*, kalbi umutsuzca onu bırakması için yalvarırken bile bu öfkeye tutunmak aptallık mıydı?

Ya her şeye rağmen olmasını umduğu kişi olabilirse? Ya sözlerini tutup onun buradan kaçmasına yardım ettiyse - çocuklarının da buradan kaçmasına yardım ettiyse?

Bebekleri için en iyisini yapmak istiyorsa, alabileceği tüm yardımı alması gerekmez miydi?

Çok erken kalktı ve daha güneş tam olarak doğmadan mahkemeye gitti. Bir kova ve bir paspasla donanmış bir halde, kendine bile sabırlı davranmayı beceremeyerek, aynı eski arşiv odasına doğru düz bir çizgide ilerledi.

Kalabalık parşömen yaprağına gece boyunca birkaç satır daha mürekkep eklenmişti. Alacakaranlıkta onları okumak için gözlerini kısması gerekti.

Belki de adil olmalı, hem insan hem de fae geleneklerini terk etmeli ve çocuğa sadece bir yılanın adını vermeliyiz. Bu şekilde herkes eşit derecede öfkelenebilir. Zakkum kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?

Diğer sorunuza gelince - beni hala çekici bulduğunuzu duyduğuma sevindim ve beni sizden vazgeçecek kadar öfkelenendirme çabalarınızda size iyi şanslar diliyorum. Kaç tane tam sayfa parşömen

Böyle bir şey yapmayacağımı kabul etmeden önce mi alıyorsunuz? Bu arada, şu anki kâğıtta yer kalmadı. Ya kendimize yeni bir sayfa buluruz ya da konuşmaya yüz yüze devam etmek zorunda kalırız. Beni nerede bulacağını biliyorsun.

Not: Kalem tepsisinde sana bir şey bıraktım.

Son cümleyi duyunca gözlerini kırıştırdı, sonra odanın küçük masasının üzerindeki gümüş kalem tepsisine şüpheyle baktı. Bir an sonra, muhtemelen Basilisk'in sığamayacağı kadar küçük olduğu sonucuna vardı. O halde bir göz atmanın hiçbir zararı olmazdı, değil mi?

Yine de tepsinin kapağını kaldırıp içindekileri dikkatle incelerken elleri titriyordu.

Kalemler ve kurşun kalemler, beklendiği gibi. Birinin atmaya zahmet etmediği kırılmış bir tüy kalem. İki bronz sikke, kırmızı kurdeleli bir kitap ayracı. Ve tüm bunların altında.

Bir anahtar.

İtiraf etmek istediğinden biraz daha iyi bildiği bir anahtar.

Titreyen parmaklarıyla onu dağınıklığın içinden aldı ve sabah güneşinin ışığında incelerken nefesini tuttu. Hiç şüphesiz bu onun anahtarıydı, bir zamanlar cebinden çaldığı, her zaman çok dikkatli bir şekilde yakınında tuttuğu anahtar. *Hayatının* anahtarıydı. Burada yatmış onu bekliyordu, sanki onu kaybetmektense o uzun geçmiş yüzyılların her bir anısını unutmayı tercih edeceğini söyler gibiydi.

Bir kahkaha attı.

Piç kurusu. Çekici, baştan çıkarıcı, ikna edici piç, vaatleri, hoşlukları ve sadakat kanıtlarıyla - peki ne yapması gerekiyordu?

Şimdi ne yapacaksın o zaman? Ona bir kez daha cehenneme gitmesini mi söyleyeyim? Sonunda sabrının tükenip tükenmeyeceğini görmek için o anahtarı denize mi fırlatacaktı? Ama onu kızdırmak bile *istemiyordu*, onu incitmek bile istemiyordu.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, sadece onu tekrar görmek istiyordu.

Bir küfür mırıldandı ve gözlerini tekrar değiş tokuşun üzerinde gezdirdi. Onu test ediyordu, değil mi? Dürtüyor, dürtüyor, onun hakkında haklı olduğunu kanıtlamasını umuyordu - ve belli ki o da bunu kendisi kadar iyi biliyordu. Belli ki daha kötüsüne hazırdı. Bu da aniden onun zamanına ve çabasına değmeyeceğine karar verme ihtimalinin gerçekten çok az olduğu anlamına geliyordu.

Bu da kalacağı anlamına geliyordu.

Yutkundu, parmaklarını anahtarın etrafında sıktı. Mantıklı ol, dedi göğüs kafesine çarpan kalbine. Mantıklı ol. Ama bu konuda makul ve mantıklı olsa bile, adamın tüm bu çabayı, tüm bu riskleri sadece birkaç hafta sonra onu tekrar bırakmak için gösterdiğine gerçekten inanıyor muydu?

Beni nerede bulacağını biliyorsun.

Lanet olsun ona.

Mektubu önlüğünün cebine soktu ve koşmaya başladı.

Kızıl Saray'da hiç kimse bir insan hizmetkârı fark etmemişti. Merdivenleri koşarak çıkarken ve kapılardan içeri dalarken bile, karşılaştığı hiçbir fae ona bir bakıştan fazlasını atmadı; o tanıdık kuleye engelsiz bir şekilde ulaştı, kalbi boğazında, dizleri pes etmenin eşiğindeydi. Sonunda, ya düşüşünü ya da kurtuluşunu gizleyen bir kapı vardı.

Nefesini toplamak için kendine on kalp atışı verdi. Yapmak üzere olduğu şeyi yeniden düşünmek için on kalp atışı daha. Sonra kapının kolunu itti ve fikrini değiştiremeden içeri süzüldü.

Altın güneş ışığı onu karşıladı, kırmızı damarlı mermer ve zengin maun, parşömen ve yakacak odunun kalıcı kokusu. Doğruca rüyaya. İmkânsız güvenlik ve tarifsiz zevk dolu o haftalara ve ...

Agenor.

Kapıda donmuş bir şekilde durdu, adam onun varlığını fark etmeden önce bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde onu gördü - masasında oturuyordu, ateşin boğucu sıcaklığında gömleksizdi, kanatları gevşekçe sırtına katlanmıştı. Parmakları masasındaki eski bir parşömenin üzerinde geziniyor, diğer elinin altında notlarla dolu bir sayfa vardı. Oleander'ın siyah bedeni omuzlarına dökülmüş, altındaki bronz tene ve sert kaslara daha fazla dikkat çekiyordu. Kalbinin bir an için boğazında durmasına neden olan gerçeküstü, yaşlanmayan bir güzellik... Tanrım, onu affetmeye henüz hazır bile değilken nasıl böyle *görünmeye* cüret ederdi?

Sonra adam arkasını döndü, kalem yere çarptı ve kızın gördüğü tek adamın yeşil-altın gözlerindeki panik parıltısıydı.

"Allie?"

Kendini kıpırdamaya zorlayamadı, anahtarını öyle sıkı tutuyordu ki kenarları derisini acıyla kesiyordu. Bakışlarını onunkilerden, gözlerinin derinliklerindeki gölgelerden, korkudan, pişmanlıktan, yorgunluktan ayıramıyordu.

"Allie," dedi tekrar, sesi şimdi daha yumuşak, daha kısıktı, tek bir hassas parmak ucu gibi omurgasından aşağı iniyordu. "Allie, sen..."

Sözleri duyulamayan bir fısıltıyla dağıldı. Sandalyesinde bir parça döndü, sonra tekrar dondu, sanki en ufak bir hareket onu tekrar koşturacakmış gibi. Zakkum onun omuzlarından kayarak sandalyenin arasına yerleşti.

Masanın üzerindeki kitaplar, dramatik bir oyundaki seyirciler gibi ikisine de bakıyordu.

Allie kımıldamadı. Dili damağına yapışmış gibiydi, kelimeleri tehlikeli bir umutla korkulu bir beklenti arasında bir yerde kaybolmuştu.

"Beni şaşırtmakta ısrar , değil mi?" diye usulca bitirdi.

"Sen..." Bir kıkırdama sesi çıkardı ama umduğu kadar kendinden emin değildi.

"Beni davet eden sendin.

"Şimdiden ortaya çıkacak kadar affedici olacağınızı düşünmemiştim.

Omuzlarını biraz dikleştirerek, "Şey," demeyi başardı. "Hâlâ öfkeliyim.

Dudaklarında belli belirsiz, neşesiz bir gülümseme belirdi. "Güzel. Öyle olmalısın. Gözlerini kırptırdı. "Ne?

"Bir sözümü tutmadım," dedi başını ona doğru eğerek, hatırlaması için ona meydan okuyarak. "Sanki lanet olası bir çocukmuşsun gibi sana dünyayı yeniden anlatmaya başladım. Zararsız isteklerin karşısında bile sadaketime takıldım. Başka bir şey-'

"Bu..." Bir kahkaha daha attı ve yarım adım öne doğru sendeledi. "Bunlar *benim sözlerim*, Agenor.

"Biliyorum. Alaycı gülümsemesi bir parça genişledi. "Yine de mümkün olduğunca sizi zahmetten kurtarmaya kararlıyım.

Ancak o zaman gözleri odanın geri kalanına dikkat kesildi. Arkasındaki raflarda duran kitaplar, yatağının yanındaki yığınlar, masasının üzerindeki uzun not listesi. Yutkundu, aniden onun bakışlarıyla tekrar buluşamadı.

"Gerçekten de onun bağlarına bakıyormuşsun. "Evet.

'Bu olsa bile...'

"Oldukça yasak mı? Sesi garip bir şekilde neşeli geliyordu. "Evet.

"Ah," dedi uyuşuk bir sesle.

Sessizce oturmuş, bekliyordu. Adamın ellerine, dizlerine, kanatlarının uçlarına baktı - can sıkıcı yakışıklı yüzünden başka her şeye, o özlem dolu yeşil gözlerden başka her şeye. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaşırsa...

Tekrar yutkundu. Ne yapacağından emin değildi. "Gerçekten hâlâ öfkeliyim Agenor," diye hatırlattı ona.

"Evet," dedi, sesi kuşku uyandıracak kadar ciddiye. "Bu çok açık, endişelenme.

Gözlerini adamın ayaklarının etrafındaki zemine dikti ve yumruklarını daha da sıkı. Odaklan, Allie. *Odaklan*. "Gerçekten *çok* öfkeli.

Görüş alanının kenarından, onun bilgece başını salladığını görebiliyordu. Tanrılar onun belasını versin, neden kendini savunmuyordu ki? Daha şimdiden öfkesinin en ateşli yanlarının onun ılımlı soğukkanlılığına karşı cızırdadığını hissedebiliyordu ve haklı öfkesi onu ayakta tutmadan kendini nasıl kontrol edecekti?

"Muhtemelen... sana yumruk falan atabilirim," diye ekledi sıkılmış dişlerinin arasından ve bu sefer adam kıkırdama cesaretini gösterdi.

"Yapsaydınız utanç verici olmaz mıydı?

Bir an için midesinin takla atmasını görmezden gelecek kadar sinirlenmiş bir halde kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana gerçekten zarar verirsem ne yaparsın?

"Al, lütfen," dedi, derin sesi dizlerinin titremesine neden olan bir yoğunlukla dolup taşıyordu. 'Sen buradasın. Benimle konuşuyorsun. Bir dakika içinde elimi kesmeye çalışsan ve tırnaklarını gözlerime geçirsen, ortalama olarak yine de oldukça iyi bir gün geçiriyor olurdum.

Titreme kontrol edilemez bir dönüştü. "Böyle olmak zorunda mısın?

"Ne gibi? Sana deli gibi aşık olmak mı?

"*Yine yapıyorsun!* Bir elini ona doğru salladı. 'Böyle davranmakta ısrar edersen sana nasıl kızabilirim ki...'

"Ah," dedi yumuşak bir sesle, ellerini arkasında kavuşturarak. 'Çok özür dilerim. Eğer sana affedilmez hakaretler yağdırmamı ya da yanlış suçlamalarda bulunmamı tercih edersen, elbette bunu memnuniyetle yaparım. Seni en çok ne mutlu edecekse, küçük hırsız.

Ona ters ters bakmaya çalıştı - bu lakabı duyduğunda, gözlerindeki parıltıyı gördüğünde içinin nasıl eridiğini görmezden gelmeye çalıştı. Kızgındı, diye umutsuzca kendine hatırlattı. *Çok* kızgındı. O ...

Dudakları titriyordu.

Onunki de öyle.

İşte buradaydılar, bu güzel altın odada, her şeye rağmen onu bir kenara atmadığına, yardım *edeceğine*, onun için Anne'ye meydan okuyacağına dair kanıtlarla çevriliydiler - ve sonra gülüyordu, kendini tutamıyordu, ona doğru tökezlerken histerik rahatlama çığlıkları vücudunu sarsıyordu. Adam göz açıp kapayıncaya kadar onu yakalamaya hazır bir şekilde duruyordu. O kadar güvendeydi ki, kendini onun kucağına bıraktığında, kollarını ve kanatlarını onun etrafına sarmış, yüzünü saçlarına gömmüştü.

Adamın kokusu üzerine sinerken kahkahası soldu. Adamın nefesi kesildi, neredeyse boğulacaktı.

"Küçük hırsız...

"Bunu bir daha sakın yapma," demeyi başardı, sonunda adamın sesindeki çatlaktan dizlerinin bağı çözüldü, "bunu bir daha sakın yapma Agenor. Bir daha asla-'

"Asla," diye fısıldadı, onu daha da yakına çekerek. 'Sana verdiğim tüm sözlerin hala bir değeri var, söz veriyorum. O gölgeli kalbimin üzerine, bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni kaybedemem, Al. Sensiz tam bir karmaşayım.'

Yüzünü adamın çıplak göğsüne yasladı, kollarını adamın kaslı gövdesine doladı. Gerçek olamayacak kadar iyi - gerçek olamayacak kadar çok iyi - ve yine de kelimeler oradaydı, özürler, vaatler... Sesi bu kadar acı verici bir şekilde çatlarken, elleri onu bu kadar umutsuzca tutarken ona nasıl inanmazdı?

"Benimle olduğunu söyle," dedi sessizce, sesinde bir yalvarış vardı. Ilık hava alnını, şakağını okşadı. 'Öfkeyle, sevgiyle, umurunda değil. Sadece benimle ol. Lütfen.

"Seninleyim. Gözlerini kapadı, ona daha yakın durdu, onun yakınlığından keyif aldı. Vücudu parmaklarının altında o kadar güçlüydü ki, bronz teni akıl almaz derecede yumuşaktı - savaşçının gücü, büyücünün gücü ve her nasılsa hâlâ ona aitti. Ben de seni özledim. I ...'

Parmakları kızın boynuna dolandı, başını geriye eğdi ve onu gözlerinin vahşi, fırtınalı girdabıyla buluşmaya zorladı. "Bunu tekrar söyle.

"Seni özledim," diye nefes aldı. "Öfkeyle. Ama de seni özledim.

Nefesi yanağına değene kadar eğildi ve elini ensesinde tutarak onu hareketsiz bıraktı. Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme gezindi. Her zamanki gülümsemelerine, o yumuşak, sakın yaratımlarına hiç benzemiyordu - bu gülümseme, kafesinden kaçan bir yırtıcı hayvan gibi kaçtı ondan, tüm vahşi kötülük, tüm evcilleşmemiş ihtiyaç.

"Peki şimdi ne kadar kızgınsın, küçük hırsız?

"Hâlâ kızgınım," diye devam etti kalbinin çarpıntısına, hislerinin bulanıklığına rağmen. Onun tatlı, misk kokusu. Sırtında ve omuzlarında gezinen parmaklarının izleri. Vücudunun sıcaklığı, çok tanıdık ve bir o kadar da tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı ve o *gülümseme*... "Hâlâ etkileyici bir şekilde kızgınım, gerçekten.

Gülümsemesi açgözlü bir sırıtışa dönüştü. 'Seninle ilgili her şey etkileyici. Şaşırmadım. Ve bu konuda bir şeyler yapmak için daha az kararlı değilim.

Nefesi ciğerlerinden çekildi. Ayakta kalabilmek için çaresizce tırnaklarını adamın sırtının alt kısmına geçirdi, saten deriyi ve kaya gibi sert kasları kazıyarak adamın ellerinin üzerindeki iddiasına cevap verdi. Şakağına doğru adını inledi ve dizlerini kontrol etmek için gösterdiği tüm iyi niyete rağmen dizleri çözüldü.

"İşte bu, küçük hırsız," diye mırıldandı, onu kendine daha sıkı bastırarak ayaklarının üzerinde durmasını sağladı. Ereksiyonunun şişkinliği karnına sertçe bastırdı ve zihnini dolduran mantıklı düşünceler bilinmeyen ve ulaşılamaz yerlere kaçtı, onu sadece göbeğinin hemen altına yayılan erimiş sıcaklığın merhametine bıraktı. Elleri kadının kalçalarında, poposunda geziniyor, geçtikleri her yerde tüyleri diken diken ediyordu. 'İşte bu...'

"Hayır... daha az... kızgın," diye dudaklarını zorladı ve adam dudaklarını kulağının hemen altındaki noktaya bastırıp parmaklarını kalçalarının içine sokarken bir kıkırdama çıkardı. Kızın boğazından bir inilti kaçtı; kız bunu durdurabilecek gibi görünmüyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, çenesini ve boynunu öperek. 'Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim, Al? Sana bir ömür boyu bakabilirim ve bundan asla sıkılmam ...'

Bir iniltiyi daha güçlkle bastırdı. "Her zaman böyle dalkavuk muydun?"

"Hayır ve bu beni rahatsız etti. Adamın ağır nefesi kadının omzunu okşarken Sol eli eteğinin altına kaydı. Dokunuşu şimdi her yanını dalgalandırıyor: dudakları omzunda, parmak uçları kalçasında, sert boyu her sığ nefes alışta karnına doğru ilerliyordu. 'Sana hiç söylemediğim, belki de hiç fırsat bulamayacağım her şey için uyanık yattım.

ne kadar zeki olduğunu söylemek için. Kahkahalarının sesine nasıl da . Ve ...'

Eli eteğinin altından yukarı doğru süzüldü, diğer kolu belini sıkıca sardı. Adamın araştıran parmak uçları iç çamaşırının eteklerine ulaştığında kadın irkildi ve adam ürperdi.

"Ve o sesler," dedi kısık sesle. "Seni boşaltırken çıkardığın sesler, küçük hırsız - onları tekrar duymak için ölür ve hayata dönerim.

Dudaklarını araladı, sonra adam parmaklarını sırlıslam etinden ayıran keten üzerinde yavaş, durgun bir yol çizerken inledi.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye mırıldandı.

"Belki... belki biraz daha az. Öfkenin nasıl bir his olması gerektiğini zar zor hatırlıyordu. Yanıyordu, evet, ama şimdi tüm vücudu yanıyordu, varlığının her zerresi adamın parmaklarının özlem dolu çekirdeği üzerindeki yavaş kıvrımlarına odaklanmıştı. "Belki de böyle devam edersen...

"Bunun gibi mi?" Parmaklarını iç çamaşırının altından geçirdi ve kadın ona doğru eğildi, hırıltılı bir çığlığı bastıramadı.

"İşte böyle," diye nefes aldı ve adam kıkırdadı. Kolu kızın beline dolandı ve yavaşça ilerleyerek kıza, sırtı duvara çarpıp nefesi bir kez daha ciğerlerinden çıkana kadar tökezlemekten başka seçenek bırakmadı. Adamın kanatları iki yanlarından yükselerek kadının odayı görmesini engelledi. Sadece yüzü hâlâ netti, gözleri vahşi bir ihtiyaçla kısılmış, keskin çenesi kendini tutarak sıkılmıştı.

"Affını kazanmak için yapmam gereken başka bir şey var mı? Konuşurken parmak uçlarını kızın ıslaklığında gezdirdi, sesi sert bir mırıltıya dönüştü. "Artık o kadar da kızgın *hissetmiyorsun*, küçük hırsız.

Öfke umurunda değildi. Affetmek de umurunda değildi. Açlık pençelerini her zerresine geçirmişti, acil ve acı vericiydi; zihninin hala kavrayabildiği tek şey içindeki acı verici *boşluktu*, vücudu bir an daha dayanamayacağı bir hiçliğin etrafında kenetleniyor ve özlem duyuyordu. Parmakları çok yakındı, dayanılmaz derecede yakındı ama henüz yeterince yakın bile değildi...

"Çok kızacağım-

Tek bir ince parmağını yavaşça içine kaydırды, sadece ilk parmağını ve kelimeler onu terk etti. Eğer arkasındaki mermer duvar olmasaydı, ayaklarının dibinde bayılabilirdi; çünkü ihtiyaç dalları, çekirdeğinden ayak ve el parmaklarının uçlarına kadar .

"*Agenor...*

"Çok mu kızgın?" diye mırıldandı, biraz daha derine inerek.

Dudaklarından bir hayal kırıklığı hıçkırığı döküldü. "Eğer beni - *oh* - *şimdi* düzgünce sikmezsen kesinlikle çok öfkeleneyeceğim. Adam parmağını geri çekerken kadın inledi. 'Tam bir hafta bekârlık, Lord Koruyucu. *Bunun* için özür dilediniz mi?'

"Yaptığımı sanmıyorum," diye itiraf etti, parmağını tekrar içine soktu, o kadar derindi ki bir an için yıldızları gördü. "Acı çektin mi?"

'Ölmediğim için şanslısın. Ölseydim daha da kızgın . '

Çekerken bir kıkırdama daha çıkardı ve ikinci bir parmağını kızın içine sokarak onu kendisine doğru uzattı. 'Seni tam bir hafta boyunca sikimin arkadaşlığından mahrum bıraktığım için tüm kalbimle özür dilerim, küçük hırsız. Biraz sabırlı ol ve-'

Öne doğru fırladı ve parmaklarını pantolonunun bandına dolayarak, adamın tepki vermesine fırsat vermeden ilk düğmeyi açtı. Ereksiyonu

İç çamaşırının kumaşına karşı kavurucu çelik. Başparmağını kenarına sürttü ve adamın nefesi önce bir iniltiye, sonra da bir lanete dönüştü.

"Çok kötü bir kelime kullanıyorsun," diye mırıldandı, avucuyla adamın boyunu çizerken gözlerini kırıştırdı. "*Sabır*."

Dudakları gergin, vahşi bir sırıtışa dönüştü. "Artık o kadar kızgın değilsin o zaman?" "Bazen, Lord Agenor," dedi ona, sesi onun siki gibi çatlıyordu.

"Söz konusu olan daha büyük meseleler olduğunda kişisel duygularımızı bir kenara bırakmalıyız. Örneğin benim şu anda en yakın yüzeyde anlamsız bir şekilde becerilmeye duyduğum acil ihtiyaç gibi. Bu daha geniş meseleler halledildikten sonra, yeniden değerlendirebiliriz-'

Bir başka küfürle onu kollarının arasına aldı, sonra döndü ve aynı hareketle masasının üzerine savurdu, onu tahtaya sıkıştırırken kitapları ve kalemleri itti. Nefes nefese bir kahkaha attı ve titreyen ellerini zapt etmek için masanın kenarlarına tutundu.

"O kitaplar değil miydi-

"Kesinlikle paha biçilemez," diye homurdanarak eteğini yukarı çekti. Arkasından bir düşmenin kopma sesi geldi ve bir ikincisi. Kızın ayak parmakları çıldırtıcı bir beklentiyle ayakkabılarının içinde kıvrıldı. 'Korkarım parasal konular da daha geniş meseleler için beklemek zorunda kalacak. Kahretsin Al, çok güzelsin - çok güzelsin ve...'

Külotunu çekiştirerek indirdi, sonra bir parmağını tekrar girişine bastırdı. Kadın seğirdi, nefesi kesildi.

"Ve çok ıslak. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. 'Bugünlerde beni düşündün mü, küçük hırsız? Beni hayal ettin mi?

"Yapmamaya çalıştım," homurdandı ve adam ucunu yarığına dayayıp ıslaklığına sürtünürken güldü. Kadın inleyerek masayı daha da sıkı kavradı ve adamın kahkahası yine onu sarstı.

'Acılarınıza bir son verelim o zaman...'

Kendini öyle bir güçle içine gömdü ki, neredeyse masanın kenarındaki kitapları takip edecekti. Adam geri çekilip tekrar içine daldığında, Allie haykırdı, can havliyle tutundu, adamın büyüklüğü haftanın acısını ve umutsuzluğunu zihninden silmeye yetti - vücudunda onun için yanmayan, onun için sızlamayan tek bir lif kalmayana kadar onu derinlemesine ve daha da derinlemesine doldurdu. Kalçalarını kavradı, onu sertçe itti, her itiş aynı anda hem bir iddia hem de bir teslimiyetti. Onun. Hâlâ *onun*.

"Sen," dedi mutluluk ve kör edici şehvetin sisi arasından, "hissediyorsun ... yani ..."

Adamın eli kalçasının etrafından dolaştı ve kadının zevk aldığı o küçük çekirdeği buldu. Adamın başparmağı neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde o noktayı okşarken son sözlerini de unuttu ama yine de dudaklarından çılgınca bir çığlık çıkmasına yetti. Düşünmeden kendinden geçerek kalçalarını eğdi ve adam daha da derinlerine daldı, aleti görkemli, acımasız bir vaatti.

Arkasından bir kahkaha . "Nasıl hissediyorum?"

Artık cevap veremeyecek durumdaydı. Her vahşi hamlede kendisinden yükselen sesleri tanıyamıyor, artık bu seslerin ona ait olduğunu yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamıyordu. İtti ve okşadı, okşadı ve itti. Boştaki eli, onu daha hızlı ve daha hızlı becerirken kalçasına kenetlendi, onu içindeki yükselen çılgınlığın bile hayal etmeye başlayamayacağı bir sınıra, *bir mucizeye* sürükledi.

"Allie," diye , vahşi bir hayvanın iniltisiydi bu. "Benim için gel. Kadın patladı.

Serbest bırakma bir şimşek gibi omurgasından aşağıya indi, parmaklarının ucuna kadar onu cızırtılı bir güçle doldurdu. Onun adını haykırdığını duydu. Vücudunun onun sikinin etrafında sıkıca kenetlendiğini hissetti. İki,

Son üç hamleyi yaptıktan sonra onu uçurumun kenarına kadar takip etti, ılık tohumlarıyla doldurdu, kalçalarını, elbisesini ve masayı dağıttı...

Nefes nefese ve düşünecek bir şey bulamadan tahtaya yaslandı. Dünya onun içinde yavaşlayan hareketlerine, sırtındaki ellerine, kendi zihninin mutlu, huzurlu sakinliğine küçüldü.

"Küçük hırsız," diye fısıldadı, kollarını ona doladı ve göğsüne doğru kaldırdı. 'Seni mucize... seni...'

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve adam ikisini de güneşten ıslanmış yatağına indirene kadar bırakmadı. Adam kadının elbisesini, kadın da adamın gömleğini çıkardı; birlikte battaniyelerin arasına kıvrıldılar, çıplak ten çıplak tene değdi, kadın kendisinin nerede bittiğini ve adamın nerede başladığını zar zor bilene kadar uzuvları birbirine dolandı.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye fısıldadı.

Allie gözlerini kapadı, adamın kaslı göğsüne daha da sokuldu, onun tuzlu, şehvetli kokusunu içine çekti ve konuyla ilgili gibi görünen tek cevabı mırıldandı.

"Bebeğini doğuracağım.

Kolları etrafında sıkılaştı. "Evet.

"İsimler hakkında kavga edebiliriz," diye ekledi hülyalı bir şekilde. Birdenbire dünyanın en neşeli olasılığı gibi göründü. 'Ve yaşanacak yerler. Ve bir çocuğun eline ilk kez bıçak vermek için doğru yaş. Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Kıkırdadı. "Ayrıca on iki yaşındayım.

"En geç beş yaşında," diye homurdandı göğsüne, "ve onlara her zaman kanatlara nişan almayı öğretmeliyiz.

İçinden kahkahalar yükseldi. "Sen çok kana susamış bir yaratıksın, küçük hırsız.

Memnun bir onaylama mırıldanarak daha da sokuldu ve tüm gücüyle ona sarıldı. Dünya, tüm kaçınılmaz acımasızlığı ve tehlikesiyle birlikte yavaş yavaş bilinçli düşüncelerine yeniden sızdı. Yakında okunacak kitaplar olacaktı. Yapılacak planlar. Kırılacak bağlar.

Şimdi, yine de, bu yumuşak, basit anda ...

Son bir an tereddüt etti. Sonra dudakları adamın köprücük kemiğinin hemen altındaki saten tene değerek, "Ama ben *senin* kana susamış yaratığınınım," diye fısıldadı.

Nefesi kesildi. "Buna layık olmak için elimden geleni yapacağım. Ona daha da sıkı sarıldı.

Dakikalarca sessizlik yattılar, adamın güçlü kolları Allie'nin etrafında bir kalkan, alnına değen dudakları ise en tatlı, en şefkatli güvenceydi. Belki de, diye düşündü Allie, güneş ışığında uyuklarken, sonuçta insan dünyayı böyle değiştiriyordu. Her seferinde kurallara pek de uymayan bir Fae Lordu. seferinde bir güvenli çocuk ...

Belki de sonunda imparatorluklar böyle yıkıldı.

Son...

şimdilik

Allie ve Agenor'un hikâyesi, kızları Emelin'in imparatorluğa karşı verdiği mücadeleyi ve Sessiz Ölüm Creon ile yaşadığı tehlikeli ve fırtınalı aşkı anlatan ana Fae Adaları serisinde devam ediyor.

İlk kitapları *Kan ve Bağlar Mahkemesi* Haziran'da çıkıyor. Sınırlı bir süre için ön sipariş fiyatıyla [BURADAN](#) alın!

En son haberleri almak ister misiniz? Yayın uyarıları, ücretsiz bonus kitaplar ve diğer eğlenceli kitaplarla ilgili şeyler içeren iki aylık bültenimi almak için www.lisettemarshall.com/sign- adresinden kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

